

H A S E K U R A I S U N A

Ngọc Quang dịch

hikari

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Sói & Quạ v!

Những thanh sắc ven đường

VII

Mục lục

Tập 7: Những Thanh Sắc Ven Đường
Cô Bé, Cậu Bé Và Những Bông Hoa Trắng
Táo Đỏ, Trời Xanh
Sói Và Nỗi Buồn Màu Hồ Phách
Lời Tác Giả

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 7

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tập 7: Những Thanh Sắc Ven Đường

Để ăn mừng biến cố ở thị trấn Ruvinheigen được giải quyết ổn thoả, Lawrence và Holo cùng dùng bữa với cô gái tên Norah. Tuy nhiên, do quá kiệt sức vì những chuyện vừa qua, Holo gục xuống mê man giữa bữa tiệc. Chàng thương nhân Lawrence sẽ phải chăm sóc cho cô thế nào đây...? Cùng với "Sói và nỗi buồn màu hổ phách", chương truyện đầu tiên trong toàn bộ series được viết từ góc nhìn của Holo, trong tác phẩm lần này còn có hai mẫu truyện ngắn đã được đăng trên trang chủ của tạp chí Dengeki Bunko và được đánh giá rất cao, đó là "Cậu bé, cô bé và những bông hoa trắng", kể về cuộc phiêu lưu của Holo khi cô còn chưa gặp Lawrence, và "Táo đỏ, trời xanh", về một chuyện mua sắm của Holo và Lawrence tại thị trấn cảng Pazzio.

Đây là một tuyển tập ba câu truyện ngắn thú vị xoay quanh chủ đề "màu sắc", và cũng là phần mới nhất của một trong những bộ truyện huyền tưởng được ưa chuộng nhất hiện nay.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 7

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Cô Bé, Cậu Bé Và Những Bông Hoa Trắng

Trèo lên đến đỉnh một ngọn đồi cũng chưa thể gọi là cao, Klass ngồi xuống nghỉ chân trên một tảng đá lớn và bằng phẳng, nằm chềnh chệ bên vệ đường. Xung quanh cậu giờ đây gần như không có cây cối hay vật gì chắn tầm nhìn, nên dù cho chỗ cậu ngồi không cao, Klass vẫn có thể phóng tầm mắt ra xa tít tắp. Nhưng nhìn đến đâu cũng vẫn chỉ thấy một màu xanh mênh mông, không có lấy một dòng sông con suối nào cả, thế mà cậu nghe người ta nói con đường này dẫn ra tới biển.

Sinh ra trên cuộc đời này đã được hơn mười năm, cho đến tận bây giờ, Klass vẫn chưa tưởng tượng ra được biển nó tròn méo như thế nào.

Nhưng như người ta kể thì nó là thứ rất to, to lắm, không phải như viên sỏi bên đường mà bỏ lỡ được đâu, nên chắc hẳn cậu và cô vẫn còn một chặng đường dài.

Đặt cành cây to dùng làm gậy đi đường xuống bên cạnh, Klass lấy ra một túi da đựng đầy nước, đưa lên miệng khẽ nhấp môi. Thứ nước ngấm mùi da thú ấy cũng chẳng ngon lành gì, nên cậu chỉ làm vậy cho môi đỡ khô mà thôi. Làn gió thoảng nhẹ nhàng đùa chơi với mái tóc màu nâu nhạt, và cậu bắt giắc ngoái lại phía sau.

Nhìn từ đây không còn thấy được ngôi nhà đã đuổi hai đứa ra ngoài đường nữa, có lẽ nó đã ở xa lắm rồi. Thế nhưng Klass cũng không vì thế mà cảm thấy buồn, mà ngược lại, còn có đôi phần đắc thắng.

Thắng cái gì, thắng ai, cái đó thì cậu không biết, nhưng ít ra bây giờ cậu cũng đã đến rất gần với mục đích của mình.

Bà chị đầu rồi. Nãy trên đường có bụi hoa màu trắng nở rộ, chắc lại đứng ngắm quên cả đi tiếp rồi đây. Cậu đoán già đoán non trong bụng, mà cũng chẳng sai tí nào.

Hôm ấy là một ngày nắng xuân ấm áp, mùa đông đã qua đi mang theo những cơn gió khô khốc và lạnh lẽo, để thay vào đó là một bầu không khí bình yên nhẹ nhàng, đượm mùi hoa cỏ. Cô bé ngồi xõm trước một loài hoa trắng không tên, mãi mê ngắm nhìn không biết chán, nhìn qua cứ tưởng đó là một chú cừ sắp nở hoa lên ăn tới nơi vậy.

Cô đội một chiếc mũ trùm gần như che kín đầu, khoác chiếc áo choàng dài tới gần chấm đất. Tấm áo ấy nếu nhìn gần thì cũng đã vấy bẩn ít nhiều, tuy nhiên nhìn từ xa vẫn là một màu trắng muốt. Nếu cô trùm cả mũ lên nữa thì quả thật nhìn chẳng khác gì một chú cừ hai chân.

Tên cô là Aries.

Cô bảo không biết tuổi của mình, tuy nhiên khó chịu làm sao là cô lại cao hơn Klass một chút. Vậy nên cậu đã quyết định sẽ coi cô là "chị", hơn mình hai tuổi.

"Aries ới!"

Nghe Klass gọi tên mình, cuối cùng cô mới chịu ngẩng đầu lên.

"Chị đã hứa với em là đến trưa nay, mình sẽ đi hết bốn ngọn đồi cơ mà!"

Đến tận bây giờ, vẫn có nhiều lúc Klass chẳng hiểu nổi bà chị đi cùng mình đang nghĩ cái gì. Nhưng ít nhất cậu cũng đã rút ra được vài "mẹo" khi đối xử với cô.

Thứ nhất, khi nhờ Aries chuyện gì, tuyệt đối không được nổi thẳng theo kiểu "Làm cái này cho em!", mà phải dùng giọng nhẹ nhàng "Chị em mình cùng làm thế này nhé" để khiến cô hứa với mình. Nếu nói như thế, thường thì cô sẽ cố gắng làm theo.

Nhờ tìm ra bí quyết này mà Klass mới thúc được cô đi nhanh chân hơn. Aries có cái tật cứ đi một đoạn lại dừng lại ngắm hoa cỏ, làm không biết bao lần cậu đã nghĩ đến chuyện bỏ quách cô lại đằng sau rồi.

Cô chậm chạp đứng dậy, vừa leo lên ngọn đồi vừa thỉnh thoảng ngoái lại phía bụi hoa, vẻ mặt vẫn còn nuối tiếc lắm. Thấy vậy, Klass thở dài hỏi:

"Mấy bông hoa đấy hiếm thế cơ à?"

Cậu vẫn đang ngồi trên tảng đá, còn Aries thì đứng, nên cậu phải ngược lên nhìn cô.

Khuôn mặt cô gần như lọt thỏm trong chiếc mũ áo choàng, vì vậy hoặc phải đứng rất gần, hoặc từ dưới nhìn lên mới có thể thấy rõ được.

Cũng vì thế nên đi cùng nhau một thời gian Klass mới có dịp nhận ra rằng bên dưới lớp mũ trùm che giấu cảm xúc ấy là một khuôn mặt đáng yêu đến mức nào.

"Vừa rồi là... hoa nhĩ?"

Aries hỏi như muốn xác nhận lại một thông tin quan trọng.

"Ừ, hoa đấy. Hôm qua với hôm kia chị cũng thấy rồi còn gì."

Đôi mắt xanh trong veo của cô vẫn đang hướng về bụi hoa trắng dưới chân đồi. Mái tóc vàng óng ả khẽ lộ ra dưới chiếc mũ trùm đầu, nhẹ nhàng đong đưa theo cơn gió.

"Nhưng mà... thế thì lạ quá."

"Lạ gì cơ?"

Aries lần đầu quay về phía Klass, nghiêng đầu hỏi:

"Hoa gì mà không cắm trong bình. Thế không bị chết khô sao?"

Không chút ngạc nhiên trước câu hỏi lạ lùng ấy, Klass rời mắt khỏi mặt Aries, nhìn một lượt từ trên xuống dưới.

"Ôi trời ạ! Em đã bảo là không có nước nên đừng làm bàn tay cơ mà?"

Cậu nắm lấy bàn tay của Aries đang giấu trong ống áo choàng. Những ngón tay dính đầy bùn đất. Bùn dính cả vào trong kẽ ngón tay, làm bẩn một bàn tay đáng lẽ đã rất đẹp. Cậu cầm lấy chiếc khăn đang vắt ở hông mình định lau tay cho cô, bỗng nhiên cô rút tay lại, ném cho cậu ánh mắt hình viên đạn. Rồi cô nói:

"Người ta bảo rằng 'bẩn' chỉ là do mình tự nghĩ ra mà thôi. Em đừng có nói dối chị."

Klass mở miệng định cãi lại gì đó, nhưng rồi lại thôi.

"Thôi được rồi. Là tại em sai."

Nghe vậy cô gật đầu với vẻ mãn nguyện, khóe mắt khẽ nhếch lên như đang cười.

Cuối cùng hết cả buổi sáng hai người vẫn chưa leo hết bốn ngọn đồi, coi như Aries thất hứa với cậu. Thế mà chẳng hiểu sao cậu lại bị cô giảng cho một bài - cứ như chính cậu mới là người có lỗi ấy. Nghe xong bài thuyết giáo thì cũng vừa đến giờ ăn trưa.

Aries nhất quyết chẳng bao giờ chịu ăn sáng, nên đến trưa phải ăn nhiều hơn, không thì đi thể nào nổi.

Mà nói là ăn trưa cho sang vậy thôi, chứ trong cái bao tải trên vai Klass bây giờ chỉ có bảy cái bánh mì bèn bẹt thành tám, cứng như đá, to bằng đầu người, nhào từ thứ bột yến mạch mà người ta hay cho ngựa ăn, cùng với ít đậu rang. Ngoài ra còn thêm một cái túi da thú đựng đầy nước, hòa với một nắm muối.

Cái ngày cậu bị đuổi ra khỏi ngôi nhà ấy, người ta chỉ đưa cho cậu vền vền có vậy. Vừa nhìn qua cậu đã biết ngay, lương thực ít ỏi thế này mà không biết dè xén thì sẽ hết veo lúc nào không biết. Vậy nên mỗi bữa ăn cậu chỉ dám lấy ra một lượng bánh và đậu nhất định thôi, còn lại thì đói mấy cũng phải nhịn.

Thật may, chẳng hiểu sao Aries thường ăn rất ít, ít đến mức làm người ta giật mình. Hôm nay cũng vậy, cô chỉ lấy một mẩu từ chiếc bánh mì được bẻ ra làm tám, cùng với mười hạt đậu rang. Bữa ăn chỉ có thứ bánh mì vừa cứng queo vừa dính dất vào kẽ răng như thế, nhưng trước khi ăn và sau khi ăn xong, cô vẫn không quên cầu nguyện.

Aries bảo, đó là cách cô cảm tạ Chúa đã cho cô thức ăn này. Klass lại nghĩ, chính cậu mới là người đã chia sẻ cho cô chút lương thực mình mang theo, vì lúc đi cô gần như chẳng có chút đồ đạc, hành trang nào cả. Vậy thì sao lại tạ ơn Chúa, phải cảm ơn mình mới đúng chứ! Nhưng rồi cô lại bảo: "Cũng nhờ ơn Chúa mới có bánh cho em mang đi mà."

Cậu thấy thế có chút gì đó bất công, nhưng cũng chẳng biết phải cãi kiểu gì nữa, nên đành nín lặng. Aries vẫn hay nói những câu nghe vô lý kinh khủng như thế, nên hẳn sẽ có người bảo cô rất thông minh. "Có người" thôi, còn Klass thì sẽ chẳng hiểu cái người đó đang nghĩ gì trong đầu.

Bởi vì Aries ngốc mà. Ngốc đến khó tin, chẳng biết cái gì cả.

"A..."

Bỗng nhiên cô thốt lên, ngẩng đầu nhìn lên trời. Klass cũng ngược mắt lên xem có cái gì, hóa ra là một chú chim màu nâu nhạt đang bay lượn.

Giá như mà bắt được nó, vặt lông rồi nướng lên thì béo lắm đây, cậu nghĩ vậy, nhưng rồi nhớ lại những lời Aries nói khi lần đầu cô thấy một con chim, Klass tự nhiên thấy bánh mì yền mạch cũng không đỡ đến thế. Lúc ấy cô đã làm cậu phải ngạc nhiên. Sao lại có người suy nghĩ kỳ lạ thế được nhỉ?

"Con đó là... chim à?"

"Ừ. Không phải nhện, cũng chẳng phải thần lẩn."

"Nó đang... bay sao?"

"Đúng rồi."

Vừa dùng ngón tay móc mẩu bánh mì dắt vào răng hời nãy ăn, cô ngược nhìn chú chim trên bầu trời với vẻ mặt như thể mình vừa được nghe một bí ẩn của vũ trụ. Klass thấy thế thật lạ lùng, nhưng cũng đáng yêu.

Lần đầu tiên nhìn thấy chim bay, Aries đã nói như thế này.

"Có con nhện bò trên trần nhà kia."

Ban đầu cậu chẳng hiểu cô đang nói cái gì cả. Hỏi ra mới biết, hóa ra cô nghĩ rằng bầu trời là một cái trần nhà ở ngay trên kia thôi, và chim là những con nhện đang bò trên ấy.

Klass vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, nhưng mà đi chế giễu một cô gái thật cũng chẳng đáng mặt làm trai. Nên cậu mới chỉ cho cô là không phải vậy đâu,

bầu trời được một cái cây cao thật cao kia chống đỡ, còn chim bay dưới tán cây đó.

Lúc đầu Aries vẫn chưa tin hẳn, nhưng sau khi thấy một chú chim cất cánh bay từ dưới đất lên, cuối cùng cô cũng hiểu ra.

Đi cùng với cô, gần như ngày nào của Klass cũng như thế này. Ít ra vẫn còn hơn lần cậu phải giải thích, tại sao hoa mọc dưới đất, không cắm trong bình mà lại không chết khô.

Ngày trước, hồi Klass còn là thằng bé chạy việc vặt trong dinh thự rộng lớn kia, cậu có từng nghe nói rằng, bên cạnh dinh thự là một tòa nhà lớn lắm, lúc nào cũng kín cổng cao tường, bốn bề đắp đá xây kín mít. Sau này nghe Aries kể, hóa ra cô là người sống trong ngôi nhà đó.

Theo những gì cô còn nhớ được, dường như Aries chưa bao giờ ra khỏi căn nhà đó, mà ở trong nhà cũng chẳng có việc gì làm. Đọc sách có lẽ là một trong những thú vui duy nhất của cô.

Thi thoảng Klass cũng thấy người ra ra vào vào ngôi nhà ấy, đại khái cậu cũng biết họ là người thế nào. Nghe đồn, ngôi nhà ấy là do vị lãnh chúa của dinh thự bên cậu xây lên, ông bị người ở vương quốc phương Nam lừa. Bây giờ ra vào ngôi nhà ấy cũng toàn người phương Nam cả.

Đôi khi từ bên kia bức tường vọng ra những tiếng hát, cậu cũng chẳng biết họ đang hát cái gì. Cậu chỉ đoán, có lẽ đấy là một khúc ca của vương quốc họ.

Mà vị lãnh chúa của dinh thự cũng là người kỳ quặc, ông không thích ở yên trong lãnh địa của mình, mà cứ lang thang đi đây đi đó quanh năm suốt tháng. Ông ở đâu, làm gì, đến cả vị quản gia thân tín nhất với ông cũng chẳng biết được. Người trong nhà, ai ai cũng kháo nhau như vậy.

Vì hoàn cảnh như thế, nên phải đến gần đây khi nghe chính Aries kể, cậu mới biết khúc ca ngày xưa đúng là một giai điệu đặc biệt, họ cất lên để ca ngợi Chúa Trời.

Cũng phải từ khi đi cùng với cô, cậu mới được nghe khúc hát ấy ngay bên mình, chẳng cần phải qua bức tường nữa. Có lẽ cũng đến ba lần rồi.

Cậu quăng hạt đậu cuối cùng vào miệng, nói:

"Minh đi nhé?"

Một ngày kia, bỗng nhiên có một đám người lạ mặt kéo đến dinh thự. Họ mang theo rất nhiều đồ đạc, dắt theo rất nhiều gia súc. Người trong nhà đang bận công việc cũng phải ngời tay, trông ra xem họ đến hỏi gì. Một người đàn ông tự xưng là em trai lãnh chúa, có cái bụng phệ nhất, thân phận có vẻ cao nhất, lấy cái giọng cũng trịch thượng nhất của mình, đồng dặc nói thế này:

"Từ giờ phút này trở đi, các ngươi không còn là người ở đây nữa. Mau mau thu dọn hành lý rồi cuốn xéo đi cho ta."

Nghe nói vị lãnh chúa kia, chủ nhân của tòa dinh thự này, cứ đi lang thang suốt nên giờ bỏ mạng ở nơi nào đó mất tiêu rồi. Người em trai này sẽ đến sống ở dinh thự thay cho ông ta, và chẳng hiểu khó ở sao đó mà lão lại ra lệnh đuổi hết cả người trong nhà đi, tất nhiên cả căn nhà bao tường đá kia nữa.

Nghe tin này, người khóc lóc, kẻ chết thình, lại có người cho đây là trò đùa nên lại tiếp tục công việc, và tất nhiên có cả những kẻ đã tranh thủ xun xoe ngay vị chủ nhân mới nữa. Giữa khung cảnh lộn nhộn ấy, Aries điềm nhiên, vô định, đi thẳng ra khỏi tòa nhà.

Một lúc sau, chủ nhân mới của dinh thự bắt đầu phân phát bánh mì và nước cho mọi người, cứ như người ta cho gà ăn vậy. Klass xin phần cho hai người ăn, rồi co giò chạy thật nhanh ra ngoài đường.

Cậu đuổi theo người con gái kỳ lạ đang ngẩn ngơ bước đi trên con đường dài ra biển ấy, cứ như bị ai đó hay thứ gì đó dắt tay đi vậy.

"Đến cuối ngày hôm nay mình cố đi hết sáu quả đồi nhé? Chứ cứ thế này biết bao giờ đến biển."

"Cái đó là lời hứa sao?"

"Ừm, hứa."

Đi cùng cái bà chị này thì chắc cũng chẳng qua nổi sáu ngọn đồi đâu. Xong rồi cái tội thất hứa kiểu gì cũng lại đổ hết lên đầu mình cho xem, Klass nghĩ thầm.

Nhưng để thúc cho Aries đi nhanh hơn, ít đứng lại ven đường hơn thì chỉ còn mỗi cách này thôi. Với lại, được ngắm nhìn khuôn mặt vừa cáu kỉnh, vừa có chút sùng sốt của cô mỗi khi cần nhắc cậu vì "thất hứa", với Klass thật lòng mà nói, cũng chẳng phải là quá tệ.

So với những tháng ngày làm tôi tớ ở dinh thự bị mắng, bị đánh, phải vác những xô nước hay bó lúa nặng trình trịch, thì đi cùng với Aries thế này quả thật thoải mái và vui vẻ hơn nhiều.

Nhưng mà, cũng có lúc cô khiến cho cậu căng thẳng không thể nào chịu được. Ấy là ban đêm.

"Đêm tối không có gì đáng sợ đâu. Ban ngày có vàng thái dương, đêm về có vàng trắng soi tỏ, Chúa Trời luôn ở bên dõi theo chúng ta mà."

"... V-Vâng."

Cậu lí nhí đáp như vậy, dù trong một góc tâm trí - chẳng hiểu sao riêng phần này vẫn bình tĩnh đến lạ lùng - cậu thừa hiểu rằng dõi theo hai đứa bây

giờ chỉ là muôn vàn vì sao cùng vàng trắng khuyết trên trời thoi, chứ chẳng có gì khác cả.

Giờ đây, cậu và cô nằm bên nhau trên đỉnh một ngọn đồi. Xung quanh chẳng có gì cả, cũng không có bất kì ai khác, nhưng cậu vẫn thấy hơi ngưng ngừng.

"Và Ngài cũng nói thế này nữa. Khi con người ta phải tro troi một mình, họ sẽ bị dày vò bởi cái đói và nỗi cô đơn, và run rẩy trước cái lạnh thấu xương của đêm đen buốt giá. Nhưng nếu như có thêm một người, thì dù chỉ một chút thoi, cô độc sẽ tan đi, và cái lạnh cũng không còn hung tàn như trước nữa."

"... Vâng."

"Em vẫn còn lạnh à?"

Klass lắc đầu, như để trả lời cho câu hỏi ấy.

Nhưng Aries không tin cậu.

Cô siết chặt hơn hai cánh tay đang vòng ra sau lưng Klass, ôm ghì cậu vào lòng.

"Nếu phải chịu đựng thì cái đói cũng là một cách rèn luyện con người. Thế nhưng, Chúa không muốn bất kỳ ai phải chịu lạnh cả."

Đây là lần thứ tư cậu nghe câu này rồi. Cơ thể cậu vẫn run rẩy, không phải vì lạnh, mà vì hồi hộp.

Hồi mới đầu cậu còn chẳng tài nào ngủ được, vì tim cứ đập thình thịch. Đến khi cậu nhận ra Aries dễ thương đến nhường nào thì tình hình còn tệ hơn.

Đắp tấm áo choàng pha nhiều vải bông lên thay chăn, cô ôm chặt lấy Klass không rời.

Giờ đã là mùa xuân rồi, nhưng đến đêm vẫn còn vương chút hơi lạnh mùa đông.

Thực ra với Klass, ngày trước hồi ở dinh thự cậu cũng ngủ trong hoàn cảnh không khác thế này mấy (khác chăng là có cái mái nhà), nên giờ ngủ ở đây cũng chẳng có gì vất vả hơn nhiều lắm. Nhưng Aries thì khác, cô coi việc ngủ ngoài trời là một thử thách của Chúa, và dường như đang cố giúp cậu theo cách mà mình có thể.

Tức là cố ủ ấm cho cậu bằng hơi ấm của chính mình.

Đêm thứ hai cậu quá mệt mỏi do đêm hôm trước ngủ không được, nên vừa đặt lưng xuống là thiếp đi luôn. Đến đêm thứ ba thì do hồi hộp quá chừng, cậu cũng ngủ quên bồng đi mất.

Đến bây giờ là đêm thứ tư, cậu đã dần quen, nhưng cơ thể Aries lại tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, khiến mỗi lần hít vào mặt cậu lại nóng bừng lên. Mùi hương ấy nhẹ nhàng, không nồng như mùi bánh mì nướng phết mật ong.

Trong hoàn cảnh này, Klass lại cảm thấy có chút tội lỗi.

Bởi vì có một điều, cậu vẫn giấu chưa nói với cô.

"...Hắt xì."

Ở trên đầu mình, cậu nghe thấy tiếng hắt hơi. Cứ lo lắng cho người khác suốt, có khi chính Aries mới là người lạnh hơn cả. Cô khẽ cựa mình, nói:

"... Không biết nói ra thế này Ngài có giận chị không, nhưng mà..."

Tuy không nhìn thấy mặt, cậu vẫn biết cô đang cười.

"Nếu ở đây một mình chắc chị không chịu được mất thôi. Thật may Klass cũng là con gái."

Cậu chưa bao giờ bị nhầm lẫn như thế cả, mà có hỏi bao nhiêu người chắc họ cũng sẽ phá lên cười mà thôi.

Làm sao có chuyện đấy được. Thế mà Aries vẫn nhất quyết cho rằng cậu phải là con gái.

Mà lý do có gì đâu, chỉ là một lần nhìn thấy con ngựa thồ kéo xe chạy ngang qua, mặt cậu đã tái xanh cả lại, và cậu hỏi cô thế này:

"Cái thứ đó là 'đàn ông' sao?"

Chỉ vậy thôi mà.

"Chị buồn ngủ rồi. Ngủ ngon nhé."

Aries cũng dễ ăn dễ ngủ, nên vừa nói xong là cô yên giấc thật luôn. Klass vẫn im lặng, không đáp. Sau đó, khi đã nghe rõ tiếng thở đều đều như một chú thỏ của cô, cậu khẽ ngả đầu lên bầu ngực mềm mại ấy, lòng thầm mong đừng có ai đang nhìn.

"Chị ngủ ngon", cậu nói, như để phân trần cho hành động của mình. Mà đúng là thế thật.

Đêm hôm ấy, cậu giật mình tỉnh giấc. Hướng mắt nhìn lên trên, vàng trắng khuyết gần như đã đi qua đỉnh trời.

Giữa đêm rồi.

Trời cũng lạnh dần đi, cậu nén nỗi xấu hổ, vòng tay qua ôm lấy cô.

Cựa quậy một hồi, cuối cùng cũng tìm được tư thế thoải mái, cậu thở phào nhẹ nhõm. Bốn bề không một tiếng động, chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng thở nhẹ của cô.

Hồi cậu còn ngủ trong xó chuồng gia súc của dinh thự, chẳng đêm nào được yên tĩnh thế này.

Đầu tiên phải kể đến lũ chuột, chúng chạy quanh chuồng ăn tranh thức ăn thừa của gia súc, tất nhiên chui cả vào quần áo nữa. Có chuột thì tất nhiên bọn rắn và dơi cũng mò đến, bọn chúng đi săn chuột, con nào con nấy hai mắt sáng quắc trong đêm. Nhưng những vị khách không mời mà đến đâu chỉ có vậy, đôi khi còn có cáo rình bắt gà, hay sói đi săn cừu nữa.

Cảm thấy nguy hiểm đến gần, lũ ngựa chạy lồng lên, gà thì gáy ầm ĩ, lũ chuột được mùa lại càng lộng hành táo tợn hơn. So với hồi ấy, nằm ngủ bên Aries bây giờ thật quá bình yên, đến mức cậu nghe được cả tiếng ong ong trong tai.

Cuộc sống ở dinh thự cũng không bận bịu đến mức phải làm việc quần quật từ sáng, bởi vì vốn lượng công việc không đến nỗi quá chất chồng. Bởi vậy nên, chưa bao giờ Klass thấy giấc ngủ quý giá như lúc này.

Hồi bị đột ngột đuổi ra khỏi dinh thự tuy cũng có chút bất ngờ, nhưng cậu chẳng hiểu sao mọi người ai cũng nhón nháo cả lên, có kẻ còn khóc lóc rũ rượi ra như thế. Không phải đi làm nữa sướng quá còn gì.

Tuy rằng lương thực hiện tại không còn nhiều, nhưng chắc chắn sẽ kịp đến biển trước khi cạn kiệt thôi mà. Đến biển rồi thì tha hồ có cá mà ăn, chết đói sao được. Mà xây nhà ở đó luôn cũng được đấy chứ.

Nhưng mà, không biết Aries đã thấy cá bao giờ chưa nhỉ, cậu nghĩ. Chắc là chưa đâu. Thế thì đến lúc đấy cậu sẽ phải chỉ cho cô thôi. Cá là con ở dưới

nước cũng không chết đuối.

Nghĩ đến cái lúc ấy, cậu khẽ bật cười khúc khích. Đúng là yên tĩnh thật. Sau cùng, Klass quyết định dẹp những ý nghĩ linh tinh đi, để còn đi ngủ tiếp. Bỗng dưng cậu nghe thấy một tiếng động nhỏ, không phải tiếng thở.

Thụp, thụp, thụp, thụp.

Hay là tiếng tim của Aries? Trên ngực chị ấy có thứ mềm mại thế này mà tim vẫn nghe rõ thật nhỉ, không hiểu sao cậu lấy đó làm lạ. Nhưng rồi cậu nhận ra, âm thanh này không bình thường.

Chỉ có một bên tai cậu nghe thấy nó. Chính xác là bên úp xuống nền cỏ.

Thụp, thụp, thụp, thùm thụp.

Tiếng gì vậy nhỉ...

Vừa kịp thềm thì một tiếng, cậu vội thu ngay cánh tay đang vòng sau lưng Aries, với lấy cây gậy đi đường to bản sau lưng mình.

"Có só..."

"Sói!", cậu định hét lên vậy nhưng rồi kìm lại, chỉ ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Lại một âm thanh khác, mạnh và rõ hơn đập vào tai cậu. Thịch, thịch, thỉnh thịch. Lần này thì là tiếng tim cậu, đang đập rất nhanh.

Trông ngực vẫn dòn dập, miệng cậu bất giác há ra, thở "Hộc, hộc...". Nuốt nước bọt vào cổ họng, cậu ngoái sang trái, rồi lại nhìn sang phải.

Trăng sáng vàng vạc trên trời, soi tỏ vạn vật. Chỉ có sói là chẳng thấy đâu.

"Aries, chị Aries!"

Lòng bàn tay Klass đầm mồ hôi, còn cổ họng thì khô khốc. Vừa lay vai Aries, cậu vừa tiếp tục quan sát xung quanh, nhưng quả nhiên vẫn chẳng thấy cái gì hay con gì cả. Có điều, bầu không khí đã thay đổi. Dường như thứ gì đó ở "bên kia" đã nhận ra những biến chuyển của cậu ở "bên này" rồi.

Sau bao năm ngủ đêm canh chuồng gia súc, Klass đã nhận ra một điều. "Bọn chúng" là lũ tinh khôn nhất, đặc biệt nhất, và vì vậy cũng đáng ghét nhất.

Những con mắt vàng kim sáng quắc trong đêm tối.

Những bước chân vô hình, cùng những dáng hình vô thanh, chỉ hé lộ ra khi đến lúc kết liễu con mồi.

Aries cuối cùng đã tỉnh rồi, nhưng hai mắt vẫn còn lơ mơ lơ mơ, nhìn thật chẳng nhờ vả được gì cả. Chỉ muốn trêu chọc cho bổ tức. Thà cứ để bà ngủ tiếp còn hơn, có khi thế sói nó còn tha cho.

Klass cầm sát cây gậy lại bên mình, áp tai xuống đất một lần nữa.

Cậu vẫn luôn tin rằng, sói không phải loài tấn công con người. Hồi trước đã phải đến ba lần, cậu bị sói vồ đến tận cổ, miệng nó ngậm nguyên con gà chết, mà rồi có sao đâu. Nhưng mà, có khi lúc đấy là vì nó đã có con gà rồi.

Thụp, thụp, thụp, thùm thụp, lại là âm thanh ấy. Lần này còn nghe rõ hơn nữa, phải chăng là vì không lẫn với tiếng tim?

Chắc chắn chúng đang nhe nanh mài vuốt, theo dõi nhất cử nhất động của cậu. Làm sao bây giờ? - Klass lặp đi lặp lại câu hỏi ấy trong đầu. Dắt Aries chạy vụt đi chắc chắn là không thể rồi - giờ mà manh động là chúng sẽ lao vào xé xác ngay.

Vậy làm sao đây?

Aries có vẻ đã tỉnh hẳn, ngơ ngác nhìn cậu với vẻ lạ lùng. Khoảnh khắc ấy, Klass lạnh toát hết sống lưng, như có ai dội cả gáo nước lạnh vào người. Cậu vội để tay lên môi ra dấu "im lặng".

"Sao thế em?"

Aries vừa toan choàng dậy, bỗng từ xa vọng lại tiếng sói tru, không hiểu sao đẹp đến lạ thường, chẳng thể tả nổi.

Cô đảo dác nhìn xung quanh, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Còn Klass thì vừa như muốn khóc vừa muốn tức điên lên, bụng cậu đau như bị vật gì đó đâm vào, nhưng cậu gắng gượng, bật người đứng thẳng dậy. Và rồi trước mắt mình, cậu thấy chúng.

Khoảnh khắc ấy, trên ngọn đồi tắm mình dưới ánh trăng, không biết bao nhiêu cái bóng đen ngòm khẽ rung rinh rồi chìm dần vào trong đêm, cùng với những dư âm của tiếng tru ban nãy.

Ngay trước khi chúng biến mất, Klass cảm giác như có một cặp mắt vừa chăm chăm nhìn thẳng vào mình - một cặp mắt màu vàng kim.

"Chuẩn bị đi, n-nhanh, nhanh lên...!"

Hai tay run lập cập, cậu vội cầm tay nải lên, tay kia nắm lấy tay Aries, người vẫn bối rối chưa hiểu mô tê gì.

Đúng lúc ấy, đầu gối cậu bỗng mềm nhũn ra, có muốn cũng không đứng thẳng nổi.

Lũ sói giờ chẳng thêm yên lặng nữa, những bước chân rầm rập như một trận cuồng phong quét qua cây rừng.

Klass sợ đến mức răng đánh càm cạp vào nhau nhưng cậu vẫn đủ dũng cảm để càm chắc cây gậy bên mình.

Đây Aries nép ra sau lưng, cậu giương gậy lên như người ta giương mũi giáo, thủ thế chờ đợi.

Từ trong bóng đêm đặc quánh như hồ nước che phủ cả sườn đồi bên kia, chúng hung tợn xông tới.

Những con mắt vàng xuyên thấu tâm can cậu, lạ lùng thay, miệng Klass cũng đang ngoác ra y như lũ sói, nhìn qua cứ ngỡ là cậu đang cười.

Nỗi sợ tột cùng làm cậu bất giác cắn chặt hàm răng, nhe ra như đe dọa.

Thế nhưng cả bầy vẫn không có vẻ gì là sợ hãi, chúng lao thẳng một đường tới cậu...

"Hử?"

Bỗng nhiên, con sói chạy đầu đàn văng ngang ra bên cạnh. Nhìn qua cứ tưởng nó bị trúng tên ai bắn ngang hông.

Lũ sói chạy vụt qua Klass và Aries, rồi quay ngoắt lại. Khoảng cách gần đến mức mà cậu thấy rõ từng sợi lông chúng đang dựng ngược lên.

Thế nhưng, cả bầy không nhìn cậu và cô, hai con mồi ngon ngay trước mặt, mà dường như đang dè chừng thứ gì đó ở rất xa. Chúng nhe nanh, rên ư ử trong cổ họng, đồng thời ghì chặt hai chân trước xuống mặt đất.

Nhìn chúng cứ như sẵn sàng vồ tới bất cứ lúc nào. Nhưng đây không phải tư thế vờn mồi, mà là thủ thế - để đối phó với một kẻ thù nguy hiểm ngay trước mắt mình.

Chúng sợ dũng khí của mình chăng?

Mặc kệ những suy nghĩ của Klass, bầy sói giữ nguyên như thế một lúc, rồi chỉ trong một khoảnh khắc, tất cả nhất loạt phóng đi.

Phải mãi một lúc sau, cậu mới nhận ra là chúng vừa bỏ chạy.

Chúng đến đã nhanh, đã đột ngột, thì bỏ đi cũng vậy, còn chớp nhoáng và bất ngờ hơn nữa. Nguy hiểm qua đi chóng vánh như thế, khiến Klass còn chẳng cảm giác được rằng mình vừa thoát nạn.

Cậu cứ đứng thất thần một hồi, nhìn bầy sói chạy xa dần rồi biến đi mất. Phải đến lúc Aries chọc nhẹ vào lưng, cậu mới giật mình ngoái lại đằng sau.

"R-Rốt cuộc vừa có chuyện gì thế?"

Cô đang run rẩy.

"Là sói đấy... Suýt chút nữa thì nguy rồi."

Klass vừa nói, tay vẫn siết chặt lấy cây gậy trong tay, không nhận ra chính mình cũng đang run lẩy bẩy.

Hai đứa y hệt nhau, nên cậu cũng chẳng thể cười cợt cô nhất gan hay gì được cả. Nhưng nghe cậu nói, Aries khẽ nghiêng đầu.

"S-Sói?"

Rồi cô hắt xì một tiếng rất dễ thương. Aries không biết sói là gì. Nếu thế thì cô run chỉ vì lạnh thôi.

Klass nhìn cây gậy-kiêm-giáo trong tay mình, bặm chặt môi. Rồi cậu một mắt quăng luôn nó xuống đất.

"Sói ấy. Chị không thấy cái lũ vừa suýt tấn công chị em mình sao? Chúng là loài dã thú có nanh, ăn thịt người, ăn cả gia súc nữa."

"Ồ. Vậy nó là... đàn ông à?"

Hình như Aries đang trêu cậu. Klass nhớ lại ngày ở dinh thự, có ông bác già chăm lũ ngựa, tuổi tác cũng tầm cỡ cha cậu, từng nói với cậu thế này. Giờ cậu cũng lặp lại y chang với cô:

"Đúng rồi đấy. Đàn ông là lang sói mà."

Nghe đến đây Aries mới hiểu ra vấn đề, cô hót hải đảo dác nhìn xung quanh.

"Không sao đâu. Chúng nó đi đâu rồi ấy-..."

Klass chẳng kịp nói hết câu.

Vì chưa nói xong, mặt cậu đã bị vùi trong hai thứ mềm-mềm của Aries, đến thở cũng chẳng thở nổi nữa.

"Ặc... ặc..."

"Y-Yên tâm đi. Có chị luôn... à, à không, Chúa luôn... Có Chúa luôn bên em mà. Em đừng lo gì cả."

Cô vừa nói vừa dùng hết sức ôm ghì cậu vào lòng. Có lẽ chính cô mới là người đang sợ. Nếu như bây giờ cậu thú thật chính mình cũng là đàn ông... thì sẽ ra sao nhỉ?

Đến Klass cũng thừa biết, nói dối người ta là không tốt. Biết là vậy, nhưng cậu vừa cựa quậy cái đầu một chút để hít thở, thì mùi hương của cô đã thoang thoảng trong mũi cậu.

Klass vừa trải qua một phen thập tử nhất sinh, thật may mắn lắm mới giữ được mạng. Thế nhưng mùi thơm ấy cũng đã là quá đủ để cậu quên đi nỗi sợ hãi. Cậu quyết định tạm thời cứ im lặng.

"Nhưng mà, rốt cuộc thì sao bọn chúng lại kinh hoàng đến thế?"

Klass cảm giác dùng từ "kinh hoàng" là phù hợp nhất. Thứ gì mà lại dọa được cả một bầy sói bỏ chạy nhỉ?

Cậu đảo mắt quanh hướng bầy sói nhìn hồi nãy, nhưng cũng chỉ thấy thảo nguyên xanh và màn đêm đặc quánh. Chẳng có ma cỏ hay ít nhất là cái gì đáng sợ cả.

Những câu hỏi vẫn cứ lơ lửng trong đầu cậu nhưng vòng tay của Aries đã làm cảm giác hoang mang ấy tan biến đi đâu mất rồi. Hơi ẩm da thịt cô nhẹ nhàng ủ lên cơ thể đầm mồ hôi lạnh của cậu, và cơn buồn ngủ cũng đã mò đến tự khi nào, làm cậu bất giác ngáp một cái rõ to.

Klass khẽ cựa mình khiến Aries cũng lỏng cánh tay, rồi cậu dần bò ra khỏi nơi ấy, lòng vẫn đầy tiếc nuối.

"Em nghỉ giờ không sao rồi, mình ngủ tiếp đi. Trời vẫn còn sớm mà."

Cô gật đầu. Lúc này đây, trên khuôn mặt ấy chẳng còn chút lo lắng nào nữa.

Ngày hôm sau, Aries lại dậy sớm hơn đánh thức cậu, và một ngày mới bắt đầu.

Nhớ lại chuyện đêm qua Klass vẫn không khỏi rùng mình, nhưng quả nhiên bây giờ không còn thấy con sói nào nữa. Nhưng những dấu chân vẫn còn in lại trên thảo nguyên, nên cậu biết rằng đó không phải là một giấc mơ.

Từ đêm ấy đến giờ, mọi chuyện không có gì thay đổi nhiều. Họ chẳng chỉ có thức ăn đã vơi đi chút ít, và nước uống cũng bắt đầu cạn dần.

Sắc mặt Aries cũng không được tốt lắm, cô đang than rằng mình đau chân.

Aries mệt thì cứ nghỉ ngơi một chút là xong, nhưng vấn đề nước mới đau đầu. Cậu đã từng nghe những người khách đến dinh thự lãnh chúa kể, người ta có thể chịu đói được đến một tuần, nhưng khát thì chỉ ba ngày thôi là đã chết mất tiêu rồi.

"Này, chị có biết gần đây có sông suối gì không?"

Cậu thử hỏi Aries, nhưng tất nhiên câu trả lời là không rồi.

Quanh đây chỉ toàn bình nguyên nối tiếp bình nguyên, cùng với một con đường mòn rong ruổi.

Cứ mỗi lần leo lên ngọn đồi nào cao một chút, Klass lại cố nheo mắt nhìn xem có thấy biển hay thị trấn nào không. Hai đứa rời khỏi dinh thự đã được năm ngày, hẳn cũng phải đi được kha khá rồi. Cậu đã từng nghe người ta kể, đến một vòng thế giới cũng chỉ đi cỡ hai tháng là xong thôi mà.

Dù bản thân cứ hay cười chê Aries ngốc nghếch vì từ khi sinh ra chỉ sống trong căn nhà chật hẹp, chính Klass cũng chưa bao giờ tưởng tượng được thế gian lại rộng lớn đến nhường này.

Nhận ra sự thật ấy, cậu như được tiếp thêm nhiệt thành, lại càng rảo bước chân hơn. Vừa đi vừa nghỉ, vừa cẩn thận cái sự lè mề của Aries, cuối cùng hết trưa rồi đến chiều hai đứa đã leo được mười hai ngọn đồi, xa nhất từ đầu hành trình tới giờ.

Quả thật nhìn đâu cũng chỉ thấy cỏ với cây rồi là đồi, đồi, và lại đồi.

Aries đi sau cậu, giờ đây những bước chân của cô càng ngày càng nặng nề hơn, cô cũng chẳng còn thích thú nhìn ngắm hoa cỏ, côn trùng như trước nữa. Mỗi lần hai đứa đi xuống đồi cô lại dừng chân nghỉ một chút, rồi phải rất lâu sau mới lại uể oải bước đi. Có lẽ cô đã kiệt sức rồi.

Trái ngược với cô, Klass vẫn còn sung sức lắm. Một ý nghĩ khó chịu cứ âm ỉ trong tâm trí cậu. Giờ này vẫn chưa tới được thị trấn, chứng tỏ hai đứa mình đi quá chậm.

Chắc chân chị Aries vẫn còn cố tiếp được. Cậu thở dài, định cất tiếng gọi cô, nhưng chưa kịp gọi đã thấy cô ngồi thụp xuống bên vệ đường.

Nước thì sắp cạn, thị trấn tiếp theo vẫn chưa thấy đâu. Quả đất này mênh mông quá chừng, còn biển cả cứ như sẽ chẳng bao giờ tới.

Những suy nghĩ ấy cứ văng vẳng trong đầu, khiến tâm trạng cậu càng lúc càng bức bối. Mới hôm qua thôi chẳng đường còn thoải mái, vui vẻ đến thế, mà sao hôm nay đã vất vả thế này?

Không chịu được nữa, cậu bắt giác tắc lưỡi. Aries thì vẫn không đứng dậy, chẳng khác gì mọi khi cả.

"Thật là..."

Klass chán chường đến mức chẳng buồn lên tiếng gọi nữa, cậu bỗng nghĩ đến việc hay cứ bỏ quách Aries lại đây. Đường này độc đạo mà, làm sao mà cô lạc được.

Có khi thế cũng được nhỉ - cậu thầm nghĩ. Đúng lúc ấy, một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Quay sang phía Aries, cậu thấy cô đang ngồi xổm, chống một tay xuống đất.

Và rồi...

"C-Chị Aries!"

Tấm lưng cô khẽ trôi lên, và rồi, cô nôn. Những gì từng có trong dạ dày cô giờ đây bắn tung tóe hết cả ra trên mặt đất. Dường như chẳng còn đủ sức để gượng dậy nữa, cô cứ ngồi nguyên như thế, còn không ngẩng được đầu lên. Rồi cô ngã vật xuống.

Klass vút cả tay nải đi, hốt hải chạy lại.

"Aries! Chị Aries!"

Cậu không hẳn là lo lắng, mà là hốt hoảng nhiều hơn. Cậu đến bên ôm lấy cô, gượng cô dậy trong tay mình, cởi chiếc mũ trùm đầu ra và liên tục gọi tên. Aries đã mê man hoàn toàn, không động đậy gì nữa, miệng cô hơi há ra để lộ cái lưỡi bên trong. Nhìn cô, Klass chợt nghĩ đến bóng dáng một con cừu đang hấp hối.

"Chị Aries!"

Sau bất ngờ, không phải là lo lắng ập đến tâm trí Klass. Mà là sợ hãi.

Chị Aries chết mất thôi.

Cậu lay lay hai vai cô, tát vào hai bên má. Nhìn cậu như sắp khóc tới nơi, nhưng cô vẫn không phản ứng gì. Một nỗi kinh hoàng không tên khiến Klass nôn nao, cậu cảm giác như chính ruột gan mình cũng sắp trào ngược hết ra ngoài.

Rồi cô lại ọe.

May quá, vậy là chị ấy còn sống.

Nhưng cậu an tâm cũng chẳng được bao lâu. Aries khẽ cự mình, rên lên nghe thật khổ sở. Có lẽ giờ cô cũng chẳng còn gì mà nôn ra nữa rồi.

Klass quệt tay lau đi nước mắt, rồi như chợt nhớ ra điều gì, cậu lấy luôn chiếc khăn bên hông mình lau nhẹ quanh khóe miệng cô.

Nhưng cậu không biết làm gì tiếp nữa.

Lá thuốc, Klass bỗng nhớ đến một thứ như thế, nhưng xung quanh hai đứa bây giờ chẳng có gì ngoài mấy giống cỏ cây bình thường.

Tiếng thở Aries nặng nhọc, rồi nhỏ dần, nhỏ dần, như ngọn nến leo lét tàn trước gió. Cảm giác cô cứ lịm đi trong vòng tay, Klass sợ hãi tột độ, những giọt nước mắt cứ lã chã rơi xuống.

Có khi trước giờ không phải chị ấy mệt. Có khi vốn cơ thể chị ấy đã yếu vậy rồi.

Nếu là thế thì em sẽ cho chị nghỉ mà. Nếu là thế thì em sẽ đứng lại chờ chị mà.

Hồi hận. Thanh minh. Những cảm xúc ấy hỗn loạn trong lồng ngực cậu, nhưng ra được khỏi miệng chẳng còn gì ngoài một thanh âm duy nhất. Tên của Aries.

Cậu liên tục gọi cái tên ấy, hai tay lay lay đôi bờ vai buông thõng, giờ chẳng còn chút sức lực nào.

"Hức... Làm... làm sao đây..."

Ai cứu với, cậu như muốn gào lên trong lòng. Nhưng ở cái chốn khỉ ho cò gáy này thì có ai biết mà đến cứu cơ chứ. Mà giả như là có thật, thì họa chẳng cũng chỉ là cái vị Chúa sặc mùi lừa đảo mà cô vẫn hàng ngày cầu nguyện mà thôi.

Nhưng có là lừa đảo cũng chẳng sao. Chỉ xin người hãy cứu chị Aries.

Từ trong thâm tâm mình, Klass cầu xin như vậy.

"Chúa ơi..."

"Bị làm sao thế hả?"

Klass đã tưởng rằng đó là giọng Chúa Trời nói với mình. Cậu giật mình ngẩng đầu lên, hai đầu gối suýt nữa mất thăng bằng. Hai mắt cậu mờ tịt đi vì nước mắt, chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Cậu quệt mạnh tay qua khóe mắt, cố không khóc nữa, để nhìn lại cho rõ ràng.

Nhưng chẳng có ai cả.

"Cái gì..."

Hai con mắt lại nhòe dần đi.

"Ta hỏi làm sao, cậu bé?"

Ở đằng sau. Klass ngoái đầu lại. Không thể nhầm được, có người, có một người đang đứng đó, lưng quay về phía ánh nắng.

"Bệnh hả?"

Một thanh âm vô cùng trong trẻo, thật chẳng hợp với giọng điệu chút nào. Người đó đứng ngược sáng, Klass lại đang ngồi thụp xuống nên cậu không nhìn rõ mặt, càng không biết người đó to cao thế nào.

Thế nhưng, điều quan trọng là có một người nữa ở đây rồi. Nghĩ đến đây, Klass lại bắt đầu nức nở, trông cậu giờ đây vừa đáng thương vừa thảm hại.

"C-C-Con không biết nữa... T-Tự nhiên chị ấy ngã vật ra..."

"Ừm."

Nói đoạn, người ấy vòng ra trước mặt cậu, dáng điệu thanh thoát vô cùng.

Giờ thì cậu mới biết "người đó" là ai.

Là một cô gái.

"Ừm, để xem nào, đây là..."

Cô nhìn kĩ khuôn mặt trông nghiêng của Aries, thận trọng nói.

Hai tay Klass vô thức thả lỏng ra.

"Chỉ là kiệt sức thôi mà."

Rồi cô kết luận, nhẹ như không.

"... Hử?"

"Đây này, cái chân vẫn cứng cáp thế này cơ mà."

Cô vừa nói vừa nắn nắn bắp chân của Aries đang nằm.

"N-Nhưng mà..."

"Chắc hẳn con bé đã xin cậu cho nghỉ biết bao nhiêu lần rồi phải không?"

Klass cứng họng.

"Lại còn chẳng ăn uống gì nữa. Thế này không gục mới lạ."

Nghe cô nói vậy cậu mới thấy quá đúng.

Đúng lúc ấy, cậu nhận ra điều lạ lùng trong lời nói vừa rồi.

"T-Tại sao người biết chị ấy..."

"Chết. Lỡ mồm rồi."

Cô gái làm bộ lấy tay che miệng, ngó lơ đi chỗ khác. Chắc hẳn cô đã theo dõi hai đứa cậu từ đâu đó. Nhưng lần nào lên đồi cao cậu cũng đã phóng mắt nhìn quanh. Quanh đây làm gì có chỗ nào đủ cho một người trốn.

Nếu đã vậy thì "đâu đó" là ở đâu?

"Vốn ta cũng chẳng định lộ mặt thế này đâu, nhưng mà nhìn con bé thương quá."

Cô vừa nói vừa xoa nhẹ nhẹ vào vai Aries, ánh mắt nhìn Klass như trách móc. Cậu bất giác thấy lồng ngực mình nóng bừng.

"C-Con luôn chăm sóc cẩn thận cho Aries mà...!"

"Lo cho nó ấy hả? Hừm. Mà này, chỉ cần nhìn qua cơ thể, đã thấy rõ ràng cậu và con bé giới tính vốn không giống nhau. Cái này đừng bảo là cậu không biết nhé?"

Nghe đến đây, Klass giật bắn cả mình. Cậu nín thinh, không biết phải đáp lại thế nào.

"Ừm. Chuyện giữa hai đứa đêm qua ta đã thấy hết rồi. Mà cơ thể hai đứa khác nhau ra làm sao, giờ thì cậu biết cả rồi còn gì nữa."

Sắc mặt người ấy biến chuyển liên tục, duy chỉ có nụ cười là vẫn dính chặt trên môi.

Cậu thấy mặt mình nóng dần lên. Thôi xong. Thế là lộ. Người ta nhìn thấy hết rồi.

"Những lúc thế này mới thấy làm đàn ông sướng thật nhỉ. À mà..."

Cô gái đứng thẳng, một tay chống bên hông, môi hơi nhếch lên để lộ hàm răng bên dưới.

"Đêm qua cậu dừng cảm lắm, chỉ một mình mà dám đánh lại cả bầy sói. Đã thế thì ta phải thưởng cho mới được."

"Hờ, a...A!"

"Hề. Đúng là một thằng nhóc chậm hiểu."

Người con gái ấy nhìn xuống Klass, miệng nở một nụ cười tinh quái. Cô có răng nanh. Hai cái răng nhọn hoắt thò ra từ dưới môi cô.

Mà không, đâu phải chỉ có mỗi thế.

Sao đến tận bây giờ cậu mới nhận ra nhỉ.

Rằng cô gái đang đứng trước mặt cậu, thực ra không bình thường chút nào.

Cô quần áo choàng ngang thắt lưng, mặc một chiếc quần bông thêu viền giống như một quý tộc xứ xa xôi nào đó, và đằng sau mái tóc màu nâu nhạt ẩn giấu, lấp ló một thứ vô cùng kỳ lạ.

"Giờ mới hiểu ra cơ à. Cậu thật là ngốc hết chỗ nói."

Rồi cô phúi mạnh chiếc áo choàng, nghe đánh "phật" một tiếng.

"Sao? Bộ lông đẹp chứ nhỉ?"

Soàn soạt, soàn soạt, một túm lông lớn lúc lắc trong không gian.

À không, không phải "túm lông". Là đuôi. Một chiếc đuôi sói bông xù, mềm mại, rung rinh theo làn gió, còn hai cái tai trên đầu cô, không phải tai người, thì ngúng nguẩy theo như phụ họa.

Bây giờ, những ký ức về đàn sói hôm qua mới tràn về với cậu, rõ nét hơn bao giờ hết.

"C-Có lẽ nào..."

"Lẽ gì?"

Đôi mắt cô nhìn cậu như ý bảo "Nói tiếp đi."

"Đêm qua, là người đã... đã c-cứu sống bọn con sao?"

Gió khẽ thổi, làm cho vạt áo và cái đuôi cô rung rinh.

Ánh hoàng hôn chiếu nửa già khuôn mặt, tuy không nói ra lời nhưng nhìn qua cũng hiểu điều cô muốn nói.

"Ái chà."

"Vậy đúng là, đêm qua, chính người đã đuổi lũ sói đi đúng không?"

"Lúc đấy ta đang ngủ ở gần đó thôi, tự dưng bọn nó vừa thấy ta đã cong đuôi chạy ấy chứ. Ta vốn đã làm gì đâu."

Cô gái nói với vẻ chẳng chút gì hứng thú, còn Klass thì há hốc mồm, cứ ngậm vào lại há ra, rồi nuốt nước bọt. Cậu đã nghe người ta kể bao nhiêu lần rồi, về những sinh linh nhìn-giống-người-nhưng-không- phải-người, thỉnh thoảng lang thang xuống trần gian, có khi mang may mắn, phù hộ cho người ta, khi lại trêu chọc, đùa giỡn với họ. Phải chăng là...

"Không, không lẽ, người là thần linh...?"

"Không phải!"

Đột nhiên cô nổi giận đùng đùng, khiến Klass giật bắn cả người lại.

Thế nhưng, ngay lập tức khuôn mặt sinh-vật-kỳ-lạ-nửa-người-nửa-thú ấy chuyển sang vẻ như hơi khó ở, ngượng ngùng. Cô nói tiếp:

"U... Quả, quả đúng là loài người các cậu cũng hay gọi ta kiểu như thế. Nhưng mà ta không thích."

Cô bặm môi lại, hình như xấu hổ vì tự nhiên mình lại nổi khùng lên như thế. Nhìn cô như vậy Klass cảm giác hai người chỉ chênh nhau cỡ vài tuổi là cùng.

Và cậu cũng phải công nhận, cô quả thật rất xinh đẹp.

"Vậy thì... con p-phải... gọi người sao cho đúng ạ?"

Klass cố bắt chước cái kiểu ăn nói của những người lớn, mà hồi trước cậu đã từng nghe. Nhưng có vẻ cô vẫn không thoải mái, quắc một mắt lên nhìn cậu.

"Khách sáo quá ta cũng không ưa. Mà này, cứ áp a áp ứng như thế, lỡ lỡi mắc vào răng thì ta không gỡ cho đâu đấy."

Thấy cô cười như đang chế giễu mình, hai má cậu nóng bừng lên, nhưng vì đối phương là thần linh nên cậu đành cúi gằm mặt xuống.

Cô gái thở dài một tiếng. Rồi cúi mình xuống gần cậu, cô nói:

"Thôi ngẩng mặt lên đi. Ta chỉ đơn giản là muốn giúp đỡ cho hành trình của hai đứa chút thôi, nhìn tình hình khổ sở quá. Chứ đâu có phải là ta muốn được phủ phục hay tôn thờ gì."

Nhưng cậu vẫn e sợ, không ngẩng đầu lên được.

Rốt cuộc, cậu cũng dám len lén ngược mắt lên một chút.

"Đấy. Mặt này mới hợp với trẻ con chứ."

Nhìn nụ cười Holo chào đón mình khi ngẩng lên, Klass mới biết hóa ra trên thế gian này cô lắm kiêu nụ cười đến thế. Cậu lại cúi gằm mặt xuống đất, hai má còn nóng và đỏ hơn hồi nãy nữa, nhưng lần này thì lý do khác hẳn.

Thật may, dường như vị thần ấy không giận nữa rồi.

"Tên ta là Holo."

Người ấy ngồi thụp hẳn xuống, nói gọn lỏn như thế.

Phải mất một lúc Klass mới nhận ra cô vừa xưng tên tuổi.

"C-Con tên là Klass... ạ."

"Thôi 'ạ' đi."

"À, v-vâng."

Vị thần tên Holo ấy cười chán nản, rồi đứng thẳng dậy.

"Còn cô bé này tên Aries chứ gì."

"À, vâng, đúng vậy, nhưng mà..."

"Sao người lại biết', tính hỏi thế phải không?"

Klass gật mạnh cái đầu.

"Thế hồi nãy đưa nào kêu tên người ta nghe dễ thương kinh khủng thế nhỉ. Chị Aries, chị Aries ới ới ~!"

Nhìn Holo khoanh tay ôm hai vai nhai giọng mình hồi nãy, Klass thấy mặt mình vừa bình tĩnh được một chút giờ lại nóng bừng lên.

"Nhưng mà này, lần sau người ta đã yếu thì đừng có lay lay như thế."

Cậu giật mình, nhìn xuống Aries vẫn đang nằm trong vòng tay.

"Con bé chỉ bị ngất đi thôi, nhưng nói chung cũng dịu dịu rồi. Chỉ cần lau chút chút quanh miệng rồi ủ ấm là được."

Như mắc nghẹn miếng bánh mì trong cổ họng, cậu vội gật đầu, chỉnh lại tư thế cho Aries vốn đang gục xuống hơi vắn vẹo trên mặt đất, để cho cô nằm thoải mái hơn, rồi đứng thẳng dậy.

Hồi này lúc chạy đến đỡ cô cậu đã vút lại túi hành lí, thực ra cũng không phải xa lắm, nhưng giờ mà chạy ra lấy thì sẽ phải bỏ Aries nằm một mình, cứ lo lo làm sao, nên cậu vẫn do dự.

Đúng lúc ấy, Holo hát cầm về phía cậu, ý bảo: Đi đi, để ta trông cho.

Yên tâm, Klass chạy vụt đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngoái đầu nhìn lại, cậu thấy Holo ngồi xõm xuống bên Aries, hình như đang thì thầm gì đó với cô.

Trong lòng cậu cũng hơi tò mò, không biết hai người đang tâm sự chuyện gì.

Một lúc sau, trong khi Klass đang chăm sóc cho Aries, Holo xem qua một lượt cái tay nải của cậu, bỗng kinh ngạc thốt lên: "Hai đứa này, giờ mà là mùa đông thì chết bờ chết bụi rồi nhé."

"Chăn ấm cũng không mang, thế giả sử trời đổ mưa thì tính làm sao hả?"

"Hử? À, vâng..."

Vừa suy nghĩ, cậu vừa dùng chiếc khăn tay thấm nước lau khô miệng cho Aries.

Holo bảo cậu phải ủ ấm cho cô, nhưng củi lửa không có, chăn ấm thì đúng như Holo nói cũng không, cậu đành lấy tấm áo ngoài đắp tạm lên người cô.

"Thì chắc chúng con sẽ trú mưa, ở đâu đó..."

Nghe dứt câu, Holo thở dài, ném cho cậu một ánh nhìn có thể nói là "chán hân".

Cậu cũng chỉ biết cúi gằm mặt xuống.

Ở đây là bình nguyên, có phóng mắt xa đến đâu chẳng nữa cũng làm gì có chỗ nào trú mưa được cơ chứ.

"Tự nhiên ở một cái nơi như thế này, không có lấy dòng sông con suối, lại có hai đứa trẻ con dắt nhau đi, ta hơi tò mò nên mới bám theo xem. Ai ngờ gặp phải hai đứa ngốc, chẳng biết suy nghĩ gì cả."

Nghe Holo xài xể mình như thế Klass cũng nổi cáu, nhưng vì vẫn sợ cô nên cậu chẳng dám nói gì.

"Này, nói ra thì chính hai đứa cũng đã kỳ lạ rồi. Sao trẻ con không ở nhà mà lại đi lang thang thế này?"

Bị gọi là trẻ con cậu không chịu được nữa, ngẩng lên nhìn thẳng mặt Holo.

Cô có dáng dấp của một người con gái lớn hơn cậu nhiều, nhưng chắc vẫn chưa thể đến mức gọi là "người lớn" được.

"Đừng có hỗn. Tính ngót nghét ta hơn cậu cũng phải hai trăm tuổi đấy."

"C-Con xin lỗi."

Thật kỳ quặc, nghe Holo nói mình hai trăm tuổi giờ cậu thấy cô đúng phải già đến thế thật.

Nhưng người ta là thần linh mà. Có hai hay mấy trăm đi nữa thì cũng có gì lạ đâu.

Cậu tự nhủ trong lòng như vậy, rồi từ từ kể hết chuyện của mình và Aries cho Holo nghe. Đằng nào cũng đâu có gì phải giấu.

Vừa nghe chuyện Holo vừa nằm lăn ra trên cỏ, tiện tay lấy luôn cái bánh mì yến mạch trong túi của cậu ra nhai rôm rốp, thỉnh thoảng lại vẫy vẫy cái đuôi để cho Klass biết mình vẫn đang chú ý.

Klass nói xong thì cô cũng vừa nhai xong cái bánh mì, vừa dùng ngón tay móc miếng bánh kẹt trong răng cô vừa ngồi thẳng dậy, khẽ ừ hử.

"Cái dinh thự đã đuổi hai đứa đi, là của một quý tộc tên Ansel phải không?"

"V-Vâng... Người biết ngài ấy ạ?"

"Ta nghe dân thị trấn gần đây nói thôi... Rằng chốn quê mùa này có một lão quý tộc quái dị. Ra là vậy à. Chết mất tiêu rồi à."

Ngài lãnh chúa có quái dị hay không thì cậu không biết, nhưng Klass cảm thấy không thoải mái khi nơi mình từng ở lại bị gọi là chốn "quê mùa". Dinh thự xưa phải nói là rất đồ sộ, gia nhân trong nhà chưa bao giờ dưới hai chục, rồi còn có cả tòa nhà bằng đá kia nữa, nơi Aries đã sinh ra và lớn lên. Xung quanh còn có bao ruộng nho và làng mạc nữa kia mà. Quê mùa đâu chứ.

Đang suy nghĩ mông lung, Klass chợt nhận ra Holo đang nhìn mình, miệng cười ranh mãnh.

"Đúng là hai con chim non mới ra ràng."

"..."

Chẳng hiểu sao mình lại bị cười cợt, cậu hờn dỗi quay mặt đi chỗ khác.

Hình như cậu làm vậy Holo càng lầy làm buồn cười hơn, cô bật hẳn thành những tiếng khúc khích.

"Đừng giận mà cậu trai. Chắc hẳn cậu đang bối rối lắm, trước mặt là thế gian rộng lớn thế này cơ mà."

Nghe vậy, cậu giật mình, quay sang nhìn Holo.

"Nhìn gì, sao ta lại biết á? Thì hồi mới lên đường, ta cũng nghĩ y như cậu vậy."

Klass cảm giác này giờ cuộc đối thoại này cứ bị cuốn theo Holo suốt, nhưng dường như cô cũng không nói dối.

"Vậy... sao ạ...?"

"Ừm. Quả đất này mênh mông quá chừng. Rồi còn..."

Cô bỗng ngắt lời, hướng mắt nhìn xuống dưới. Klass nhìn theo, thấy Aries vốn đang ngủ bên cạnh mình, đã hé mắt tỉnh dậy tự bao giờ.

"Chị Aries."

Cậu quên luôn Holo đang ở trước mặt mình, cất tiếng gọi cô. Lần này, mắt Aries hết lơ mơ rất nhanh, phải gấp mấy chục lần khi ngủ dậy hàng ngày.

"Hử... ơ, sao thế, hử...?"

Dường như chưa nhận ra tình hình hiện tại thế nào, Aries trở mình định ngồi dậy, nhưng Klass đã kịp hoảng hốt giữ cô nằm xuống. Cậu hỏi:

"Hồi này tự nhiên chị gục xuống đó, không nhớ sao?"

Nghe vậy, có vẻ cuối cùng cô cũng nhớ ra. Sắc mặt cô cũng đã ít nhiều khá hơn trước, hai má đã hồng hào trở lại.

"Một con chiên của Chúa mà lại thành ra như vậy, chị thật xấu hổ quá. Nhưng giờ thì không sao rồi."

Mới chỉ đi cùng cô có năm ngày, nhưng Klass cũng đã đại khái hiểu được tính cách của Aries. Hiểu đến mức nếu như cô nói "Chị ngủ đây", cậu có thể biết cô có ngủ thật hay không, chỉ thông qua giọng nói. Nên lần này cậu không cản cô ngồi dậy nữa. Đương nhiên, cô ngay lập tức đề ý đến Holo.

"Ồ..."

Cô chỉ thì thầm vậy, rồi im lặng hẳn.

Trước mắt cô giờ đây là một vị thần chính hiệu, đầu mọc hai cái tai thú, từ bên hông một chiếc đuôi sói vĩ đại đang ngoe nguẩy. Gặp gỡ đột ngột như thế, cô có kinh ngạc cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Nhưng cô có vẻ chẳng có chút e ngại gì cả, cứ thế nhìn chằm chằm vào mặt Holo. Nhìn vị thần sói ấy, một thứ gì đó tồn tại phụ thuộc vào con người, nhưng lại không-phải-là-người.

Klass lo lắng, không biết Aries có làm gì vô lễ khiến cho Holo tức giận không. Mà sau chuyện tối hôm qua cô lại còn đang sợ sói nữa, bởi vì sói là đàn ông mà.

Có khi chị ấy sẽ nói gì không phải mất thôi.

Đoán vậy, Klass toan định thì thầm gì đó với cô, nhưng chưa kịp thì dường như đã hiểu ra vấn đề Aries không ngồi gần ra nữa, cô gật đầu cái rụp.

"A... Có phải chị từ bên kia đại dương tới?"

Nghe chẳng vô lễ nhưng cũng chẳng ăn nhập vào đâu cả, cậu hốt hoảng mở miệng định chữa lời nhưng bị chính Holo chặn lại.

"Ừm, ta là khách lữ hành, đến đây từ vương quốc phương Bắc. Cứ gọi ta là Holo."

Cô chẳng hề giận dữ mà còn cười ra vẻ hài lòng, cái đuôi cứ ngoe qua nguẩy lại như đang thích thú.

Aries nhẹ nhàng, thanh thoát nắm lấy chiếc áo Klass khoác lên người mình cúi đầu chào cô, không quên xưng tên họ. "Em là Aries Belanger."

Đứng trước thần linh, người ta bảo đến vua chúa cũng phải e dè, thế mà Aries vẫn đường hoàng đến thế. Cô có biết Holo là ai đâu mà, nhưng chính vì thế nên càng đáng lo hơn.

Có điều, đúng là Klass từng nghe người ta bảo, thần linh đến từ xứ sở riêng của họ, chỉ có thần linh ở thôi, nên nói như Aries có lẽ cũng không phải là sai.

"Vậy chị tìm chúng em có việc gì ạ?"

Nếu như đây vẫn là dinh thự thì chẳng có vấn đề gì rồi, nhưng đến giờ thì quả thực Klass cũng không im lặng được nữa. Cậu đành chen vào:

"K-Không phải vậy đâu. Chính chị Holo đây là ân nhân... à, là người hồi nãy đã cứu chị Aries đó!"

Klass đột nhiên khựng lại ở từ "ân nhân", vì cậu cũng bối rối chẳng biết có nên nói như vậy không. Rồi thấy ánh nhìn sắc lẹm mà đôi mắt màu hổ phách của Holo ném cho mình, cậu phải lập tức chuyển ngay thành "người".

Chẳng hiểu sao, dường như cô không thích khách sáo như vậy.

Nghe đến đây, Aries lại giật mình, cô vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi. Klass có chút lo lắng liệu Aries có biết cảm ơn cho chu đáo không, nhưng nỗi lo ấy cũng chỉ trong khoảnh khắc.

Ngồi thẳng lưng lên, Aries ra dáng người lớn đến không ngờ.

"Thật là quá thất lễ rồi. Xin cho phép em được nói lời cảm ơn lần nữa."

Cô vừa nói, vừa chấp hai tay thận trọng cúi đầu, y như khi cầu nguyện trước và sau bữa ăn vậy.

Ngần cả người ra trước tác phong của Aries, nhưng cậu vẫn không quên nhìn sang Holo. Trông cô có vẻ rất hài lòng. Cậu thấy nhẹ nhõm, cô không giận là tốt rồi.

Ai mà ngờ được, Aries lại là một người con gái chững chạc đến thế.

"Em rất biết ơn chị đã cứu mạng em, vậy nên nếu như có bất cứ chuyện gì em có thể làm được thì..."

"Trả ơn ấy hả."

"Vâng. Thế nhưng, em cũng chỉ là thân gái dặm trường, nên sức lực có hạn..."

Đây vẫn là Aries, cô gái đã nghiêng đầu hỏi cậu sao hoa không cắm trong lọ mà vẫn không chết khô sao? Cứ như là một người hoàn toàn khác vậy.

Giờ Klass mới thấy xấu hổ, mấy ngày qua cậu cứ lên mặt chỉ dạy cô cái này cái kia, làm như mình tài giỏi lắm.

"Ừm. Vật chất thì ta không cần. Còn nếu bảo làm gì để trả ơn thì..."

Nói đoạn, Holo quay sang nhìn cậu.

Aries cũng quay lại phía Klass, chẳng hiểu sao cậu cứ cảm thấy bất an, cứ như hai cô sắp cho mình lên thớt đến nơi vậy.

Con trai, con gái, thân - giữa ba người với ba cơ thể chẳng có chút gì giống nhau, Klass thấy mình như đang trở thành người thừa.

Holo vui vẻ nói tiếp.

"Cho ta đi cùng một thời gian nha?"

"Hử!?"

Klass buột miệng hét toáng lên, khiến cả hai người quay lại nhìn.

Có vẻ cậu không có quyền phản đối.

Còn Aries thì quay lại nhìn Holo, cười rất tươi và nói:

"Nếu như chị không phiền thì..."

"Cảm ơn nha."

Hai cô gái cười vui vẻ như hai người bạn đã thân từ lâu, tíu tít nói chuyện quên luôn cả Klass. Cậu chẳng thấy chuyện này hay ho gì cả.

Nhưng cậu cũng chẳng hiểu sao cậu lại thấy nó không hay.

"Được rồi, hành lý ta để ở bên đó, sang xách phụ luôn đi."

"A, vâng."

Aries toan ngồi dậy, nhưng Klass đã cản lại ngay.

"Chị cứ nghỉ ngơi đi."

"Nhưng mà..."

"Đã bảo nghỉ đi mà."

Cậu nhắc lại lần nữa, lần này hơi sảng giọng hơn khiến Aries hình như bị bất ngờ. Cô rụt rè gật đầu.

Holo đứng từ xa nhìn hai cô cậu với vẻ thích thú, rồi vừa bước đi vừa nói: "Ra đây này."

Hai người vừa cất bước, Holo đi trước đã mở lời.

"Ha ha, sao mà cậu ép uống con bé thế."

"Ồ... à không..."

"Em là con trai, việc chân tay cứ để em, chỉ cần nói thế là đủ rồi mà."

Thấy hai con người màu hổ phách ngoái lại nhìn mình, hai má Klass nóng bừng cả lên.

Holo biết hết rồi.

"A ha ha... Quả là tiên thoái lưỡng nan."

Bên dưới chiếc áo choàng, cái đuôi sói thích thú ve vẩy.

"Mà thôi, con trai mười đứa thì tám chín đứa cũng y như cậu thôi. Đừng có lo nhiều."

Cô vỗ vỗ lưng cậu như an ủi. Nhưng cậu chẳng thấy vui gì hết.

Vì trên khuôn mặt cô vẫn là một nụ cười rộng ngoác, cứ như là sắp phá lên cười ngặt nghẽo đến nơi vậy.

"Gì chứ, có ta là đồng minh của cậu cơ mà."

Toàn là nói dối, Klass nghĩ vậy nhưng chẳng dám nói ra.

Đến cậu cũng hiểu là Holo đang trêu chọc mình.

"Ừm. Chính xác ta đang trêu cậu đấy. Nên là nhé..."

Holo bước nhanh một bước lên phía trước, cúi xuống ghé sát vào mặt cậu.

Đôi mắt cô trông như con sói đang rình mồi. Cứ như bị hút hồn, cậu không rời mắt khỏi con người màu hồ phách ấy.

"Đêm nay ba đưa ngủ chung không? Tất nhiên cho cậu nằm giữa."

Vừa nghe dứt câu, đầu óc cậu đã tưởng tượng ra ngay khung cảnh nóng bỏng ấy, hai chân cậu xoắn xuýt vào nhau làm cậu đỏ "à" xuống đất.

Lúc này Holo xin được đi cùng hai đứa, cậu đã thấy lo âu, như mình sắp thành cá nằm trên thớt. Giờ thành thật rồi đây này.

Holo ngồi xổm xuống trước mặt cậu, đang nằm sõng soài trên cỏ, nói:

"Nào nào, có gì đợi đến đêm đã chứ."

Lại nụ cười xấu xa ấy.

Nhưng chưa kịp nổi quạu, Klass đã nhận ra mình đang so sánh nụ cười của cô với nụ cười của chị Aries... Bối rối cực độ, cậu úp luôn mặt xuống cỏ.

Cậu thấy mình là một sinh vật thảm hại làm sao.

Cảm giác có gì đó gõ nhẹ nhẹ lên đầu, cậu ngẩng lên, vẫn là Holo thôi. Cô nói, vẻ mặt rất dịu dàng:

"Ta sẽ cho cậu thành một người đàn ông."

Klass lại thụp mặt xuống.

Hành trình đầy rắc rối của ba người chỉ mới bắt đầu.

Đêm hôm ấy, cũng phải lâu lắm rồi Klass mới lại hắt hơi khi đang ngủ, cậu giật mình tỉnh dậy.

Mới mấy hôm trước trời còn âm lâm mà, sao hôm nay đã rét kinh khủng thế này, cậu tự hỏi, cuộn tròn mình hơn dưới tấm chăn. Rồi Klass nhớ ra, thực ra mấy hôm ấy cũng đâu khá hơn gì.

Nhưng hôm qua là đêm đầu tiên trong hành trình này cậu phải ngủ một mình, trên ngọn đồi cao không có gì che chắn.

Mấy hôm trước, đêm nào cậu cũng được nằm sát bên, sẻ chia hơi ấm với người bạn đồng hành của mình.

Với cô gái kỳ lạ mang tên Aries.

Làn gió mang hơi lạnh buổi sáng thổi vào làm đứt mạch suy tư của Klass. Có một lý do đã khiến cậu phải ra đây đêm nay. Chính xác hơn là một người.

Cậu và Aries vốn là hai đứa trẻ, đột nhiên bị đuổi ra khỏi dinh thự mình đang sinh sống, giờ cùng dắt nhau đi thong dong trên con đường dài dẫn ra biển. Một ngày kia, hai đứa bỗng bắt gặp một cô gái. Cô xưng tên là Holo, thoạt nhìn có lẽ chỉ tầm tuổi Aries, chỉ ra dáng người lớn hơn chút thôi, thế mà cô dám bảo mình hơn hai đứa phải đến hai trăm tuổi. Nghe thật hoang đường, nhưng sau khi chứng kiến hai cái tai thú trên đầu cô, bên hông một cái đuôi luôn ngoe nguẩy, thêm hai cái nanh nhọn hoắt từ khoe miệng thò ra, Klass không dám nghĩ là cô nói láo.

Nói chung là tại cái người tên "Holo" ấy mà cậu phải chịu rét một mình.

Vì đêm qua cô đã nói thế này: "Đêm nay ba đưa ngủ chung nhé!"

Trước giờ Klass vẫn ngủ được với Aries, bởi vì cô không hiểu lắm chuyện thế gian, nên vẫn cho rằng cậu là con gái.

Nhưng Holo thì khác. Cô đề nghị như vậy, chắc chắn là đang tìm có chộc ghẹo cậu.

Nên cho dù cô có là một vị thần quyền uy đến mấy cậu cũng không thể đồng ý được.

Rốt cuộc, Klass đành mượn tấm chăn lông ra đây nằm, còn Aries ngủ chung với Holo, hai người lấy áo choàng và áo khoác đắp lên thay chăn ủ ấm. Tưởng tượng hai người ấy bây giờ cuộn tròn bên nhau, chẳng hiểu sao Klass thấy hơi tiếc.

Vẫn biết Holo là vị thần xấu xa, còn Aries thì là... Aries, một người con gái cậu chưa thật sự thấu hiểu, nhưng không thể phủ nhận cả hai đều là những cô gái đẹp.

Tất nhiên đã đến lúc này cậu không thể mặt dày xin vào nằm giữa hai cô được, nhưng chỉ ngậm thôi chắc không sao nhỉ...

Nghĩ vậy, cậu toan thò đầu ra khỏi cái chăn, đã thấy Holo ngồi đó.

Cô khoanh chân lại trên đất, hình như đang chăm chút tĩa tót cho cái đuôi.

"Muốn ta đoán cậu đang nghĩ gì hông?"

Chẳng còn có thể rụt đầu lại dưới tấm chăn nữa rồi, Klass đành lắc đầu yếu ớt.

"Cậu dậy muộn nhất đó."

Cậu lật đặt bò ra ngoài, quả thật Aries cũng đã dậy từ nãy rồi, cô đang đứng cách đó không xa cầu nguyện Chúa Trời, như đã thành lệ mỗi sáng.

Chúa thì ở trên cao, Klass ngược mắt nhìn lên nhưng chỉ thấy những áng mây dày đặc. Trời se se lạnh, làm cậu hơi nổi da gà.

Nói đến thần thánh thì Holo đây cũng là thần. Vừa ngơ tay khỏi cái đuôi, cô bèn thò vào trong tay nải lấy ra mấy cái bánh mì khô, hào phóng đưa luôn cho cậu một chiếc.

Còn chưa đến dịp lễ cầu mùa, thế mà cô đã kiếm đâu ra được bánh bột mì rồi.

"Đồ người ta cho ấy mà. Cứ xơi thoải mái đi."

Cho dù cô có bảo đừng xơi thoải mái thì chắc tay cậu cũng sẽ tự thò ra cầm lấy cái bánh mất thôi.

Nhưng mà còn Aries thì sao? Cô chẳng bao giờ chịu ăn sáng.

"À, hồi nãy ta có nói chuyện với con bé, nó cũng hiểu ra rồi. Xem này."

Nói đoạn, Holo quăng luôn cho Aries đang đi tới một cái bánh, cô cũng vừa mới cầu nguyện xong. Cô hót hải đưa cả hai tay ra đỡ lấy, ôm vào lòng như người ta ôm em bé.

Klass cũng chẳng hiểu rõ lắm về đạo lý, cái gì được làm hay là không, nhưng hành động tùy tiện của Holo vẫn làm cậu không khỏi sững sốt.

"S-Sao lại ném đồ ăn như thế?"

"Hạt lúa mì nếu không gặt thì tự nó sẽ rơi xuống đất thôi, lẽ tự nhiên là thế rồi. Bánh mì vốn cũng chỉ là bột nhào rồi nướng lên, có sao lại không ném được?"

"Hả...?"

Klass ngó người ra ớ lên một tiếng. Còn Aries thì nghiêng nghiêng cái đầu, mặt nhăn lại như bị ai tóm cái mũi. Cuối cùng cô gật đầu, có vẻ vẫn lơ mơ lắm.

Cậu hơi nghi ngờ Holo nói xạo, nhưng chẳng biết cãi lại kiểu gì.

Quả thật đối đầu với một vị thần ngàn tuổi, đến hiền giả thông minh nhất cũng chỉ là tên ngốc mà thôi.

"Thì nó là thế."

Holo thì thâm vào tai Klass, rồi cười khoái chí. Trông cô mới "oách" làm sao.

Trái ngược với cậu đang phải đánh vật với cái bánh mì, khổ sở gặm từng chút một, Holo cứ nhồm nhoàm lấy răng cắn từng miếng to, vừa ăn vừa nói chuyện.

Chẳng lẽ cô ăn nhiều đến quen luôn rồi?

"Thế, hai đứa định đi ra biển sao?"

"A, à vâng, tạm thời là thế..."

"Thế tức là về lâu dài thì mù tịt ấy hả?"

Thấy Holo cười, cậu hơi rụt cổ lại.

"Cũng đâu có đến mức đấy ả..."

"Nếu hai đứa không định đi lang bạt thì phải tính trước được mình sẽ đi đâu chứ."

"Lang bạt" - nghe đến hai từ này, Klass thấy tim mình nao nức.

Cậu đã từng nghe, từng say mê những câu chuyện cổ về chàng lãng khách với khuôn mặt u buồn, tấm áo choàng cũ nát trên lưng, ngồi trên con ngựa gầy ngao du hết miền đất này đến vương quốc nọ. Tuy nhiên, nếu giờ đem đam mê ấy ra kể thì chắc Holo cũng sẽ lại cười nhạo cậu thôi - y như những người lớn ở dinh thự. Nên cậu chọn im lặng.

"Này, cậu dậy đã muộn mà ăn uống cũng như con rùa thế hả?"

Nghe Holo nói, cậu chột dạ nhìn lại ổ bánh trên tay mình, vẫn còn đến hơn một nửa. Chắc chắn tại Holo ăn nhanh quá thôi - Klass tự nhủ trong lòng, nhưng quay sang nhìn Aries xong cậu càng hốt hoảng tợn.

"Cái kiểu này người ta hay ví là 'Ăn như cắn đĩa gặm thìa'nhỉ."

Câu này hồi còn ở dinh thự Klass cũng hay nghe, nhất là những lúc việc lấy nước, việc chăm bầy gia súc chất đống lên, bận bịu tối mắt tối mũi. Nghĩa của nó là "Ăn rất chậm" bởi vì chỉ có những người quý tộc mới dùng thìa đĩa khi ăn, mà với họ ăn uống phải càng thong thả càng tốt.

Đương nhiên, Klass chưa bao giờ động đến thứ gì gọi là "cái thìa" cả.

Aries ngày thường vốn ăn uống lè mà lè mè thế mà cô cũng đã xong từ hồi nào rồi. Thấy vậy cậu càng vội vã hơn, cuối cùng đành nhét luôn nửa cái bánh còn lại vào mồm.

Khác hẳn với lúc gặm nhấm nha từng miếng một, giờ đây vị bột mịn thơm nồng lên ở trong miệng Klass, cậu hết nhai lại nuốt, nhai lại nuốt, thế mà cũng mãi mới trôi được hết xuống bụng. Đồ ngon phải ăn vội ăn vàng vậy quả cũng phí, nhưng tiếc bây giờ thì cũng ăn mất rồi.

"Nào, no rồi thì dọn hành lý cho mẩu còn đi tiếp. Biển thì còn xa lắm, những thị trấn tiếp theo thì sắp tới nơi rồi."

Còn chưa kịp thử, Klass lại bắt tay vào dọn tay nải, theo đúng lời Holo.

Một chốc, cậu chợt nhận ra có mỗi mình đang vật lộn với đồng đồ, nhưng cậu chẳng thể mở miệng nhờ Aries đang bận cầu nguyện sau bữa ăn, hay Holo giúp mình một tay được. Nhưng có một điều Klass không tài nào hiểu nổi, đây là tại sao mình lại phải vác luôn cả túi đồ của cô sói kia nữa.

Hành trang của Holo đựng chật ních những thứ cần thiết khi đi du hành, khác hẳn với tay nải khiêm tốn của cậu. Trong đó, thứ nặng nhất là một túi da thú đựng đầy rượu nho.

"'Nặng quá mình ta không xách được', thế thì người đến tận đây kiểu gì cơ chứ?"

Quả thật chuyện vô lý đùng đùng thế này không phản kháng không được, nhưng cậu vừa nói xong, Holo đã hé hai cái răng nanh, ghé mặt sát vào cậu, nở một nụ cười ranh ma rồi hỏi:

"Muốn biết thật không?"

Klass nuốt nước bọt đánh "ợc". Lý do thì nhiều lắm, nhưng chẳng cái nào ủng hộ cậu gật đầu nói "Có" cả.

Holo gật đầu thỏa mãn, ngoe nguẩy cái đuôi bước thoăn thoắt về phía trước. Vừa được giải phóng khỏi sức ép nặng trĩu từ cô, cậu lại phải cõng

đồng hành lý nặng không kém trên lưng, Klass thở dài. Đành đi thôi chứ biết làm sao được. Hành lý của hai người nhưng rút cuộc cũng chỉ có từng này thôi, không phải là không mang nổi.

Bỗng cậu cảm thấy có ai đứng bên mình. Cậu ngẩng lên, hóa ra là Aries.

"Đề chị giúp em nhé?"

Đi cùng nhau giờ đã đến ngày thứ sáu, đây là lời đề nghị đầu tiên của cô. Nhưng mới hôm qua Aries còn gục xuống bên đường vì mệt mỏi, làm sao có thể bắt cô vác nặng được cơ chứ. Nên cậu đành từ chối.

"Nhưng mà..."

Cô nhìn cậu, khăn khăn, van lơn, làm cậu thấy áy náy vô cùng. Rút cuộc, dù vẫn lo, cậu đành chia cho cô túi đồ hai người mang lúc đầu. Phần này thì nhẹ, chắc sẽ không ảnh hưởng gì.

Cô gật đầu ngay, tay cầm lấy chiếc túi. Chẳng biết có ổn thật không, nhưng đây là cách Aries lo cho cậu. Thật lòng, Klass thấy rất vui.

"Mình đi thôi."

Aries đeo sợi dây túi lên vai, ngoan ngoãn đi theo cậu, hơi lệch sang bên một chút. Từ đầu hành trình đây là lần đầu có chuyện thế này, nhưng Klass cũng chẳng kịp suy nghĩ, vì bạn đuổi theo Holo đang phăm phăm đi tít lên phía trước.

Cậu cứ thấp thỏm lo chẳng biết Aries có ngất lảo nhử không, nhưng thật may, có vẻ đã gần tới đồng bằng nên đường đi cũng bớt gập ghềnh, đến lúc dừng nghỉ trưa cậu và cô đã leo thêm được ba ngọn đồi nhỏ.

Trước khi dừng chân, Aries vốn im lặng cả chặng đường bỗng nhiên nói:

"Hôm nọ em bảo vệ chị khỏi bầy sói, chị quên mất chưa nói lời cảm ơn. Thật cảm ơn em rất nhiều."

Giọng điệu cùng biểu cảm hơi khách sáo của cô khiến Klass giật mình, nhưng có vẻ như suốt từ nãy đến giờ Aries đã tìm thời điểm để nói điều này rồi.

Cô câu nệ mấy chuyện này quá.

"À, à vâng, không có... gì đâu..."

Nghe cậu nói vậy cô thở phào nhẹ nhõm, cười thoải mái như mới trút được gánh nặng trong lòng.

Trông cô thật có duyên làm Klass bối rối, cậu đang định nói tiếp "Đừng bận tâm mà." thì chợt bắt gặp Holo đang ngồi cách xa đó một chút. Mắt cô nhìn đi đâu ấy, nhưng hai cái tai thì hướng về phía này.

"Th... thôi mình ăn trưa đi."

Khoảnh khắc ấy, khuôn mặt trông nghiêng của Holo dường như chuyển sang vẻ buồn chán. Hay việc cô bắt Klass mang đồ cho mình, là để tạo dịp cho Aries cảm ơn cậu? Nếu vậy thì cô lo thừa rồi, Klass nghĩ.

Cậu đi cùng Aries đâu có phải vì những điều như thế. Nhưng cô biết ơn cậu, cô đã thật lòng nói như thế, thì tất nhiên cậu cũng thấy vui vui.

Ăn trưa xong, Holo lăn kên ra nằm trên cỏ. Chắc cô buồn ngủ, can tội hồi nãy cứ nốc ừng ực bịch rượi nho. Rốt cuộc cô chỉ cầm lại cái chăn, bảo Klass với Aries cứ đi trước, rồi mình sẽ đuổi theo sau.

Thực ra cậu cũng chẳng thể đi quá nhanh được vì phải đứng lại chờ Aries, nên chắc cô chỉ đuổi một loáng là tới thôi. Nhưng mà cô gái này, đã đột nhiên

nhập bọn xen vào giữa hai đứa cậu, rồi lúc nào cũng chỉ làm điều mình thích, chẳng thèm quan tâm đến ai... Klass khẽ thở dài.

Nhưng cô lại là người đã cho hai đứa bánh, chỉ thế thôi là đã quá đủ để bù cho cái tính tùy tiện của cô rồi. Đâu có ai dám cãi lại người cho mình ăn chứ.

Thế nên giờ trên đường lại chỉ còn cậu và Aries.

Hình như hồi sáng cô bám sát cậu không rời như thế đúng là chỉ để tìm lúc nói lời cảm ơn thôi, vì giờ cô lại chứng nào tật nấy, cứ đi chốc lát lại dừng, rồi quay sang nhìn cậu tò mò như có gì muốn hỏi.

Thật lòng Klass chẳng thích cái kiểu đi đứng lè mè của cô chút nào, nhưng cứ bắt gặp đôi mắt ấy chẳng hiểu sao cậu không thể giận nổi nữa. Bao giờ cậu cũng ra vẻ miễn cưỡng lắm, nhưng vẫn chỉ cho cô hết cái này đến cái kia, những điều cô muốn biết.

Đúng lúc ấy một âm thanh the thé vang lên như tiếng thét, cậu giật mình ngoái lại đằng sau.

"Chị Aries!?"

Những chuyện đêm hôm kia lại thành linh hiện lên trong ký ức, làm sống lưng cậu ớn lạnh. Nhưng nếu là bọn sói thì đã có Holo rồi mà, cậu tự nhủ với bản thân mình.

Aries đứng chết trân cách đó không xa, cô quay sang nhìn Klass rồi chỉ tay về phía trước. Trông chị ấy có vẻ sợ hãi... Klass tưởng vậy, nhưng hình như không phải. Khuôn mặt cô không giống như đang "sợ", mà là "bối rối" nhiều hơn.

"Chị làm sao thế?"

Lúc nghe cô thét cậu đã định vứt cả hành lý chạy lại, nhưng giờ nom tình hình không khẩn cấp đến thế, cậu lại khoác tay nải lên lưng rồi chạy đến bên cô. Vứt đồ đạc chỏng chơ như thế, lỡ mà gặp đại bàng thì nhaoáng cái chúng nó cắp đi mất thôi. Klass nhớ lại hồi đi chần cừu với ngựa ở dinh thự, phút trước hộp cơm trưa còn đó mà quanh đi quẩn lại đã mất tiêu rồi.

"Sao... sao thế..."

Đến gần thế này, cậu mới thấy rõ được những biểu cảm chi tiết trên gương mặt cô. Cũng không phải bối rối, trông cô lúc này như đang khò sở lắm, còn thêm chút lo âu. Cậu nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ. Có một con thỏ rừng màu nâu cách khá xa đây, giả như giờ cậu và cô có đuổi theo thì nó chắc cũng thừa thời gian chạy trốn.

"Con thỏ kia á? Nó thì sao cơ?"

Chắc cô lần đầu thấy thỏ. Nhưng mà bọn nó có đáng sợ như ngựa đâu, còn dễ thương là đằng khác

Có cái gì mà chị ấy hoảng hốt thế nhỉ. Aries nuốt nước bọt, trả lời:

"Tai... cái tai..."

Vừa nghe Klass hiểu ra ngay, hóa ra cô cuống quýt cả lên vì thế, cậu không chịu được phá lên cười. Tai thỏ thì dài, chắc cô nghĩ nó bị ai véo đau lắm nên mới thành ra như vậy.

"À, tai thỏ vốn nó vậy đó chị. Tai dài nên âm thanh nhỏ ở rất xa nó vẫn nghe được."

Hồi còn ngủ ở trong chuồng gia súc, đêm nào cậu cũng nghe tiếng bọn thỏ hoang lục cục, chúng đào hang sống ngay gần đó. Một con lấy chân đập xuống

phát ra âm thanh, lũ thỏ khác thì dùng đôi tai dài lắng nghe, đó là cách chúng liên lạc với nhau, báo cho nhau biết khi nào có sói hay cáo.

"Chứ không phải nó bị ai... hành hạ đến như thế, phải không?"

"Không phải đâu."

Nghe cậu nói thế, Aries mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng mà, trông nó ngon thật ấy nhỉ."

Con thỏ đang rau rầu cái gì đó trong miệng, cần trọng quan sát hai đứa, bộ lông nó bóng mượt còn thân hình thì béo múp, giờ mà xiên nguyên con lên nướng rồi gặm một phát vào mông thì chắc bồng cả môi mất thôi, mỡ cháy cứ phải gọi là tanh tách...

Chìm đắm trong giấc mơ béo ngậy ấy làm Klass buột miệng, vừa quay sang cậu đã thấy Aries đang chăm chăm nhìn mình theo kiểu "Em-vừa-nói-cái-gì-cơ?".

"Á? À, à không, ý em là, nhìn nó ăn cỏ trông ngon quá ấy mà. Trông kìa, nhồm nhà nhồm nhồm như con bò con ấy."

Klass vội vàng chữa cháy, chính xác hơn là chữa cái ánh mắt đang nhìn cậu như là con-gì-ấy-chứ-không-phải-người của Aries. May sao, hình như cô tin lời thanh minh tệ hại của cậu, sắc mặt dần bình thường trở lại.

"À, vậy sao... Xin lỗi nhé, chị cứ tưởng..."

"Ừm, em cũng có lỗi nữa, đã làm chị hoảng."

Nói đến "hoảng" thì phải là Klass, ba hôn bảy vía cậu hình như vẫn đang treo ở đâu mất rồi. Nhưng thôi, có vẻ Aries đã cho cậu làm người trở lại.

Nhưng như thế tức là chị ấy chưa ăn thịt thỏ bao giờ sao... Cậu còn đang lơ mơ suy nghĩ, bỗng nhiên cô đột ngột mở lời.

"Thật là nhiều quá..."

"Hử?"

"À, xin lỗi em. Ý chị là, còn quá nhiều điều trên đời chị chưa từng biết tới."

Cô vừa nói vừa nhìn xa xăm. Khuôn mặt trông nghiêng ấy dịu dàng bình yên, nhưng ẩn bên dưới là biết bao nhiêu tiếng lòng đang dờ. Từ khi sinh ra trên cõi đời này, Aries đâu biết đến gì khác ngoài bốn bức tường của ngôi nhà kia.

Không suy nghĩ gì nhiều, Klass nói:

"Vậy mình cùng đi nha."

"Hử?"

"Cứ đi thật xa, đến bờ biển rồi, sẽ có bao nhiêu thứ để ngắm nhìn."

Holo đã bảo cậu cần có một mục đích cho chuyến đi của mình. Cùng nhau đi vòng quanh thế giới này, cùng trải nghiệm thật nhiều thứ, cũng là một mục đích tuyệt vời đấy chứ.

Lời nói của cậu như một câu thần chú hóa đá Aries, cô đứng lặng thình một hồi lâu. Phải một lúc sau biểu cảm của cô mới thoải mái hơn, giãn ra trông cứ như đang cười. Một nụ cười rất người lớn, khiến lần này đến Klass ngẩn ngơ.

"Đúng rồi nhỉ. Thế thì mình cũng phải nhanh chân lên thôi."

Cười nói thế này mới giống Aries mọi khi chứ. Như bị hút hồn, cậu gật đầu lia lịa ba cái, rồi lại đeo túi hành trang trên lưng, nói tiếp:

"Nhưng cô đừng ngã nữa nha."

Cậu vừa trêu đùa một chút, Aries đã phồng má, kéo mũ trùm lên che kín khuôn mặt. Trông cô giờ cứ như trẻ con ấy, làm cậu cũng bót lo.

"Minh đi thôi."

Và hai đứa trẻ lại lên đường.

Đến nhập nhoạng tối, cậu và cô mới gặp lại Holo.

"...Ặc...!"

Klass khục khặc trong cổ họng, vô thức phát những âm thanh có lẽ chẳng thể coi là tiếng nói được. Tuy vẫn cố ra vẻ là mình vẫn ổn, nhưng thật sự giờ trông cậu chẳng ra làm sao cả.

"Hự... khặc khặc..."

"Ha ha, cậu còn lâu mới đủ tuổi uống thứ này."

Cầm lấy cái túi da từ tay Klass đang ho khù khụ, Holo lại bắt đầu giễu cợt cậu. Bên trong túi là rượu nho chưng cất. Nghe đến rượu nho, cậu luôn tưởng tượng ra một thứ đồ uống ngọt rất ngọt, nhưng uống rồi mới biết, nó chẳng có vị gì khác ngoài nước nho đã lên men, lờ lợ mà lạnh ngắt cả.

"Con bé cao hơn cậu, mà cũng người lớn hơn nữa."

Holo gặm miếng thịt sấy khô trong miệng, ực một hơi hết cả bịch rượu. Chiều cao thì liên quan gì cơ chứ, tuy nghĩ vậy nhưng cậu cũng không cãi lại

nói. Hồi nãy thấy Aries uống ngon lành như thế, cậu cứ tưởng mình cũng uống được thôi, ai ngờ lại thành ra thế này...

"Rượu vang là máu của Thiên Chúa. Em không uống được, chính là mình chứng lời răn dạy của Ngài vẫn chưa thật sự thấm vào người em." - Aries cắn nhần.

Ừ thì cậu cũng đã được nghe cái ông Thiên Chúa gì ấy dạy bảo bao giờ đâu, nên ngấm thế nào được mà ngấm. Chỉ có điều đến Aries còn uống được mà cậu lại chịu chết, thật chẳng đáng mặt làm trai tí nào.

Nghĩ vậy, cậu bèn với tay ra định lấy bịch rượu thử sức lần nữa, nhưng bị Holo tép cho một phát rõ đau.

"Rượu là thứ để uống cho vui. Còn nếu chỉ vì sĩ diện hay thi gan thì đừng có uống làm gì."

Đến thân sói mà đã nói thế thì cậu cũng đành thôi.

"Rượu ngon thế này lại không biết thưởng thức, tiếc cho thằng nhóc quá nhỉ."

Lời ấy Holo không nói với cậu, mà là với Aries. Bối rối chẳng biết trả lời sao, cô ái ngại liếc nhìn sang Klass. Rõ là cô sợ cậu tự ái. Để Aries phải bận tâm lo cho mình, Klass càng thêm ảm ức, cậu quay đi không thèm nhìn vào mắt cô.

"Nhưng mà, đến chính em cũng đã biết bao lần làm hỏng việc rồi. Cũng giống như người chỉ mới một lần được nghe Phúc Âm của Thiên Chúa đã dám tùy tiện gọi tên Ngài vậy."

"Nghe ngứa tai quá."

Hai cái tai sói của Holo phe phẩy như đang đuổi ruồi muỗi gì đó đi. Aries cười bên lên, đan hai bàn tay trên đầu gối.

"Bình thường khi làm rượu phải bọc những quả nho trong vải rồi treo lên đúng không, rồi hứng lấy từng giọt, từng giọt một nhỏ xuống... Nhưng lần đó em không chờ được... Đó là thất bại lớn nhất của em."

"Em lấy tay vắt luôn cho nhanh chứ gì? Làm thế thì hỏng hẳn, chẳng hiểu sao vị kinh lắm."

Aries nhắm mắt lại, đặt bàn tay lên má bên phải. Rồi cô cười tươi hẳn lên, nói:

"Rượu nho là máu của Thiên Chúa, là phúc lành, là xác thịt của Ngài để lại cho nhân gian. Mà nghĩ mà làm tổn thương thân xác Ngài như thế mà vẫn đáng được hưởng phúc sao, hả con bé ngu ngốc này? - Em vẫn nhớ như in người ta mắng em như thế..."

Kass chẳng hiểu cô đang nói cái gì cả, nhưng Holo thì thích thú lắm, cứ như đang nghe một câu chuyện đùa rất hay vậy. Điều duy nhất cậu hiểu được là hẳn lúc đó má phải cô bị người ta tát đau lắm. Vừa kể chuyện, bàn tay cô cứ xoa xoa bên má ấy, như đang nhớ lại nỗi đau ngày xưa.

"Nghe vậy em như được mở mắt. Em đã tự hứa với mình sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm ấy nữa."

"Coi như vượt qua cảm dỗ luôn ấy nhỉ."

Aries hé một mắt ra nhìn Holo, còn Holo thì nghiêng đầu nhìn cô, bỗng chốc cả hai cô gái bật cười khúc khích như những gợn sóng.

"Em đã dặn lòng sẽ làm đúng theo lời răn dạy, chỉ nhận đúng phần phúc lành mà Ngài đã ban cho mình thôi."

"Hứng từng giọt, từng giọt một rơi trên ngón tay, rồi đưa lên lưỡi mút "chụt" một cái, quả đúng là phúc lành thật..."

Holo nói cố tình ra vẻ xuýt xoa, còn Aries lại nhắm mắt cười, y như lúc bắt đầu kể chuyện.

Nhưng bây giờ bàn tay vuốt ve má phải hẳn không còn nhớ lại cái tát đau điếng hôm nào nữa, mà là những ký ức thỏa mãn của người vừa được ăn một món ăn ngon.

Những cảm xúc này, cách ăn nói này... là một con người hoàn toàn khác của Aries. Không hiểu sao Klass thấy lồng ngực mình đau nhói. Cậu hoang mang không hiểu mình bị làm sao, nhưng rồi nhớ lại người mình vốn đã nhưng nhúc từ nãy đến giờ vì hớp rượu nho, chẳng hiểu sao cậu thấy nhẹ nhõm hẳn.

"Ôi, không biết thưởng thức thú vui thế này, quả là phí cả một đời người."

Holo vừa nói xong, cả hai cô gái quay sang nhìn cậu. Đứng trước họ Klass thấy mình chỉ như một đứa con nít ranh, cậu phụng phịu quay mặt đi cũng y như con nít.

Cứ như thế ngày tàn dần, đêm ấy bầu trời phủ đầy mây, bốn bề tối đen như mực. Vì không có lửa thấp đèn, trời tối thế này cả ba chỉ còn nước đi ngủ. Tất nhiên sắp xếp vẫn y như hôm qua, chỉ khác một điều là hôm nay Holo không trêu đùa rủ cậu vào nằm chung nữa. Chắc cô chán rồi.

Thoát nạn, Klass nhẹ nhõm hẳn, nhưng không hiểu sao cậu lại thấy hơi tiều tuỵ, và còn có chút cô đơn... Cậu chẳng muốn nghĩ vì sao mình lại cảm thấy như thế, bèn cuộn mình trong chăn rồi nhắm mắt lại.

Hai thái dương cậu cứ thấy ê ẩm, chắc chắn là tại rượu nho rồi. Nhớ lại Aries ngày thường mới đi chút đã mồi, đã tò mò nhìn ngó hết cái này cái kia,

thế mà đến cô còn chẳng bị làm sao, còn mình thì thành ra thế này, Klass thở dài chán nản. Cậu quên luôn cái đầu đang đau.

Trên đường Aries lúc nào cũng lóng nga lóng ngóng, làm cậu phải kéo tay dẫn đi.

Cứ suy nghĩ mông lung như thế, Klass như thiếp đi tự lúc nào. "Nhu" thôi, vì mới được một lúc cậu đã giật mình choàng dậy, cảm giác như vừa bước hụt một bậc cầu thang.

"... Ừm..."

Đang vô thức lấy khăn lau nước miếng ở khoeo miệng, cậu chợt nhớ ra đây là khăn của Holo.

"Thôi xong rồi..."

Chắc chỉ một chút thôi không sao đâu, cậu nghĩ bụng, lau nốt chỗ nước miếng còn lại vào tay áo rồi hơi ngẩng mặt nhìn lên trên bầu trời. Hai con mắt vẫn còn hơi ngái ngủ, ở trên cao từ bao giờ' mây đen đã tan đi, ánh trăng he hé dịu dàng soi sáng đêm tối. Klass run nhẹ người, cậu kéo khăn lại sát mình hơn, nhưng rồi cậu nhận ra ngay hình như không phải mình run vì lạnh.

Nếu giả như bây giờ bốn bề còn tối om, chắc cậu sẽ nằm im trong khăn mà nhịn luôn, vì ra ngoài "giải quyết nỗi buồn" xong chắc gì đã tìm về được chỗ cũ. Nhưng may sao hai mắt cũng đã quen dần với bóng tối, cậu chồm ngay dậy khỏi khăn. Cứ nín nhịn mà ngủ xong lát nữa nó chảy luôn ra quần thì chắc có nước chui xuống đất trốn mất thôi, lại còn Holo với Aries ở đây nữa chứ. Mà đáng sợ hơn cả là lũ ruồi muỗi sâu bọ, luôn chờ đợi thời cơ bay vào.

Nhớ lại kỷ niệm kinh khủng của mùa hè mấy năm trước, cũng vì cái tội tè dầm, Klass lại rùng mình.

Cậu ra cách chỗ tắm chần khá xa rồi mới giải quyết, vì chẳng ai muốn ngủ ngay cạnh cái chỗ mình vừa "đi" xong cả.

Vói lại, làm chuyện đó trước mặt hai người kia thì xấu hổ lắm. Cậu cần thận chọn chỗ đảm bảo không ai nhìn thấy được, rồi mới thực hiện quy trình.

"A..."

Đạt đến thiên đường trần thế xong, cậu thở phào nhẹ nhõm, khẽ rùng mình vì thoải mái. Chẳng hiểu vì tối quá cộng với buồn ngủ hay sao mà cậu chẳng thất được dây quần, nên đành cứ kệ đấy rồi dò dẫm tìm lối về lại chỗ ngủ, hai mắt căng ra nhìn kĩ dưới chân.

Cứ như thế, Klass loạng chà loạng choạng về lại chỗ nằm. Khung cảnh bấy giờ tranh tối tranh sáng chỉ nhìn thấy mờ mờ đường nét vụn vặt xung quanh, duy chỉ có một thứ lại rõ nét đến lạ thường... Ấy là hai con mắt sáng quắc của Holo, đang chăm chăm nhìn cậu.

Klass thấy may là mình vừa mới đi tiểu xong.

"Gì chứ, nãy giờ mà không nhận ra hả?*

"C-Con cứ tưởng là ma cú chứ...!"

"Hê. Ta là sói cơ mà."

Klass chẳng thấy chuyện này đáng cười gì cả, nhưng nghĩ chưa xong thì Holo đã đi ngang dẫm luôn lên chân cậu. Cậu định mở miệng kêu ca gì đó, nhưng thấy cô cứ thoăn thoắt bước tiếp mà chẳng để ý gì tới mình, nên đành thôi.

Khi đã đi xa một chút, cô quay lại, ngoắc ngoắc tay gọi cậu.

"C-Chuyện gì vậy ạ?"

Hai người đi thêm chút nữa thì Holo dừng lại, ngồi xuống ra hiệu cho Klass ngồi bên cạnh mình. Cả hai người ngang thế này thì cô cũng chẳng cao hóm cậu là bao, Klass chỉ thua cô mỗi một đoạn từ tai lên đến đỉnh đầu.

"Thì ta có chuyện muốn hỏi cậu."

"Chuyện... muốn hỏi ạ?"

Đêm hôm khuya khoắt thế này, không biết là chuyện gì nhỉ? - cậu còn chưa nghĩ xong, Holo đã chậm rãi mở lời.

"Về Ansel, cái người quý tộc, chủ nhân của cậu hồi trước ấy."

"Ngài lãnh chúa ấy ạ?"

"Ừ. Cái lão ấy, chắc chắn chết thật rồi sao?"

Klass nhớ lại, đúng là hồi cậu kể hết về hành trình của mình và Aries cho cô nghe, Holo dường như rất quan tâm đến chuyện của ngài lãnh chúa. Không lẽ họ là bạn của nhau?

"Có chắc hay không, người hỏi thế thì con cũng biết làm sao được..."

Cậu cũng chỉ biết là có một người đàn ông tự xưng là em trai của ngài ấy, đã mang cả gia nhân đến dinh thự rồi tuyên bố như thế thôi.

"Ừm... Ta có nghe nói, dường như lão thích lang bạt lắm."

"À, đúng, thỉnh thoảng ngài ấy còn mang về vài thứ, hãy dắt về nhà vài người kỳ lạ."

Người làm trong nhà đều đồng ý rằng ngôi nhà bằng đá Aries ở chính là "thành quả" lớn nhất của cái đam mê kỳ quặc ấy.

"Thế tức là, nếu may ra thì lão chỉ mất tích thôi. Dù ít có khả năng đó lắm..."

Holo vừa thở dài vừa nói, nói xong nằm lăn lộn ra đó. Màn đêm yên tĩnh không một con ve, con đé, chỉ có tiếng loạt soạt của cái đuôi cô đang phe phẩy.

"Người... biết ngài ấy sao?"

"Ta á? Không, làm gì có."

Cô nằm nghiêng người ra, đặt đầu lên bàn tay khuỷu chống xuống đất. Nhìn dáng nằm thư thái của cô dưới ánh trăng nhẹ nhẹ là đủ biết cô đã quá quen ngủ ngoài trời thế này rồi. Cứ như thế, Holo lặng lẽ nhìn vào thính không, còn Klass cũng không hỏi thêm gì nữa. Cả hai cùng im lặng.

Và rồi cũng lại chính Holo mở lời, phá vỡ bầu không khí ấy.

"Người ta bảo ta rằng, lão Ansel muốn tìm thuốc trường sinh bất lão."

"T-Trường sinh...?"

"Trường sinh bất lão. Tức là có thể trẻ đẹp mãi mãi, không còn lo già đi nữa."

Klass há hốc mồm, chỉ nói được một tiếng "Hử?". Ai lại muốn một thứ như thế chứ?

"Ha ha. Người tuổi còn nhỏ, mấy chuyện này chưa hiểu hết được đâu."

Hứ, Klass phồng má lên giận dỗi. Holo nhìn cậu nói tiếp.

"Nếu như so với các sinh vật khác, tuổi thọ của con người cũng không phải là quá ngắn ngủi, nhưng cũng chỉ một chớp mắt thôi là thanh xuân đã qua mất

rồi. Cái cảm giác muốn được trời miễn cho cái sự già đi, cũng không phải là ta không hiểu."

Quả thật lời Holo nói Klass vẫn chưa hình dung ra được, nhưng có một điều làm cậu để ý.

"Người cũng đang tìm phương thuốc đó sao?"

Chưa buột miệng nói hết câu, cậu đã nhận ra là mình lỡ lời.

"A, tất nhiên là chẳng cần nó người cũng sẽ mãi trẻ trung, xinh đẹp thế này mà... nhỉ..."

Cậu vội vàng để thêm vào chữa cháy. Holo có vẻ ngạc nhiên một chút, rồi cô nhe cả hai cái răng nanh ra, cười không ra tiếng.

"Tự nhiên được một đứa nhóc như cậu lo cho ta buồn cười chết mất. Đương nhiên vậy rồi, sắc đẹp của ta là vĩnh cửu mà."

Holo khịt mũi "hừ" một tiếng, cái đuôi ngoáy tít cả lên, ra chiều khoái chí lắm. Mà thôi, cô không giận là may rồi, Klass thở phào nhẹ nhõm.

"Mà, cậu nói cũng đúng được một nửa."

"Hử?"

"Ta muốn nó, nhưng không phải cho ta uống."

Cô vừa nói vừa bẽn lễn cười, cứ như đang tự giễu chính mình vậy, làm Klass suýt định hỏi tiếp "Cho ai vậy ạ?" nhưng rồi kìm lại được.

"À, còn một chuyện nữa."

Holo thoáng ngoái lại phía sau, rồi nói tiếp.

"Con bé Aries ấy, thật sự từ lúc sinh ra đã ru rú trong ngôi nhà đó sao?"

Klass chưa kể cho Holo chuyện này, có lẽ đêm qua lúc ngủ chung hai người đã tâm sự với nhau. Nhưng cậu chẳng hiểu sao bây giờ cô lại đi hỏi cậu, không lẽ cô muốn xác minh điều gì? Cuối cùng, tạm gác lại những nghi hoặc đó, Klass trả lời theo những gì mình biết.

"Con... nghĩ vậy. Người lớn trong nhà ai cũng bảo thế cả."

"Ừm..."

Holo gật đầu, thái độ cũng chẳng biết được là quan tâm hay không nữa. Rồi cô lại đưa mắt nhìn xa xăm.

"Có chuyện gì vậy ạ?"

Không chịu được nữa, Klass gắng hỏi, nhưng quả nhiên cô chỉ lắc đầu như không có gì cả.

"Thôi, tạm gác chuyện đấy đi. Quan trọng hơn, Ansel mất rồi tức là tạm thời ta chẳng có nơi nào để đi cả. Cứ coi như đùa cũng được, nhưng có khi ta sẽ phải bám còng hai đứa một thời gian nữa đấy."

"..."

May là Klass không buột ra thành lời, nhưng hình như mặt mày cậu đã thay luôn điều cậu muốn nói. Nếu chỉ có mình với chị Aries thì vui hơn biết bao nhiêu. Holo quắc một mắt lên nhìn cậu, ra vẻ ầm ức lắm.

"Ta biết rồi, hóa ra ta chỉ là người thừa xen vào giữa hai đứa thôi... Lồ lộ hết cả lên mặt thế kia, làm người ta tổn thương quá..."

"À, à không, ý con đâu phải thế..."

"Thế tức là ta đi cùng cũng được chứ gì!?"

Trước một Holo cười rất tươi thỏ thẻ hỏi như thế, ai mà có thể lắc đầu được cơ chứ.

Vội lại, ngoại trừ những lúc cô trêu chọc cậu ra, khi Holo cười tỏa nắng thế này thì cô cũng đáng yêu chẳng thua gì Aries cả.

Klass vừa lưỡng lự gật đầu, cô đã phá lên cười khanh khách.

"Thế này chắc suốt ngày bị 'chị' Aries bẹo má mà không dám kêu ca gì đây."

Nụ cười tỏa nắng khi nãy lại hóa thành điệu cười ranh mãnh mọi khi.

Hình như thần sói đọc được tâm trí con người.

"Ahahaha, mà thôi, trẻ con thì có quyền ngây thơ mà. Này nhé, cậu có muốn thử 'hai tay hai đóa hoa' không? Người chị hiền từ đây luôn sẵn sàng chiều lòng."

Klass chẳng buồn quặc lại cô nữa, cậu hướng mắt lên vàng trắng trên trời.

"Nhưng mà, ta ghen với hai đứa lắm..."

"?"

Holo ngồi khoanh chân hẩn dưới đất, thì thầm như chỉ để mình nghe.

Klass trông nghiêm nên không thấy rõ khuôn mặt cô, nhưng dường như ánh mắt ấy đang nhìn ra xa xăm lắm. Cô im lặng như thế một lúc, rồi bất chợt quay sang hỏi cậu.

"Này, giả như bây giờ có sói tấn công, thì cậu sẽ làm gì?"

Một câu hỏi từ trên trời rơi xuống. Nhưng mà cũng đơn giản thôi, đã có thần sói Holo ở đây thì còn sợ gì nữa. Nên cậu trả lời luôn:

"À ừm, sẽ cố không làm vướng chân người ạ..."

Nghe vậy Holo có vẻ hơi khó xử, cô cười gượng gạo rồi nằm lăn ra trên nền đất. Tiện thể cô gối luôn đầu lên đùi Klass, khiến cậu bất giác co rúm người lại.

"Trả lời thế cũng hợp lý đấy, nhưng mà thực dụng quá. Cái ngữ đàn ông tính toán chẳng ai mê nổi đâu."

"H-Hả..."

"Hử hả cái gì. Trong tình huống đấy cậu phải nói 'Tôi nguyện lấy tấm thân mình bảo vệ hai quý cô?' hay kiểu kiểu như thế chứ. Hiểu chưa?"

Cô dậm dậm cái chân. Còn đang chưa hiểu mô tê gì, Klass nhận ra cô muốn cậu nhắc lại điều cô vừa nói. Một cái câu như thế, chỉ nói mình mình nghe thôi cũng đã đủ ngượng chết mất rồi, thế mà giờ còn phải nói cho cô nghe nữa. Nhưng có vẻ nếu cậu quyết không nói thì cô sẽ nổi quạu mất thôi, cô sẽ không tha cho cậu cho đến khi cậu nói được...

Ấy vậy mà Klass vẫn lưỡng lự mất một lúc. Phải đến khi Holo cố tình hắng giọng, cậu mới chuẩn bị tinh thần xong. Cậu hít một hơi sâu như người sắp lặn xuống làn nước lạnh, hắt cằm lên, nhắm mắt lại và mở to miệng.

"Tôi... tôi nguyện lấy tấm thân này..."

"Ừ hử."

"... lấy tấm thân này..."

"Ừm?"

"... này..."

Nói đến đây đầu óc cậu trống rỗng chẳng còn cái gì nữa. Thấy cậu đứng chết trân lúng búng trong cổ họng, Holo lẩm bầm "Nào nào..." rồi ngồi thẳng dậy.

"Cho hai quý cô."

"Đ-Để bảo vệ cho hai, hai quý cô..."

Một câu nói ngắn tí, nhưng với cậu cảm giác cứ như vừa hát xong một thiên trường ca. Cầm cậu vẫn hát vênh ngược lên, hai mắt nhắm tịt chẳng mở ra nổi.

Phải đến khi cảm thấy thứ gì đó chọc chọc vào má cậu mới nhận ra Holo đang đứng bên cạnh nhìn mình chòng chọc nãy giờ.

"Ha ha, đó, ít nhất cũng phải thế chứ."

Cuối cùng cô cũng chịu quay ra chỗ khác, Klass mới hạ được cầm xuống, cậu thở một hơi dài như người vừa mới nổi từ dưới nước lên.

"Nhưng mà, nhút nhát thế này thì khó mà tiến sang bước-tiếp-theo lắm..."

"H-Hử, bước tiếp theo?"

"Ừm."

Vừa đáp, Holo hành động luôn.

Ngay khoảnh khắc ấy, Klass, dù vẫn còn sống sờ sờ đây, cứ ngỡ thực ra mình đã chết mất tiêu rồi. Cậu cứng ngắc bất động toàn thân, đến cả mắt cũng không chớp được, thở cũng không thở nổi nữa.

"Aha..."

Đó là tiếng Holo khe khẽ cười, hay là một ngón tay thon dài vừa khẽ luồn vào trong tai cậu? Cậu chẳng còn phân biệt nổi nữa.

Cậu chỉ còn biết đúng một điều, đó là cô đang vòng hai tay như ôm lấy cổ cậu, cái đầu cô nhẹ nhàng ngả lên trên bờ vai...

Hai người không nói gì một hồi lâu.

Chốc chốc bên tai trái cậu lại tê dại hẫng đi. Mãi sau này cậu mới nhận ra, đó là vì hơi thở của Holo cứ đọng đưa thổi vào nơi ấy.

Cậu không hiểu nổi tại sao cô lại làm thế này.

Cậu thấy mình như đang mơ - một giấc mơ khô sở quá chừng.

"Giờ mà ta cần một nhát thì chắc cậu chết mất thôi nhỉ?"

Lời của Holo như một mũi tên xuyên thẳng vào tâm trí u mê của cậu, như người ta thọc tay vào trong một bãi bùn đặc quánh.

Có lẽ cô chỉ đang đùa thôi, nhưng với Klass thì nó chẳng hề giống đùa tí nào cả. Cuối cùng cái cổ của cậu cũng không còn cứng ngắc nữa, cậu rụt rè quay về phía cô.

Trước mắt cậu giờ đây... là hai con ngươi màu hổ phách, tuyệt đẹp và tinh tế như vàng trắng tròn, cùng hai cái răng nanh nhọn hoắt màu trắng, trắng đến kỳ quái, đến lạ lùng dưới ánh trăng.

Và còn một mùi hương nữa... Một mùi hương ngọt ngào, khiến đầu óc cậu dần mụ mị.

Trong cái khung cảnh vạn vật như quay cuồng ấy, chẳng hiểu sao hình ảnh Holo khẽ nhếch môi lên, để lộ rõ hơn hai cái nanh trắng bên dưới, lại hiện lên rõ nét đến lạ thường.

Vào lúc ấy Klass đã nghĩ, Mình sắp bị Holo ăn thịt mất rồi...

Nhìn Holo dần ghé hai cái răng nanh càng ngày càng gần miệng mình hơn, trong đầu óc mệt mỏi của cậu lại như có tiếng ai thì thầm, Mà có vậy thì cũng tốt chứ sao... Cảm giác ấy cứ như một con buồn ngủ, hai mí mắt cậu nãy giờ mới mở được ra, giờ lại đang từ từ khép lại.

Cuối cùng chỉ còn lại mùi hương ngọt ngào của Holo.

Thế nhưng.

"..."

Rốt cuộc cô không ăn thịt cậu.

"Thôi chết, suýt chút nữa thì chén mất tiêu rồi."

Cô vội vàng rời đầu khỏi vai Klass, cứ như thể vừa nhớ ra mình-không-được-làm-như-thế vậy.

Khoảnh khắc ấy, Klass cảm giác như lớp chắn ấm bao quanh mình vừa bị giật phăng ra, và giấc mơ mềm mại ấy tan biến đi như bọt nước. Cậu bị kéo ngược về thực tại, cứ thẫn thờ nhìn Holo như thể một đứa trẻ vừa làm rơi viên kẹo rất ngon, vốn chẳng bao giờ được ăn, xuống đất vậy. Khuôn mặt cô cứ lùi đi xa dần, xa dần khỏi cậu, khiến lồng ngực cậu như muốn vỡ tung ra.

"Ahahaha, cậu mà làm cái mặt đấy ta lại muốn tiếp tục bây giờ."

Holo cười tinh quái, ngón trỏ ấn ấn lên mũi cậu, khiến Klass hiểu rằng đó là một câu nói đùa. Sẽ chẳng có "tiếp tục" nào cả.

Cuối cùng Klass cũng hiểu ra. Cô chỉ đang chòng ghẹo cậu thôi.

"Đừng giận nha. Một ngày nào đó, nếu như cậu bảo vệ được ta khỏi "bọn chúng" thật, thì ta sẽ thưởng nốt phần còn lại cho."

"Ồ?"

Như một chú chó vâng lời, Klass ngoái đầu theo hướng Holo vừa hát hàm.

Miệng cậu đóng băng thành hình chữ O, hét không ra tiếng.

"C-Chị Aries...!"

Cậu chẳng nói được gì thêm nữa. Trước mắt cậu, ở cách đó một chút, là hình bóng của Aries, người mà giờ này đáng lẽ phải ngủ say như chết rồi.

Cô hơi giật mình, lấy chiếc áo choàng làm chắn che đi nửa già khuôn mặt, cứ như không muốn ai nhìn thấy vậy. Hai mắt cô hé ra từ bên dưới tấm chắn ấy, chẳng bộc lộ cảm xúc gì, cứ lặng thinh nhìn cậu.

Vừa bắt gặp Klass ngoái sang nhìn mình, cô cúi gằm mặt xuống, như con thỏ rùng lủi vào trong hang. Cậu thấy lưng mình dẫm mồ hôi lạnh. Cậu cảm giác như vừa bị cô bắt gặp mình đang làm chuyện gì đó tệ hại lắm, mà đúng là thế thật. Cậu cũng chưa biết là chính xác nó tệ hại ở đâu, nhưng giờ không phải lúc bàn chuyện đó. Toàn bộ đầu óc cậu giờ nháo nhác hết cả lên, cố nghĩ cho ra một lời thanh minh hợp lý.

Holo vẫn đang vòng tay ôm lấy cậu, cô phá lên cười khúc khích, vừa cười vừa cố nén lại. Tiếng cười khe khẽ ấy, chẳng hiểu sao nghe giống tiếng lũ thỏ dậm chân báo hiệu cho nhau ngày xưa.

"Người ta bảo, tình yêu càng lắm gian nan thì lại càng nồng thắm."

"Kh... không phải vậy mà!"

"Thế sao cậu phải bỏ rồi thế nhỉ?"

Klass cứng họng.

Cậu lườm Holo bằng ánh mắt đối hờn nhất có thể, nhưng cô cũng chỉ coi đó như tia nắng mùa xuân thoáng qua.

"Thật tệ quá. Cứ thấy trẻ con dễ thương là ta lại nổi máu bắt nạt."

Vừa nói cô vừa nhẹ nhàng buông tay khỏi người Klass, vươn vai kêu "Ừm.." một tiếng, cái đuôi cứ sột soạt lúc lắc hết bên này sang bên kia.

Klass tưởng tượng cô giống một chú cún con vừa chạy đi chơi về bây giờ mệt lử, nhưng chắc không phải vậy rồi. Cún con ở đây là cậu cơ mà.

"Thôi cái mặt tiếc nuối đấy đi giùm ta cái."

Biết có Aries đang ở gần bên, Holo hơi nghiêng đầu, cố tình nói thầm để cho cô không nghe thấy. Rồi cô tiếp tục, vẫn không tăng âm lượng một chút nào.

"Nhưng mà, qua chuyện này ta nghĩ là cậu cũng hiểu rồi nhỉ?"

"Dạ?"

Nom Klass có vẻ chẳng hiểu gì cả, Holo hơi nổi cáu, nhưng rốt cuộc cô chỉ lắc đầu chán nản. "Thôi được rồi."

"Ta chỉ nói thế này thôi. Thế gian này không thiếu những kẻ còn hiểm độc hơn lang sói, mà Aries lại còn là một cô gái trẻ."

"Vâng?"

"Cậu quả là một thằng nhóc đáng yêu, nhưng phải tội ngây ngô quá đỗi. Thế cho nên là..."

Nói đến đây cô đứng dậy, tiện tay xoa đầu cậu soàn soạt.

"... sau này phải mạnh mẽ lên đi."

Bực mình, cậu lơ hất phăng tay cô đi, nhưng Holo cũng chẳng bận tâm, cô cười sáng khoái rồi quay lại chỗ nằm.

Nhìn cô cứ thản nhiên như không như thế, cảm giác như chuyện này giờ chỉ là một giấc mơ trưa, ngắn ngủi mà mộng lung vậy.

Klass cứ nhìn theo tấm lưng Holo, vẫn chưa hiểu những lời cuối cùng cô nói là có ý nghĩa gì. Nhưng thôi mặc kệ mấy chuyện vớ vẩn ấy, cậu cúi mặt xuống thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cô sói ấy đã chịu thả cậu ra rồi.

Cậu định đưa tay lên sửa lại mái tóc vừa bị cô vò cho rối bù hết cả, nhưng nửa chừng lại do dự. Đằng nào thì nó cũng là vật kỷ niệm duy nhất cậu mang về từ giấc mơ kia, và còn cho cậu hy vọng sẽ được mơ tiếp một ngày nào đó. Giờ bỏ đi cứ thấy tiếc sao sao.

Nhưng rồi lưỡng lự cũng chỉ được một chốc.

Holo và Aries cũng đã về chỗ ngủ, hình như giờ họ đang thì thầm to nhỏ gì đó với nhau. Klass ngoái nhìn sang, và chỉ trong chốc lát thôi, cậu bắt gặp ánh mắt của Aries.

Cậu chợt cảm thấy giờ để nguyên cái đầu bù xù này thì cứ có lỗi, nên rút cuộc đành chỉnh lại, rồi lại thở dài.

Hai cô gái vẫn còn tâm sự thêm lúc nữa, nhưng cuối cùng cũng im lặng dần. Klass cũng về lại với cái chăn. Ngày hôm nay thật là mệt mỏi, và còn

lắm chuyện không ngờ nữa, cho đến bây giờ cậu vẫn còn mông lung.

Thế nhưng mà, nằm trong chăn Klass khẽ thì thầm.

Có một điều cậu hiểu rất rõ.

Dù cùng tỏa ra một mùi hương ngọt ngào như nhau, Holo và Aries vẫn là hai cô gái, về cơ bản là khác nhau hoàn toàn.

Nếu như hỏi mình thích ai hơn...

Chưa kịp nghĩ đến câu trả lời, cậu tự đâm vào đầu mình một cái.

Đêm khuya dần.

Klass thở dài thườn thượt, mém chút thì thôi bay cái chăn.

Sáng hôm sau, cảm giác áy náy vẫn còn vương vẩn trong lòng khiến mãi cậu không dám mạnh dạn bắt chuyện với Aries. May sao, hình như đêm qua Holo đã thanh minh hết cho cậu rồi, nên sáng nay cô vẫn cầu nguyện rồi đến chào hỏi cậu như mọi khi, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Đương nhiên thấy vậy thật sự cậu cũng nhẹ lòng hơn, nhưng vẫn cứ buồn buồn sao đó.

Hình như mình đang mong chị ấy hiểu lầm, rồi nổi giận với mình thì phải, Klass thẳng thốt nhận ra.

Mà không phải. Không phải mình muốn chị ấy để ý đến mình đâu. Không phải mà... Càng cố phân trần với bản thân, cậu càng thấy mình giống một thằng con trai ngốc nghếch.

Thế nhưng mà... Cậu chợt nghĩ.

Nếu như lúc ấy, Holo với chị Aries đổi chỗ cho nhau thì sao nhỉ.

Trong tưởng tượng của cậu, Holo mới dễ thương làm sao.

"... Hiểu rồi."

Như vừa mới ngộ ra một chân lý, Klass gật đầu một mình. Bỗng có một ngón tay gõ nhẹ lên đầu cậu. Cậu ngẩng lên, hóa ra là Holo, và cô thì đang cúi kính thật.

"Có nhanh cái miệng lên cho ta không hả. Cậu lại ăn chậm nhất đấy."

Vừa giật mình vì tự nhiên bị gõ "chóc" vào đầu, cậu vừa hoảng hốt, chẳng biết cô có đọc được những suy nghĩ vừa rồi của mình không.

Cậu lại nhét cả cái bánh mì Holo cho vào miệng, nuốt đến đánh "ợc" như muốn nuốt cả bánh mì và những bí mật ấy vào sâu trong lòng.

Cả ba lại lên đường, tất nhiên lại là cậu mang hết tay nải. Hôm nay cậu vác hành lý được phân công đi lên trước, còn Holo và Aries thì cùng nhau đi phía sau.

Hai cô nói chuyện vui vẻ lắm, Klass nghe phong thanh hình như toàn là về nghề rượu. Hồi nãy thì sôi nổi về rượu nho, còn bây giờ lại là thứ rượu màu hổ phách, được làm từ bánh mì.

Vừa mới bị rượu nho hạ đo ván hôm qua, với Klass thì mấy chuyện này chẳng có gì hay ho cả. Cậu thấy cái thứ nước hoa quả, làm từ dâu tây đun nhừ rồi pha với nước và mật ong, còn ngon hơn thế mấy lần. Nhưng làm sao cậu có gan quay lại phía hai người đang cười nói vui vẻ với nhau, đôi khi nghe như chim hót, mà nói leo như thế vào được.

Cậu cảm giác như hai người đó đang cười thương hại cậu.

Klass cặm cùi đi trước, thấy mình như đang thành người thừa. Đúng lúc ấy, khung cảnh trước mắt cậu hiện ra những tảng đá lớn phôi mình trước thiên nhiên, cùng với những hàng cây san sát.

Cỏ dưới chân đã bắt đầu rậm rạp hơn, từ chỗ ba người đứng trên ngọn đồi có thể nhìn thấy một rừng cây âm u trải rộng, nằm chéch một chút về phía tay phải, xa xa một chút đã lấp ló vài ngọn núi non. Phía bên tay trái lại là những trảng cỏ cao, nếu nhìn kỹ sẽ thấy một vùng nước nông ẩn mình bên dưới. Đường như chỗ đó là đất đầm lầy.

"Cảnh đẹp quá nhỉ."

Holo đứng bên cậu nói, còn Aries thẳng thốt lấy tay che miệng, vẻ kinh ngạc vô cùng.

Mà cũng đúng thôi. Bao ngày qua chỉ toàn là đồi với đồi, hôm nay là lần đầu tiên hai đứa được chứng kiến cảnh tượng như thế này.

"Đẹp quá phải không chị?"

Cậu nói với Aries đầy vẻ đắc chí. Đứng giữa hai đứa, Holo thúc nhẹ lên hông cậu. Aries chẳng để ý đến hai người kia, hai mắt vẫn đắm đắm nhìn ra xa, cô rụt rè hỏi:

"À ừm, những gì đằng kia... là biển sao?"

Cô vừa nói vừa chỉ về hướng đầm lầy bên đó. Klass tưởng Holo sẽ trả lời, nhưng cô lại quay sang nhìn cậu, cười vui vẻ. Thế tức là phần cậu rồi.

"Không phải đâu. Chỗ đó là đầm lầy."

"Đầm?"

"Nó giống cái áo, nhưng nông hơn và có bùn."

Aries gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Đàm thì sẽ có cá trê, thật muốn bắt một con lên cho cô xem quá, không biết cô sẽ còn ngạc nhiên đến mức nào. Tuy nhiên, Aries chẳng hề để ý đến suy nghĩ của cậu, cô hỏi tiếp.

"Thế thì... Biển cũng giống thế này sao?"

"Không, biển to hơn, to hơn nhiều."

Tất nhiên Klass cũng đã thấy biển bao giờ đâu, chỉ có nghe kể thì rồi. Nên giờ thấy cậu dám khoanh tay trước ngực đồng dục nói thế, Holo bĩu môi.

"Rộng đến thế cơ à?"

"Ồ, vâng..."

Klass cứng họng. Aries rời mắt khỏi đầm lầy quay sang nhìn cậu, như đang tò mò chờ cậu nói tiếp. Cậu lúng búng mắt một chút, thôi cứ biết gì kể vậy.

"Đương nhiên là to lắm chứ, to đến mức mà nhìn sang trái, sang phải, mà tất nhiên nhìn thẳng đằng trước nữa, cũng chỉ thấy toàn biển là biển thôi!"

Nghe thế Aries thở hắt ra, dường như cô đang xúc động lắm, còn Holo thì cười ranh mãnh. Hình như cô biết thừa cậu cũng chưa nhìn thấy biển bao giờ cả.

Thật may là sau đó Aries không gắng hỏi thêm câu nào nữa, cô chỉ cười tươi nói: "Chị muốn đến đó thật nhanh quá!". Trước nụ cười đột ngột ấy, cậu cũng gật đầu thoải mái, để rồi bị Holo xấu xa "vô tình" dẫm cho một phát vào chân.

Ba người quyết định nghỉ ăn trưa, Holo vừa gặm miếng thịt khô vừa nói.

"Sắp đến thị trấn rồi đấy. Nhưng con đường giữa đầm lầy với rừng này, ta nghĩ không đi được nữa đâu."

Cô nói dường như còn ẩn ý gì đó, nên Klass phải hỏi lại:

"Phía trước đường xấu lắm sao ạ?"

"Không, ta đã đi một lần từ phía đó lại rồi, đường xá cũng không tệ. Tất nhiên đi xuyên rừng thì nhanh hơn, nhưng cũng có nguy hiểm của nó. Mà thực ra cái ta lo không phải là đường đi, mà là chuyện sau này cơ."

"Chuyện sau này?"

"Ừm. Cho ta nói thẳng luôn, là chuyện tiền nong của hai đứa đó."

Nghe Holo nói thế, Klass vừa ngậm miếng thịt cô cho trong miệng vừa mở hành lý, thọc tay vào trong túi đồ. Trong ấy cậu có để một ít tiền, do những vị khách hồi trước đến dinh thự cho. Sốt soát lục lọi một hồi, cậu lôi ra được năm đồng tiền xu. Chúng to hơn ngón cái một chút, có ba đồng màu đen đã hơi ngả sang xanh, còn hai đồng màu xám bám đầy rỉ sét đỏ.

Chúng là những tài sản quý giá nhất của Klass.

"Ô, cả nhà cả cửa đây ấy hả."

Nghe Holo hỏi có vẻ ngạc nhiên, cậu gật đầu hãnh diện.

Có ngần này tiền cơ mà, không được nửa năm chắc cũng phải sống được ba tháng chứ.

"Đây là... tiền sao?"

Aries vừa nhìn mấy đồng xu trên tay Klass vừa hỏi.

"Đúng rồi đó."

"Chị được dạy rằng tiền bạc là căn nguyên của tội lỗi. Nhưng mà, chị chưa từng tưởng tượng rằng trông nó lại như thế này."

Thế chị ấy nghĩ tiền là thứ thế nào nhỉ, Klass vừa nghĩ vừa thấy thú vị.

"Chùng này còn chưa đủ mua một lát bánh mì."

Cậu không tài nào hiểu nổi lời Holo vừa nói. Định thần lại, cậu hỏi: "Sao cơ ạ?"

"Ta cũng chẳng phải chuyên gia tiền bạc gì đâu. Đa thú thì đơn giản hơn nhiều, nhìn là biết ngay loại tốt loại xấu..."

Vừa nói cô vừa lục tay nải như Klass hồi nãy, lấy ra một chiếc túi lụa nhỏ. Cô tháo sợi dây buộc màu tím bên trắng ra, đổ hết những thứ bên trong nghe lạo xạo lên lòng bàn tay.

Vừa nhìn thấy chúng, Klass choáng váng như vừa bị giáng một cú vào đầu.

"Một đồng này mua được khoảng một cân bánh mì, còn loại trắng trắng này mua được nhiều lắm. Thấy sao? Ta cũng không hiểu rõ về tiền, nhưng chỉ nhìn qua cũng đủ thấy khác biệt rồi chứ gì?"

Cậu hiểu đến đâu đón những gì Holo đang nói.

Những đồng tiền trên tay Holo vừa to vừa dày, bề mặt chạm khắc tinh xảo đến không ngờ. Đồng mua được một cân bánh mì lấp lánh rất đẹp màu đỏ thẫm, còn đồng mua được rất nhiều kia thì mạnh mẽ lấp lánh một ánh sáng màu trắng đục.

Nhìn lại mấy đồng còn con trên tay mình Klass như muốn khóc tới nơi. Phải đến bây giờ cậu mới hiểu được tình thế hai đứa bị đất như thế nào.

"Thành thị là cái chốn chỉ thở ra thôi cũng mất tiền. Không mua được bánh mì mà ăn, bụng đói thì cũng chẳng đi tiếp được đâu. Giờ hai đứa tính thế nào?"

Holo vừa bỏ lại những đồng tiền vào trong túi lụa vừa nói. Giọng cô giờ đây cũng không còn thoải mái nhẹ nhàng như trước, mà khắc nghiệt hơn nhiều, có thể nói là đay nghiến.

Hết như khi biết được thế gian này rộng lớn đến mức nào, một nỗi buồn giập lại đang âm ỉ tràn ngập trong lòng Klass. Lỗi không phải tại Holo, nhưng với cậu, cô cứ như là thủ phạm đã gây ra tất cả chuyện này vậy. Cậu cố nghĩ ra gì đó để đáp trả lại cô, nhưng rốt cuộc hoàn toàn im lặng.

Âm ỨC, hai mắt cậu rơm rớm như sắp khóc. Bỗng có tiếng ai mạnh mẽ xen vào.

"Bánh mì là thành quả lao động của con người. Chỉ cần làm việc là được thôi."

Nói đoạn, cô quay sang nhìn cậu mỉm cười.

Aries lo cho cậu.

Mặt đỏ bừng lên, cậu vội lấy tay chùi mạnh đi nước mắt. Quả nhiên cô nói quá đúng.

"Đ-Đúng rồi. Chỉ cần đi làm là được mà!"

"Ừ hử."

Holo chẳng cười chỉ gật đầu, rồi nhẹ nhàng ra cắn đứt miếng thịt.

"Thế giả sử có đi làm quần quật từ sáng đến tối, nhưng ăn bữa nay vẫn chưa lo nổi bữa mai, thì cậu tính sao đây?"

"T-Thì làm việc nhiều hơn là được!"

Klass cũng không tự tin lắm, nhưng lén nhìn sang Aries thấy cô cũng đang gật đầu, cậu thấy mình như được tiếp thêm lòng dũng cảm.

"Làm việc nhiều hơn? Hừ. Được vậy thì tốt quá, nhưng chắc gì đã có lắm việc thế mà làm."

Holo nói như chế giễu. Klass định phản ứng lại, nhưng cô đã nói tiếp chặn lời.

"Ở thị trấn có bao nhiêu người lớn còn đang phải lăn lộn kiếm ăn. Hai đứa trẻ con tự nhiên dẫn xác tới, nghĩ có việc gì mà người ta cho làm?"

Miệng cậu há ra "Ố" lên một tiếng, rồi kẹt luôn như thế.

"Cơ thể thì yếu ớt, một cái nghề cũng không, còn chẳng có lấy ai quen thân nương tựa. Giá như hai đứa còn biết đọc chữ cơ, thì mọi chuyện đã khác..."

Klass tất nhiên chẳng biết con chữ là cái gì, nhưng hình như Aries thì có.

"Em nhớ chị biết đọc nhỉ, chị Aries?"

Cậu vừa hỏi Aries đã gật đầu, khẽ mỉm cười.

Vậy thì không sao rồi.

Cậu vừa nghĩ vậy, Holo đã thở dài thườn thượt.

"Thế trong lúc chị Aries phải nai lưng ra làm việc, cậu định làm gì đây hả cậu Klass?"

"Hả? À không, em ấy chỉ cần ở nhà đợi em là được..."

"Ồ, biết là thế rồi..."

Thấy Holo nheo mắt nhìn mình, Klass bặm chặt môi. Sao cậu có thể làm một chuyện thảm hại đến như thế được cơ chứ.

"Mà ta nghĩ, cũng chẳng có mấy công việc cần người biết đọc, biết viết đâu."

Cô xoay tròn miếng thịt cầm trên tay, rồi thành thực, nhanh như cắt, dùng miếng găm trúng chặn đứng nó lại, rồi lấy răng cắn đứt ra. Xong việc, cô đưa tay lên gãi má. Nhìn Holo như thế, cậu bỗng thấy giận cô vô cùng, hai mắt trừng trừng lườm cô. Sao tự nhiên cô lại nói ra chuyện này cơ chứ?

Như thế có khác nào bảo hai đứa thôi bỏ cuộc đi, đừng đi nữa.

"Thôi, nói xong rồi. Là ta thì ta nghĩ như thế."

Gì cơ chứ, nổi âm ức quặn lại trong lòng Klass.

Holo đưa đôi mắt màu hổ phách hơi ánh đỏ nhìn xa xăm.

"Ta nghĩ hai đứa nên quay về ở đây thì hơn."

Trong lúc Klass còn đang bất ngờ không kịp phản ứng, Holo quay sang nhìn thẳng vào cậu.

"Nếu như quay lại từ đây thì lấy nước ở cái đầm đằng kia, rồi cầm lương thực của ta mà đi, chắc chắn sẽ đủ về, chứ giờ hai đứa cứ cố đi tiếp, ta thấy chẳng có lợi lộc gì đâu. Đúng là cái dinh thự đó đã đuổi hai đứa đi, nhưng nói đi nói lại cậu với con bé cũng vẫn chỉ là trẻ con, nếu thương tình thì chẳng có lý do gì mà họ không nhận lại được."

Tuy hiểu quá rõ những gì cô đang nói, Klass vẫn thấy bứt rứt không yên, không thể nào gặt đầu đồng ý được. Và rồi cậu nhận ra ngay lý do của sự bứt

rút ấy: Là vì lời hứa với Aries hôm qua. Cậu và cô, sẽ cùng nhau đi tới biển.

"Nhìn là ta biết cậu đang nghĩ cái gì rồi."

Holo nói, cười chán nản.

"Chuẩn bị thì đã không kĩ càng, đến cả một mục tiêu cũng chẳng có, giờ hai đứa cứ cố sống cố chết mà đi, thế đến lúc lương thực cạn kiệt, tiền bạc cũng chẳng còn, thì biết tính sao đây? Có đi ăn mày được không? Có chịu được cảnh đầu đường xó chợ, bùn đất, rách rưới, bẩn thỉu không?"

Klass hiểu hết những gì Holo nói. Và chẳng hiểu sao, cậu biết cô nói hoàn toàn đúng.

Nhưng quay về ở đây sao... Cậu không muốn phải lựa chọn như thế.

"Không khí căng thẳng quá nhỉ."

Holo vừa nói vậy thì Aries lên tiếng. Từ nãy đến giờ cô chỉ im lặng lắng nghe.

"Em... Nếu như có thể thì em cũng muốn nhìn thấy biển. Nếu như có thể thì em cũng muốn nhìn ngắm thế giới này nhiều hơn."

Klass nhìn cô như thể mình vừa gặp được cứu tinh.

Holo nhắm mắt lim dim nhìn cô, chỉ đáp gọn lỏn.

"Ừ thì?"

"Nhưng mà, em cũng biết em không phải là đứa hiểu đời. Những lời chỉ Holo nói, em không thể phủ định một chút gì. Và trong kinh sách em cũng đã được dạy, rằng nhân gian này vốn nhiều chuyện khổ đau."

"Um."

Holo gạt đầu về mãi nguyên.

Còn Klass thì sụp đổ hoàn toàn. Không lẽ lời hứa ấy, hai đứa sẽ cùng nhau đi khắp thế gian, cũng chỉ đến thế này thôi ư?

Aries không nói gì thêm nữa, nhưng cô đột ngột bỏ mũ áo choàng, thò tay vào lục tìm thứ gì đó quanh cổ.

"Chị Aries?"

Không để ý Klass gọi mình, cuối cùng cô nắm lấy và lôi ra thứ gì đó trông như sợi dây xích. Nó nối liền với một viên đá màu xanh lục, to cỡ quả trứng chim cút.

"Đ-Đây là..."

Nhìn viên đá lác lác trên sợi xích, đôi khi lấp lánh ánh sáng mặt trời, cậu nín thở vì kinh ngạc. Nhìn chúng giống hệt như những thứ mà mấy bà quý tộc ngài lãnh chúa mời đến ngày xưa vẫn hay đeo lưng lẳng trên người. Nghe những người lớn trong nhà nói chuyện, mà nhất là mấy người phụ nữ, cậu cũng biết được giá trị của nó. Một viên đá như thế này có thể mua được cả một ngôi làng.

"Em nghe người ta nói đây là một thứ rất quý giá, không biết có thể đổi lấy bánh mì được không?"

Nghe đến đây, Klass quay sang nhìn Holo đắc thắng. Thế là cô sai rồi! Hành trình của cậu với Aries chưa hẳn đã là vô vọng.

Cậu đã tưởng tượng ra khuôn mặt Holo sẽ chết trân, cứng họng đến nhường nào khi nghe Aries nói thế, nhưng sự thực thì không phải vậy.

"Cái đó hả. Em có chắc là nên bán nó không đấy?"

"Hử?"

Cậu và Aries cùng lên tiếng.

"Hồi ngủ cùng nhau ta đã để ý nó rồi mà... Này, đừng bảo là cậu cũng ngủ với con bé suốt mà lại không nhìn thấy?"

Tự nhiên bị Holo xoay ngoắt câu chuyện sang phía mình, Klass hoảng hốt gật đầu. Đúng là cậu chẳng hề nhận ra.

"Biết rồi, chắc lại mãi rúc vô hai cái quả mềm mềm chứ gì."

"C-Con không có làm chuyện đó!"

Holo vừa nói vừa cười ranh mãnh, khiến cậu giật mình như hét lên với cô.

"Mà thôi kệ đi. Nếu như em thật sự chịu rời xa nó, thì chắc hai đứa có thể sống ổn định một thời gian."

"Nếu như...?"

Aries đang định hỏi thì cô đã nói tiếp.

"Vấn đề là có nên hay không thôi. Ở đâu cũng thế, vào thời đại nào cũng vậy, đá quý luôn là thứ mang ý nghĩa đặc biệt. Nếu như viên đá ấy là kỷ vật của ai đó cho em, thì ta khuyên thật là nên suy nghĩ lại."

"À không, em cũng có biết người nào đã tặng nó cho mình đâu. Chỉ cổ điều Đức cha đã bảo nó sẽ giúp ích cho em khi hoạn nạn. Em nghĩ bây giờ chính là lúc ấy rồi."

Nghe Aries trả lời, Holo đưa tay lên gãi gãi cái mũi. Rồi cô nói tiếp, rất chậm rãi, như thể đang suy nghĩ mông lung lắm vậy.

"Ai tặng cho cũng không biết sao? Hình như bên dưới nó có khắc chữ gì đấy, đọc thử ta nghe xem nào?"

"Là tên của em ạ."

Hai tai Holo dựng đứng lên.

"Chỉ có tên thôi?"

"À không, còn một câu văn ngắn nữa. À ờm... Tặng Aries, con gái của chúng ta."

Hai mắt Holo đột ngột mở to, cô quay ngoắt sang nhìn Klass, ngón tay vẫn đặt trên mũi. Cậu cũng nhìn cô như hỏi ngược lại: Có chuyện gì sao ạ?. Nếu đã ghi là "Tặng con gái", thì chắc hẳn là kỷ vật của cha mẹ cô rồi.

"Hừ. Đây là một món quà vô cùng quý giá, người bình thường có mơ chưa chắc đã mua nổi, chứ đừng nói là đem tặng cho ai. Ta nói thế cậu đã thùng dần ra chưa?"

Klass kêu lên "A!" một tiếng. Cậu vừa nhận ra một điều không-thể-tin-được, nỗi kinh ngạc quá chừng làm cậu bất giác không thể kìm được giọng nói. Holo quay sang nhìn cậu lần nữa, lần này với vẻ chán nản. Đúng là đồ ngốc.

Duy chỉ còn mỗi Aries là vẫn như vẹt nghe sấm, cô chưa hiểu chuyện gì cả.

"Thế em nghĩ ai là người đã tặng viên đá này cho em?"

"Ờ? Thì là..."

Cô nghĩ một hồi rồi nói tiếp.

"Là Chúa Trời ạ."

Khúc khúc, Holo bật cười cái kiểu chẳng giống ai, nhưng cậu cũng đồng cảm.

"Ồ, sao thế ạ?"

"Làm gì có Chúa chiếc nào chịu bần tay đi đào đá cho em cơ chứ. Chủ nhân của viên đá này chính là..."

"Là ngài lãnh chúa đó!"

Klass không chịu nổi nữa thét lên. Lập tức, mắt Aries mở to, gần như trợn trừng.

"Chị Aries chính là..."

Con gái của ngài lãnh chúa.

Một sự thật quá kinh khủng, đến mức mặc cho vật chứng đang ở ngay trước mặt, cậu vẫn không nói được dứt câu.

Vậy nên thành ra cả ba đều đột ngột im lặng. Aries nhìn viên đá màu xanh lục trong tay mình, lơ mơ hỏi tiếp.

"Ồ... là sao ạ? Vậy thì, chẳng lẽ cái ngài lãnh chúa ấy là... Chúa Trời sao?"

"Không phải! Chị Aries là con gái ngài lãnh chúa, còn ngài lãnh chúa là con người...!"

"Ồ, nhưng mà...!"

Aries bối rối đã đành, còn chính Klass cũng chẳng biết phải nói gì để trấn an cô cả, thành ra tình hình càng rối tinh rối mù hơn. Đúng lúc ấy, Holo bình tĩnh mở lời.

"Em nói cũng đúng rồi mà. Chúng ta đều là con Thiên Chúa, phải không?"

Nghe thế, Aries gật đầu cái rụp.

"Ừm."

Cái chuyện ngốc nghếch gì thế, Klass nghĩ bụng, cậu sôi máu định nhảy vào giải thích lại cho đúng, thì bị tay ai đó nắm rất mạnh vào cổ áo. Không phải ai khác, người đó chính là Holo.

"Những cảm xúc tẻ nhạt của con bé, đến cả ta cũng hiểu được chút ít. Ta hiểu ý cậu rồi, nhưng đừng-có-nói vào lúc này."

Holo nói gay gắt như sắp nuốt chửng cậu tới nơi, làm Klass thiếu điều muốn rụt cổ lại. Nhưng rồi cô cũng chẳng nói gì nữa, chỉ buông cổ áo cậu ra, rồi thở dài. Có lẽ cô cũng chẳng biết phải làm gì bây giờ.

"Sống trên cõi đời này cũng đủ lâu rồi, ta không nghĩ nó là thứ có thể đem cho kẻ khác được đâu..." - Cô lặng lẽ nói.

Nếu như Aries là con gái của ngài lãnh chúa, và viên đá ấy là do ngài tặng, thì giờ đây nó đã trở thành kỷ vật của người cha đã khuất. Klass thật sự rất muốn đi tiếp, nhưng cậu không đành lòng ép cô phải bán một vật quý báu như thế đi. Có lẽ cũng nên quay về thôi.

Nếu Aries là con gái ngài ấy thật, thì quay lại dinh thự biết đâu cô sẽ lại có thể tiếp tục cuộc sống như lúc xưa. Cái đầu giờ đã nguội bót đi, Klass nghĩ lại một lần những điều Holo nói, mắt nhìn chăm chăm xuống đất.

Cuộc hành trình này tuy ngắn ngủi, nhưng không thể nói là không vui vẻ

Thế này có lẽ tốt cho chị ấy hơn.

Cậu từ từ ngẩng đầu lên.

"Bọn con đã suy nghĩ kĩ rồi, có lẽ..."

Holo quay ngoắt lại, nhanh đến lạ thường, ánh mắt cô có gì đó dường như không ổn. Klass đang nói dở lời bỗng im bật, chăm chú quan sát cô.

Nhưng Holo thì lại không nhìn cậu, mà phóng mắt tít ra xa đằng sau, về phía con đường hồi nãy ba người đã đi để đến đây.

"Đừng bảo chó cắn áo rách nhé?"

Cô lẩm bẩm một mình rồi đứng thẳng lên.

"H-Holo, người làm sao thế...?"

Aries vẫn như mọi khi, lúng túng chẳng nói được gì nên rút cuộc lại là cậu gọi Holo. Cô quay sang nhìn cậu, mang một nét mặt chẳng biết có thể gọi là "cười" được hay không. Hai cái răng nanh cô nhọn hoắt nhe ra, trông chúng còn nhọn hơn cả hồi trước nữa.

"Này, cái đứa em gì đó của Ansel mà đuổi hai đứa ra khỏi nhà ấy, trông có vẻ giống người tốt không?"

Lại một câu hỏi đột ngột nữa. Nhưng cậu cũng đáp lại được ngay mà chẳng cần phải suy nghĩ gì cả.

"Không ạ."

"Nếu vậy thì... một kẻ vừa nghe tin anh trai chết đã lũ lượt kéo đến chiếm trọn phần thừa kế, giờ lại nghe tin người anh ấy còn có một đứa con, hỏi hắn sẽ làm gì?"

Riêng câu này thì Klass chưa trả lời được. À không, đúng ra là không muốn trả lời. Những chuyện kế thừa như thế này, bao giờ cũng giống nhau.

"Cũng may là hai đứa kịp bỏ đi trước khi chúng phát hiện ra."

Holo vừa nói vừa mỉm cười.

"Cậu quả là một thằng nhóc đáng yêu, nhưng phải tội ngây ngô quá đỗi. Thế cho nên là sau này..."

Klass nhớ lại những lời cô nói đêm qua, lồng ngực nóng bừng lên như vừa nuốt phải than hồng. Cậu bắt đầu thu dọn hành lý, nắm lấy cây gậy y như hồi bị bày sới tấn công, cất tiếng gọi Aries.

"Chị Aries, đứng lên đi."

"Bọn chúng vẫn chưa đuổi sát lắm đâu, nhưng ta thấy tình hình không ổn chút nào. Bị đuổi theo thôi đã đành, nhưng lỡ bị chúng bắt được là phiền phức lắm đấy."

Cậu thoáng liếc nhìn sang Aries. Rồi ghì chặt hai tay thành nắm đấm, cậu quay sang nhìn Holo.

"Chỉ còn cách đi qua rừng thôi, hai đứa chịu không?"

Nghe vậy, Klass gật đầu.

"Chị Aries."

Chỉ còn cô dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ hoang mang nắm chặt lấy viên đá màu xanh. Bao giờ cũng vậy, người con gái ấy ngây ngô chẳng tường chuyện thế gian, cũng như chẳng biết gì về thế giới xung quanh mình.

Mà cậu cũng chỉ là một thằng nhóc lùn xùn chữ không biết đọc, rượu chẳng biết uống.

Nhưng thế thì đã sao?

"Sẽ ổn thôi. Có em ở đây rồi."

Chỉ nói có vậy, cậu đưa tay ra cho Aries. Có vẻ hơi bị bất ngờ, hai mắt cô mở to nhìn cậu. Mà đến cả Klass cũng đang ngượng chín mặt, vì cậu biết Holo vẫn đang chăm chú nhìn hai đứa. Nhưng dù là nổi ngượng ngừng cũng không thể khiến cậu rút tay lại.

"...Ừm."

Aries khẽ gật đầu, rút rờ nắm lấy tay Klass.

Bàn tay ấy mềm mại, nhỏ bé và mong manh.

Mình sẽ bảo vệ nó đến cùng.

"Đi nhé?"

Dường như hiểu được quyết tâm của cậu, Aries gật đầu.

Holo chạy vụt lên trước. Klass kéo tay Aries, hai đứa theo dấu cô lao thẳng về hướng cánh rừng.

Đến bây giờ cũng không thể gọi là "chạy" được nữa rồi, mà phải nói là ba người đang "bơi" trong một biển cỏ cây um tùm. Sức sống của cánh rừng đang

mùa thay lá thực quá đổi dồi dào, khiến Klass thoáng cảm giác như mình đang lặn ngụp trong dạ dày một con quái thú khổng lồ. Những tán cây dày đặc che phủ hoàn toàn bầu trời trên đầu cậu, còn không khí thì nóng nực và ẩm ướt đến đặc quánh. Má, cổ, tay chân, tất cả những bộ phận lộ ra ngoài quần áo cậu bị cành cây cào cho xước xát, đến cả Aries trùm mũ kín đầu cũng bị một vết sưng lên ngay dưới mắt, nhìn cứ như cô vừa khóc xong vậy.

Thế nhưng, may mắn làm sao dưới những bụi cây thấp và cỏ dại rậm rạp lại có một lối mòn nhỏ không hề có đá hay rễ cây cản lối, Holo dẫn đầu lần rất chuẩn theo con đường này mà không chút do dự, nên hai đứa cậu chỉ cần theo đúng dấu chân của cô mà đi cũng không đến mức quá vất vả.

Nếu không có Holo ở đây chắc hai đứa chịu chết chẳng biết đường nào mà đi, hoặc có khi sẽ bị sa chân cuốn theo một con lạch hay suối nhỏ nào đó chảy ngầm dưới lớp cỏ rậm này, hay tệ hơn nữa, lỡ dẫm phải một rễ cây nào đó phủ đầy rêu thì chắc đã bị thương rồi.

Bên tay phải hai đứa là một trảng rừng cao, cứ trũng dần xuống về phía tay trái. Mỗi khi đến chỗ có mạch nước chảy xuôi Holo luôn nói cho hai đứa biết, để cậu và cô thận trọng nhảy qua rồi lại tiếp tục tiến lên.

Suốt chặng đường ấy, Klass nắm chặt lấy tay Aries không buông. Vì nếu như không làm thế, có lẽ cô hoặc cậu sẽ bị con quái vật rừng thẳm này nuốt chửng mất.

Aries trước giờ chỉ quen đi trên thảo nguyên bằng phẳng, giờ lại phải cố sức lao thật nhanh trên con đường rừng cứ ngoằn ngoèo lên trên, xuống dưới, sang trái rồi lại sang phải, cô ngày càng thở gấp, Klass cũng cảm thấy cánh tay mình kéo cô chạy càng lúc càng nặng nề hơn.

Cảm giác như Aries sắp bị những kẻ-đuôi-theo- hai-đứa bắt đi mất, Klass dù mệt mỏi lắm rồi vẫn cố sức nắm chặt lấy tay cô. Aries cũng quyết không

buông tay cậu ra, để hai đứa không lạc nhau ở nơi này.

Cứ như thế, hai đứa chẳng còn biết mình đã chạy được bao lâu rồi nữa.

Klass đã kiệt sức hẳn rồi, bầu không khí đặc quánh dính vào cổ họng cũng không làm cậu bận tâm nữa. Bỗng nhiên Aries vấp phải thứ gì đó, cô ngã đập đầu xuống đất.

"Chị Aries!"

Klass hoảng hốt đứng sững lại, cất tiếng gọi cô. Bao nhiêu mồ hôi mẹ mồ hôi con dồn nén suốt cả chặng đường giờ nhễ nhại túa ra như tắm. Trong tâm trí Klass vẫn nghĩ mình đủ sức chạy tiếp, nhưng thực tế hai chân cậu như muốn rụng rời cả ra rồi, cảm giác nặng nề như bị lún trong bùn vậy.

Aries không hề chớp mắt, cô bặm môi gật mạnh cái đầu.

Chị không sao.

Nhìn thế thì "không sao" gì cơ chứ.

Nhưng sự thực là Klass vẫn cần cô chạy tiếp, nên dù Aries chẳng còn chút sức lực nào, tay cậu vẫn kéo mạnh ép cô phải đứng dậy. Nhưng rồi ý thức được mình đang làm một việc tệ hại đến nhường nào, cậu hỏi thăm cô như để thanh minh:

"Chị có bị trật chân không?"

Aries tạm đứng lên được rồi, nhưng cô vẫn loạng chà loạng choạng, hai mắt cứ hoa lên không tập trung nổi, phải mất một lúc cử động lại đôi chân mới lắc đầu.

Hai vai Klass thả lỏng nhẹ nhõm. Nhưng cậu vẫn không đành lòng bảo "Mình đi tiếp nhé".

"Bị làm sao thế?"

Nhận ra hai đứa cậu bị tụt lại đằng sau, Holo chạy lại hỏi. Nhìn từ đằng sau chỉ thấy cô phóng vùn vụt như bay về phía trước, nhưng có vẻ vị thần sói ấy cũng hết hơi rồi, khuôn mặt cô lác đác vài vết xước. Bộ lông đuôi đầy tự hào có lẽ dính sương trên bụi cỏ nên cũng xù hết cả lên, nhìn qua cứ tưởng cô đang giận ai vậy.

"Chị Aries... bị vấp ngã."

"... Có trẹo chân không?"

Aries lại lắc đầu.

"Thế thì em phải cố mà chạy thôi. Cũng sắp đến nơi rồi đấy."

Klass không muốn hỏi "sắp" chính xác là bao giờ. Nếu như cả bọn đã đi được hơn nửa đường rồi, thì chắc chắn đề động viên Holo đã nói kiểu như là "Chỉ còn một nửa đường nữa thôi!". Nhưng mà cô không nói thế, tức là còn chưa đi được đến vậy.

Cậu lại muốn hỏi cô một điều - bọn đằng sau giờ đang đuổi đến đâu rồi, ở xa hay gần ba đứa?

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Klass, Holo cười lấy tay gỡ chiếc lá dính trên mặt cậu.

"Ahaha, gì chứ, lỡ có làm sao thì cậu vẫn còn cây giáo trong tay kia cơ mà."

Cô nhìn cậu hiền lành, dường như vì muốn cậu bình tĩnh tiếp nhận một sự thực vô cùng khủng khiếp. Klass siết chặt cây gậy cho đến khi tay đau nhức, rồi im lặng gật đầu.

"Chỉ cần đến được thị trấn trước bọn chúng thì sẽ không sao đâu. Nào, đi nhé!"

Holo nói vậy rồi lại phóng vụt đi.

Chỉ cần vào được thị trấn là an toàn.

Mang duy nhất hy vọng ấy trong lòng, Klass và Aries cũng bắt đầu chạy.

Hồi còn đi ở cho dinh thự của lãnh chúa, cậu nhóc đã bắt gặp những người nô lệ, thân phận còn thấp kém hơn cả cậu nữa, họ phải ngủ cùng với bầy lợn trong chuồng gia súc, trên những bó rơm đầy ve và chấy rận. Họ vốn là tù binh thất trận hoặc người thường mắc nợ bị đem gán đi, đa phần không biết chữ, bị bóc lột bằng những công việc nặng nề nhất, như tu sửa giàn nho hay đi khai hoang mở đất.

Bản thân Klass cũng ghét những công việc mình suốt ngày bị giao cho, một tuần bảy ngày thì phải đến bốn ngày cậu nghĩ đến việc chạy trốn. Còn họ thì dám trốn thật, rất nhiều lần, và mỗi lần như vậy vị quản gia già râu dài lại độn áo giáp, thúc ngựa đuổi theo bắt họ về, vì ngài lãnh chúa hầu như chẳng bao giờ có nhà.

Họ cũng giống như hai đứa bây giờ, chạy đi mang theo một hy vọng duy nhất trong tim. Chỉ cần vào được thị trấn thôi, thì đến lâu la của lãnh chúa cũng không thể bắt họ về được. Đó chính là luật.

Thành thị sẽ cho họ được tự do.

Hai tiếng giản đơn ấy, bật ra từ miệng những con người phát âm còn ngọng nghịu, giờ đây Klass hiểu rõ đến đau lòng.

Nhưng ba người chạy đi thì phải đến hai người bị bắt lại, rồi phải hứng chịu đòn roi thảm khốc. Những chuyện này ở dinh thự bình thường như cơm

bữa.

Nếu bắt được hai đứa thì họ sẽ làm gì đây? Đòn roi à, hay là lấy dây thắt cổ?

Roi da ngoằn ngoèo như con rắn, quất từng đợt đánh tét vào lưng người nô lệ, những âm thanh ấy bây giờ sống lại rõ nét trong tâm trí Klass. Cùng những đợt sấm rền trên lưng người ấy, là da, là máu, là mỡ, tróc ra, ứa ra, bắn văng tung tóe trong không gian ngay trước mắt cậu. Nhớ lại cảnh tượng ấy, bàn tay cậu càng vô thức xiết chặt cổ tay của Aries hơn.

"Chúa Trời luôn ở bên bảo vệ chúng ta mà."

Dường như cảm nhận được Klass đang hoang mang đến chùng nào qua cử chỉ ấy, Aries gắng gượng hai gò má mệt mỏi lên cười thật tươi, nhẹ nhàng trấn an cậu.

Không thể bỏ cuộc thế này được.

Cậu nghiền chặt hai hàm răng, như muốn cắn nát đi những lo âu.

"Đi thôi!"

Nghe cậu nói vậy Aries gật đầu, hai đứa chạy đi như hai con chim non mới đập cánh lần đầu. Qua được khỏi cánh rừng rậm rạp này, vào được đến thị trấn, rồi sau đó thì sao? Cậu chưa có một tí ý tưởng gì cả.

Sẽ bán viên ngọc kỷ vật của ba mẹ Aries đi ư? Hay tẻ lắm thì cậu và cô sẽ cùng cật lực làm việc, kiếm tiền sinh sống ở thị trấn ư?

Hay là hai đứa sẽ lại được cùng nhau đi ra biển, lần này mang theo một tay nải đầy ắp đồ ăn thức uống, không thiếu thốn một thứ gì?

Giữa chốn rừng sâu âm u, Holo vẫn chạy trước dẫn đường.

Tấm lưng ấy tuy nhỏ bé nhưng khiến người ta tin tưởng vô cùng, mỗi lần thấy cô ngoái đầu lại nhếch môi ra hiệu cho phía sau, Klass lại cảm thấy đến cả lang sói cũng chẳng đáng sợ gì nữa.

Chắc chắn khi đến thị trấn cô sẽ giúp đỡ cho cậu. Từ khi gặp nhau đến giờ cậu đã học được ở cô rất nhiều điều, và chắc chắn sau này cũng vậy.

Nên bây giờ không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần giữ tay chị Aries cho chặt mà thôi.

Với niềm tin chắc chắn như thế, Klass tiếp tục chạy, dù cậu cũng sắp sụn lưng với đồng hành lý đến nơi rồi.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một tiếng thét kinh khủng vang lên, như muốn xé tan cả khu rừng.

"...!"

Klass phanh gấp lại, Aries đang đà lao nhanh húc thẳng vào vai cậu, còn vượt hẳn lên trên một chút nữa. Cậu chưa kịp nói "Xin lỗi" đã thấy mắt cô trợn trừng, nhìn về hướng cánh rừng.

Một tiếng thét the thé, nghe như tiếng con gà bị ai cắt cổ. Không lẽ là tiếng chim sao?

Klass vừa nghĩ vậy âm thanh ấy đã lại vang lên, lần này còn thêm cả tiếng đập cánh phàn phật.

"... Chim à?"

Cổ hết sức mới kìm được đôi chân đang run rẩy khỏi gục hẫ xuống, cậu cố tự nhủ với mình như thế. Còn Aries thì hoảng hốt lấy cả hai tay bịt tai lại.

Lại có tiếng đập cánh. Đây chắc chắn là chim rồi.

"Chị Aries, không sao đâu. Chỉ là mấy con chim thôi."

"Là, là chim... sao?"

Ánh mắt Aries vẫn có vẻ nghi ngờ, chắc vì cô không nghĩ có giống chim nào tiếng kêu lại khủng khiếp như vậy. Còn Klass đã nhiều lần trông thấy những giống quái điều khổng lồ có thể tha được cả trẻ con đi, cậu có thể chắc chắn rằng đây cũng chỉ là một con như thế thôi. Cậu tự tin bảo Aries "Đúng thế mà", rồi nắm lại tay cô lần nữa.

"Mà quan trọng hơn, mình còn phải đuổi theo Holo..."

Nói dứt câu cậu hướng mắt nhìn lên đằng trước, bàn chân vừa định dậm lên bỗng ngừng lại. Trên con đường dẫn lên đồi hơi vòng sang bên phải một chút, Holo đang đứng sững lại, vẫn quay lưng về phía này. Nhìn không giống như là cô đang chờ hai đứa đuổi kịp.

Vẫn quay lưng, cô hơi cúi mặt xuống, hai tai liên tục ngoe nguẩy như đang nghe ngóng bốn phương.

"Holo.."

Klass vừa rụt rè hơi cất tiếng, cô đã quay ngoắt lại đằng này. Ngay lập tức cậu nhận ra ánh mắt cô đang nhìn rất xa, tí đằng sau hai đứa. Tức là nhìn con đường mà cậu và Aries vừa mới chạy qua.

Trông Holo có vẻ bất an, nếu vậy thì thứ cô nhìn có lẽ chỉ có một mà thôi...

Cậu nuốt nước bọt, quan sát nhất cử nhất động của Holo. Cô lao xuống ngọn đồi nhẹ nhàng như lướt đi, mắt vẫn dán chặt về phía con đường, chạy đến bên hai đứa mở miệng nói:

"Dường như bọn chúng vẫn chưa đuổi đến đây."

"Dạ?"

Klass bị bất ngờ, nhìn thẳng vào mặt Holo, nhưng cô vẫn chăm chú nhìn ra xa.

"Hay bọn chúng đang âm mưu gì? Nhưng mà..."

"C-Có lẽ họ bị lạc đường?"

"Cũng không biết chừng. Đề ta đi xem xét một tí."

Nói đến đây, rốt cuộc cậu mới thấy cô mỉm cười trở lại.

"Hai đứa ngồi nghỉ chân một chút đi, chứ đừng cố quá thành quá cố đấy. Gì chứ, có gì phải sợ đâu, ta đi một tí rồi về ngay mà."

Holo nói một mạch như thế, đoạn vỗ nhẹ lên vai cậu rồi chạy vụt ngược về hướng ba người vừa đi. Tất nhiên Klass cũng không thể gọi cô đứng lại được, cậu chỉ biết đứng như trời trồng nhìn tấm lưng ấy biến mất dần vào rừng thẳm. Cậu vừa lo lắng, không biết Holo đi một mình có sao không, vừa, đúng như cô đã tinh ý nhận ra, hoang mang vì bỗng nhiên bị bỏ lại giữa nơi này.

Nhưng thôi, có chỗ mà nghỉ là cũng vui rồi. Vừa quay sang phía Aries, cậu đã trợn tròn mắt thét lên: "Á, chị Aries!"

Cứ như một sợi dây thừng kéo căng đứt "phụt" một tiếng, Aries ngã ngửa ra đằng sau, cũng may nhờ Klass lao vào đỡ kịp nên cô không gục hẳn xuống đất. Nhưng hai mắt cô nhắm nghiền lại, người lịm hắc đi, nhịp thở không đến mức gấp gáp nhưng cũng không thể gọi là "bình thường".

Klass nhớ lại chuyện mấy hôm trước, cô bị ngất giữa đường cũng bởi vì quá sức, cơ thể đã mệt mỏi quá rồi vậy mà vẫn cố gắng bước đi. Nỗi kinh

hoàng khi ấy lại hiện lên, rõ nét quá chừng trong tâm trí cậu, ruột gan cậu nóng như lửa đốt. Cậu nửa ôm nửa đỡ cô trong lòng mình, cúi xuống quan sát khuôn mặt của cô. Cô chỉ nói được đúng một tiếng, giọng thì thảo, yếu ớt: "Nước..."

"Nước á? C-Chờ em một tí..."

Một tay vẫn đỡ lấy Aries, tay kia cậu đặt đồng hành lý trên lưng xuống, giật mạnh cái túi da đang treo bên hông tay nải ra. Nước bên trong cũng không còn nhiều nữa, nhưng không chút do dự, cậu đặt ngay miệng túi lên khóe môi cô.

Mắt Aries vẫn nhắm nghiền, nhưng dường như cảm nhận được miệng chiếc túi da trên môi, cô khẽ hé miệng ra để Klass thận trọng rót từng chút, từng chút nước vào. Lúc đầu có vẻ hơi bị sặc, chẳng biết có phải vì cái cổ họng đã khô ran rồi không, nhưng rồi ngay lập tức cô bắt đầu hớp nước, như người chết đuối hớp không khí vậy.

Klass không cần được lúc nào nên ngừng rót, nên khi Aries đã khép miệng lại cậu vẫn nghiêng túi khiến nước tràn ra khỏi miệng cô, ướt cả xuống cằm và quần áo. Thế nhưng cô vẫn không hề giận, cũng chẳng có chút bận tâm, khóe môi nhếch lên như nở nụ cười.

"Chị còn thấy mệt không?"

Aries lắc đầu. Trông sắc mặt cô cũng không còn xanh xao lắm nữa, nên chắc có thể tạm tin tưởng được. Có lẽ được uống nước vào cô đã bình tĩnh hơn, nhịp thở cũng bắt đầu chậm dần, sâu hơn và thoải mái hơn. Có khi chị ấy ngủ quên mất, Klass chưa nghĩ xong cô đã hơi trở mình, tay trái cô nắm lấy tay phải của cậu.

Hai mắt Aries vẫn nhắm nghiền. Phải đến khi cậu khẽ nắm lại bàn tay thô ráp, gầy guộc, mong manh ấy, chúng mới hơi lim dim mở ra, cô nở một nụ cười yếu ớt. Có lẽ là yên tâm, có lẽ vì nhẹ nhõm, nụ cười ấy chập chờn, lay lắt nhưng vẫn lấp lánh như những đốm lân tinh trong đêm.

Con tim Klass đập rộn ràng, đến mức gần như đau thắt lại. Trong lồng ngực cậu giờ đây có một thứ-gì-đó đang tuôn trào, trong một khoảnh khắc ngụp lặn trong vô thức, có lẽ cậu đã suýt buột miệng nói những cảm xúc không tên ấy ra. May sao, đúng lúc ấy Aries dường như khẽ thở dài.

Tiếng ngáp của cô đưa cậu trở về với hiện thực, cảm xúc kia cũng lùi dần vào tâm trí, cậu thả lỏng hai má.

"Sao vậy, chị buồn ngủ à?"

Cậu bắt giác khẽ cười, có lẽ cũng làm cô ngượng. Môi cô hơi bĩu ra.

Lau giọt sương vương trên cằm Aries, cậu nói như thì thầm.

"Mệt thì chị cứ ngủ đi."

Chỉ cần ngủ được một giấc là bao mệt mỏi sẽ tan biến đi ngay.

Nghe vậy, Aries hơi lưỡng lự một chút, nhưng rồi cô cũng ngoan ngoãn gật đầu. Có lẽ cậu không nói thì cơn buồn ngủ cũng chẳng tha cho cô đâu mà.

Cô khẽ chuyển mình tựa vào người Klass, có lẽ tư thế này thoải mái hơn chẳng, rồi ngủ thiếp đi tự lúc nào. Cơ thể mềm mại của cô giờ nằm gọn trong vòng tay cậu. Thực tế là cô còn cao hơn cậu một chút, nên thế này có khi cậu bị mất đà ngã ngửa ra đằng sau như chơi, nhưng bằng danh dự của một người đàn ông, Klass đã không để điều đó xảy ra.

Nếu như có thể thì cậu muốn để cô ngủ cho thỏa thích thì thôi, nhưng điều ấy có vẻ hơi khó. Cậu thầm mong Holo đi đâu về muộn một chút.

Nhưng trong thâm tâm cậu cũng mong cô mau quay về nhanh lên.

Rừng đêm sao mà âm u và tĩnh lặng quá chừng.

Nếu như Holo đi luôn không về thì biết làm sao đây? Klass lo lắng, dù cậu biết có lo cũng chẳng giải quyết được gì cả. Nhưng cậu vẫn sợ lắm, cảm giác này cậu không thể nào chối bỏ được. Klass lắc đầu quầy quầy như muốn xua những suy nghĩ u ám ấy ra khỏi đầu, rồi hít một hơi thật sâu để trấn an bản thân mình.

Như vậy cậu có thể tạm làm tan đi những nỗi lo âu mơ hồ, nhưng nỗi lo không mơ hồ thì lại đang hiển hiện ngay trước mắt. Cái túi da đựng nước nãy cậu cho Aries uống rồi vứt chỏng chơ, bây giờ rỗng không hoàn toàn rồi.

Phải cố kiếm thêm nước đâu đó thôi, chứ nếu không đêm nay chẳng biết cậu có ngủ nổi với cái họng khát khô không nữa. Mà đây, bây giờ nghĩ đến nước, cổ họng cậu mới quyết định biểu tình, hóa ra nãy giờ cậu khát đến cháy cả cổ rồi. Nhìn Aries đang ngủ như một chú thỏ con trong tay mình, Klass chợt nhớ ra.

Suốt quãng đường chạy đến đây hai đứa đã phải nhảy qua biết bao nhiêu con suối và lạch nhỏ, rõ ràng rừng này không thiếu nước, mà không, phải nói là "sũng nước" mới đúng chứ. Nếu vậy thì chỉ cần mò ở quanh đây thôi, biết đâu cậu lại tìm ra được một mạch ngầm nào đó?

Nhớ ra sự thực ấy, Klass cứ đứng ngòai không yên.

Bàn tay Aries giờ đây ươn ướt như một ổ bánh mì vừa nướng, cậu không chịu nổi nữa bèn nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay cô ra, cẩn thận đặt vai cô gồi lên túi hành lý. Cảm giác áy náy tất nhiên không phải là không có, nhưng đến cả

nó cũng bị cái khát cháy khô nuốt chửng mất rồi. Sau khi đảm bảo cô vẫn ngủ yên như chưa hề có chuyện gì xảy ra, Klass cầm lấy cái túi da đứng dậy.

Cứ mỗi lần chớp mắt cậu lại càng cảm thấy cổ họng mình càng khô hơn, Klass tưởng tượng mình đã dốc ngược một cái vò khổng lồ không biết bao nhiêu lần, uống trọn dòng nước mát lạnh trong đó. Cậu đảo mắt nhìn xung quanh, xem có loài cây háo nước nào đang mọc không.

Cậu không muốn đi quá xa khỏi chỗ Aries nằm, nên chỉ đi lòng vòng quanh cô như một con gấu, nhưng cũng ngay lập tức cậu nhìn thấy thứ mình đang tìm.

Ở phía xa xa có một chỗ rất nhiều cây to rêu bám đầy, đằng sau ấy quả thực có một mạch nước chảy róc rách.

Nhưng chỉ có một tẹo nước thế này còn lâu mới đầy được chiếc túi, mà có uống cũng không đã cơn khát được. Klass hơi lưỡng lự một chút, rồi quyết định lần theo hướng con suối ấy đang chảy. Dòng nước chảy từ từ xuống triền đồi, đường đi cũng không khó khăn lắm, chỉ cần chú ý không dẫm vào đám rêu trơn trượt là xong. Rất nhanh, cậu đã đến một triền đá nhỏ.

Triền đá ấy có lẽ còn thấp hơn cậu một chút, trước mắt cậu hiện lên một cái ao rất lớn, chắc hẳn do nhiều mạch nước nhỏ róc rách hợp thành. Nước phải nói là rất trong, dưới đáy dường như toàn là cát. Chưa kịp reo lên trầm trồ, Klass đã đảo mắt nhìn quanh xem có lối nào trèo xuống không. Cuối cùng chịu kìm nén ham muốn lại một chút, cậu rẽ cỏ chạy vòng xuống triền đá, vừa để ý nên đất toàn đá sỏi dưới chân vừa chạy đến chỗ cái ao. Và rồi cậu nhận ra.

Ao nước này dường như chảy ra từ trong một cái hang, còn chỗ bờ đá hồi nãy cậu đứng quan sát chính là ngay phía trên hang động ấy.

Cửa hang rất hẹp, đến như Klass còn phải cúi thấp người xuống mới tạm len vào nổi, thế mà bên trong thì rộng mênh mông. Nhưng nói chung cậu vẫn quan tâm đến nguồn nước kia trước, nó trong xanh đến độ làm người ta mê hồn.

Cậu tức tốc quỳ xuống bên bờ ao, vực miệng hớp trước một hớp. Klass không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả niềm vui sướng bây giờ nữa. Cậu mê mẩn hớp liên hồi dòng nước vừa trong vừa mát lạnh, cho đến khi tức ngực khó thở mới chịu ngẩng mặt lên, sắc nước ho sù sụ, rồi thở hắt ra.

Nước ao lạnh cứ như giếng mùa đông vậy. Dưới mặt nước còn có vài bầy cá nhỏ, chúng cứ lững lờ bơi qua chẳng hề để ý gì đến cậu, loanh quanh ở giữa ao một lúc rồi mất hút vào trong hang. Nhẹ nhõm cả người, thỏa mãn vì vừa giải quyết được cái khát trong họng, cậu cứ ngồi đó ngắm nhìn đàn cá bơi...

Bình tĩnh dậy, Klass nhận ra mình đã suýt ngủ thiếp đi mất rồi, cậu vội vàng lau nước miếng trên mép rồi tự gõ mình một cái vào đầu.

Lỡ ngủ quên ở đây thì lúc Holo về sẽ bị cản nhắc mất thôi.

Cậu chăm chú hứng đầy nước vào trong túi da, rồi đeo lên bên hông. Rồi cậu cúi mình xuống, định hớp lấy dòng nước ao thêm lần nữa...

"?"

Đúng lúc ấy, Klass cảm giác như có ai đó đang nhìn mình. Hay là Holo không thấy mình ở cạnh chị Aries nên đi tìm?, cậu nghĩ bụng, đoạn đảo mắt nhìn quanh lần nữa, nhưng chẳng thấy Holo đâu cả.

Quanh bờ ao cỏ mọc cao cũng phải đến lưng người, nhưng chắc chắn không đủ để che mắt người ta. Chẳng có chỗ nào để trốn, nhưng chẳng hiểu sao cậu vẫn không biết ánh mắt đấy là từ đâu.

"Hay là mình tưởng tượng ra nhĩ..."

Cậu làm bầm như tự hỏi với bản thân mình, vừa ngó nghiêng đằng sau vừa quay lật chỗ nguồn nước trong lành ấy. Đúng lúc đó cậu nhận ra, trên một trảng đất hình bán nguyệt phía bên trái cái ao, có một chú hươu con vẫn còn lốm đốm những chấm đen trên cơ thể đang lặng lẽ đứng nhìn cậu.

"..."

Rõ ràng từ nãy đến giờ cậu chẳng nhìn thấy con hươu con nai nào cả, chẳng lẽ nó có phép giống như con tắc kè, đổi màu da để hòa với nền đá sao?

Chôn rùng thiêng nước độc, ma quỷ bám gót chân người, chợt Klass nhớ lại những câu chuyện đáng sợ ngày xưa mình từng nghe kể. Nhưng không, chú hươu kia chẳng biến thành con ma, con mãnh nào cả, chỉ đơn thuần đứng đó chăm chú nhìn qua bên này. Có khi đây là lần đầu tiên chú nhìn thấy con người. Klass chăm chú lấy nước cho thật nhanh, thỉnh thoảng đánh mắt lên nhìn trộm chú hươu con, rồi xong việc cậu đứng phắt dậy.

Chú hươu chẳng có vẻ gì là sợ hãi, thậm chí còn rất dễ thương, nhưng không hiểu sao nhìn dáng hình thỉnh thoảng không chút động đậy, cùng hai con người đen láy ấy, cậu lại thấy sống lưng mình ớn lạnh. Nó chỉ đang nhìn mình thôi mà có gương nanh giơ vuốt lao tới gì đâu. Sao mà mình phải sợ cơ chứ - dù tự nhủ trong lòng như vậy, Klass vẫn quay gót thật nhanh, ba chân bốn cẳng chạy.

Vừa chạy đi cậu vừa ngoái lại nhìn không biết bao nhiêu lần, cứ hoang tưởng ngớ ngẩn rằng con- ma-hươu kia đang đuổi theo, hai chân càng lúc càng gấp gáp. Khoảng cách thực ra cũng chẳng xa đến thế, nhưng lúc chạy về tới bên Aries cả ruột gan cậu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn thấy bóng dáng Holo đang ngồi lù lù cạnh cô, cậu chẳng biết nên vui hay buồn nữa.

"Mặt mũi làm sao thế, vừa bị ma rùng nó hù cho hả?"

Lại bị Holo chọc ghẹo Klass cũng muốn nổi quạu lắm, nhưng đúng là vừa nhìn thấy cô bao nhiêu lo âu của cậu đã tan biến đi đâu mất rồi.

"Con mang nước về rồi đây."

"Ừm, thế à."

Holo khẽ nghịch ngợm tóc mái của Aries đang ngủ. Cậu nửa muốn ngăn cô lại vì sợ Aries tỉnh dậy, nhưng nửa cũng muốn ngắm nhìn những ngón tay nõn nà của cô chơi đùa với mái tóc mượt mà ấy thêm một chút nữa.

"... Không định cho ta à?"

"Dạ?"

Tiếng gọi bất thần của Holo kéo cậu về lại hiện thực, cô hơi nheo mắt, nghiêng đầu nhìn cậu rồi nói lại lần nữa.

"Cho ta xin ít nước nào?"

"À, vâng, vâng..."

Klass thôi đứng như trời trồng, vội vàng đưa bình nước cho Holo. Tất nhiên cô biết tổng này giờ cậu đang nghĩ gì

"Thích thì nằm xuống đây ta xoa đầu cho."

Cô nheo mắt cười, lộ ra hai cái nanh ướt nước. Cậu nuốt nước bọt đánh ực. Nhưng tất nhiên "bản lĩnh" của một thằng con trai không cho phép cậu

đồng ý.

"Thôi, kể chuyện đó đi, bọn truy đuổi đâu rồi ả?"

Cậu ngồi xuống cách Holo một chút, hơi lên giọng hỏi. Klass đã nhận ra rằng, nếu như không lên giọng lên một chút, thì chắc chắn chưa nói được nửa câu cậu sẽ lại áp úng, ngập ngừng, rồi lí nha lí nhí mất thôi. Mà cậu cũng vẫn còn dỗi cô nữa, mới gặp lại nhau đã bắt đầu trêu chọc rồi.

Có vẻ như Holo cũng bị bất ngờ, hai tai cô giật giật phải đến hai, ba lần. Rồi cô nhòm vào trong túi nước, thì thào đúng một tiếng: "Ừm."

"Chẳng thấy đâu cả."

"Hờ?"

"Chẳng thấy đâu."

"Không thấy đâu", nếu cô đã nói vậy thì có nghĩa là ám chỉ một điều duy nhất mà thôi... Nhận ra điều này, cậu sừng sốt thốt lên:

"Nếu thế thì tức là, bọn con..."

"Thoát rồi. À không, nói vậy thì vẫn còn hơi sớm, nhưng ít nhất tạm thời không phải lo bị chúng bắt nữa đâu."

Klass đánh một hơi dài thườn thượt, hai vai cậu bủn rủn cả ra. Xương cốt toàn thân rã rời, cảm giác cứ như là những cột trụ chống đỡ cho cậu còn đứng được này giờ vừa mới gãy đánh "rắc" hết trơn vậy.

Holo nhìn cậu, cười không ra tiếng.

Nhưng nụ cười ấy không hề mang vẻ chòng ghẹo như mọi khi, mà nó hiền lành hơn, ấm áp hơn, cứ như đang ngợi khen cậu vậy. Cô nhẹ nhàng xoa lên

má của Aries, rồi nói tiếp:

"Ta thấy vẫn còn vài đứa đang đi tuần ngoài bìa rừng, nên nói là an toàn thì vẫn chưa hẳn đâu. Nhưng chắc thế là đủ để mình sớm đến được thị trấn."

Có lẽ không phải cô chỉ nói vậy để cho cậu an lòng. Cậu gật đầu tin lời Holo, đuổi thẳng hai cái chân đã tê đi vì lạnh.

"Nghỉ ngơi một chút đi, cậu cũng mệt rũ cả ra rồi còn gì."

"Vâng... ạ."

Chưa nói hết câu cậu đã ngáp mắt tiêu rồi.

Holo thích thú vừa cười vừa cọ cọ cái mũi, cô đứng dậy sang ngồi xuống cạnh cậu.

"Không cần phải lo lắng thế đâu."

Cô vừa nói vừa cười khúc khích trong cổ họng, nhưng không hiểu sao cậu vẫn phải ném cho cô một ánh nhìn nghi ngờ. Tất nhiên Holo vẫn chẳng có vẻ gì là bận tâm, cô nhẹ nhàng nói "Thôi nào", và chỉ với hai từ thân chú ấy, đầu cậu đã nằm gọn trên đùi cô tự bao giờ.

Đây là ma thuật, Klass nghĩ, chắc chắn là ma thuật.

Nếu không thì tại sao mặt Klass đã ngượng chín cả lên rồi, mà cậu vẫn không tài nào vùng dậy được khỏi người cô thế này?

"Cứ ngủ một chút đi cho lại sức, mình cũng sắp đến nơi rồi mà. Cứ ngủ đi thì hơn..."

Được cô nhẹ nhàng xoa đầu, đằng gáy cậu cứ thấy ngứa ngứa làm sao, nhưng lại dễ chịu vô cùng. Mà Holo nói cũng không phải không có lý, cậu khẽ

gật đầu, vẫn gói trên đùi cô. Nhưng gạt còn chưa xong thì cô đã nói tiếp.

"Mà lỡ như Aries kiệt sức thì chắc cậu còn phải cõng nữa đấy."

Nghe đến cái tên ấy Klass choàng tỉnh, mắt hướng về phía Aries. Nụ cười nhẹ nhõm của cô bây giờ ngược hẳn với dáng vẻ hoang mang khi nãy, nhưng giờ đây tay trái cô không còn nắm lấy tay phải của cậu nữa, chỉ khẽ khép hờ, trống rỗng. Có lẽ trong giấc mơ của cô, hai bàn tay ấy vẫn đang níu chặt lấy nhau.

Nhìn Aries đang như thế mà mình lại gói đầu ngủ trên đùi Holo, Klass cảm thấy mình đang làm một việc quá tệ hại, cậu trở mình định ngẩng đầu lên. "Định", bởi vì chẳng ai khác mà chính Holo đã nhấn ngược cái đầu cậu xuống. Cô chống khuỷu tay mình lên thái dương cậu, rồi gói luôn cầm lên bàn tay.

"A ha ha ha... Cậu quả là một chàng trai tốt."

Vừa bất ngờ, vừa giận, lại cũng có đôi phần tiếc nuối, cậu cố tìm cách gỡ cái khuỷu tay cô ra, nhưng Holo lại càng ấn xuống mạnh hơn làm cậu đau điếng, cuối cùng cậu đành bỏ cuộc.

"Có lẽ hai đứa cũng chẳng cần ta đi cùng nữa nhỉ..."

"Hờ?"

"Không có gì đâu. Ta nói nhầm ấy mà. Mà nhé..."

Vừa dứt câu cô bỏ khuỷu tay ra khỏi đầu cậu. Klass lấy làm đắc thắng, đang tính ngẩng đầu lên lần nữa thì cô đã lại nói tiếp.

"Ta không thích thua ai bao giờ đâu."

Cô vừa dứt lời, cậu đã cảm thấy thứ gì mềm mại chen vào giữa đầu mình và đùi cô bên dưới. Còn chưa kịp tự hỏi "Lần này là cái gì nữa?", cái thứ bông xù mềm mại ấy đã bắt đầu cù lên tai và má cậu, rồi nó còn tỏa ra một mùi hương - mùi của Holo, nhưng đậm hơn hồi trước nhiều.

Nó chính là cái đuôi của cô.

"A ha ha ha... Để ta xem lần này cậu còn ngoan cố được không nhé;"

Lời Holo nói ma mị khó cưỡng đến lạ lùng, chắc chắn là tại cái gối lông ấm áp đang vuốt ve má cậu chứ không gì khác.

Tận dụng thời cơ, cô càng xoa đầu mạnh hơn nữa.

Thôi thế này thì đỡ làm sao.

Klass thấy cả người mình mất hết sức lực, đầu cậu hạ cánh khản cấp xuống cái đuôi của Holo.

"Đó, phải thế này mới đúng chứ."

Lời Holo đắc thắng bên tai, còn Aries thì đang ngủ ngay trước mắt.

"Cứ yên tâm đi. Cố gì ta sẽ gọi cậu trước khi Aries dậy mà."

Klass đau khổ cảm thấy mình mới đen tối làm sao, mà đau khổ hơn cả là cậu lại thật sự thấy an tâm khi nghe Holo nói như thế nữa. Cậu thấy mình thật thảm hại biết bao. Thấy Klass có vẻ như sắp khóc tới nơi, nàng sói ấy khẽ ghé vào tai cậu, nói một điều tuy có chút chòng ghẹo nhưng dường như không phải là nói dối.

"Phải có những lúc thấy mình yếu lòng thế này, cậu mới dễ thông cảm cho người khác hơn."

"Hờ..."

Cậu mất vài giây để nghiền ngẫm câu nói của Holo. Cô vẫn hay tự hào gọi mình là "Hiền giả sói", quả thật cũng không ngoa chút nào.

Đúng rồi, mai thức dậy mình sẽ thông cảm với chị Aries hơn.

Giải quyết xong những áy náy trong lòng, giờ Klass mới nhận ra cái đuôi của Holo thực ra là một chỗ ngủ thoải mái vô cùng. Chẳng mấy chốc, cậu đã chìm hẳn vào bóng tối.

"Rồi, tiếp theo là..."

Cậu cảm giác như nghe thấy Holo lẩm bẩm một mình. Chắc chỉ tại cậu nửa tỉnh nửa mơ thôi chẳng, nhưng rốt cuộc cũng chẳng thể biết rõ được.

Hình như có tiếng Holo với chị Aries nói chuyện. Cậu không nghe rõ họ nói gì, nhưng chắc hẳn đây cũng vẫn chỉ là mơ thôi. Holo đã hứa sẽ gọi cậu trước khi Aries dậy mà. Nên khi Klass choàng tỉnh trên cái đuôi mềm mại, ấm áp của Holo, thấy Aries giật bắn người vì bất ngờ ngay trước mắt mình, cậu chỉ nghĩ được duy nhất một điều: Holo là đồ phản bội!

"A, cậu-ngủ-nướng dậy rồi. Mình đi thôi nhì."

"..."

Còn chưa có cơ hội để xin lỗi hay thanh minh, Klass đã lại phải vác đồng hành lý lên lưng, và cả ba lại lên đường. Dường như cậu cũng chưa ngủ được lâu lắm, cảm giác nếu như ném hòn sỏi từ trên đồi xuống thì lúc cậu tỉnh dậy nó vẫn chưa tới nơi.

Nói vậy thôi, Klass thấy mình đỡ mệt hơn nhiều, có lẽ Aries cũng vậy.

Nhưng Aries đã khấn khoản trông cậy vào cậu như một chú chó con, thế mà cậu lại cho cô chồng chơ nằm đó để rúc vào cái đuôi của Holo, cái cảm giác áy náy làm cậu chẳng thoải mái chút nào.

À không, cái lúc ba người bắt đầu đi phải nói là trên đầu cậu mọc mây đen luôn ấy chứ, cái đuôi tuyết vời của Holo đêm qua giờ đây trông thật đáng ghét biết nhường nào.

Đám mây đen ngòm ấy che kín mắt Klass, làm cậu chẳng để ý nổi chuyện gì đang xảy ra, nên đến lúc nhận ra rồi cậu giật mình khẽ thốt lên một tiếng.

Aries, chứ chẳng phải ai khác, đang nắm chặt lấy tay cậu.

"Chị Holo bảo không được buông tay em ra." - Cô nói, vẻ rất nghiêm túc.

Hóa ra Aries không giận cậu - trong lòng mình, Klass đánh một hơi dài nhẹ nhõm. Cậu cứ tưởng cô sẽ ghét cậu lắm chứ.

"Chị ấy bảo đây là thử thách Chúa Trời ban cho chị."

Tuy nhiên đến đây thì cậu lại chẳng hiểu gì lắm. Cậu thoáng liếc nhìn Holo.

Vừa ngẫm nghĩ tiếp về điều Aries vừa nói, cậu vừa lườm cái đuôi của Holo đang phe qua phẩy lại. Chắc cậu phải cảm ơn nó nhiều lắm. Nhưng rồi bắt đầu đi được một thời gian, cảm giác mệt mỏi lại quay về cậu cũng tạm cất hết những suy nghĩ linh tinh ấy vào một góc trong đầu.

Ba người đi tiếp trong yên lặng, và rừng già lại yên bình trở lại.

Ở khu rừng gần dinh thự lãnh chúa, chỉ cần đi vài bước là đã gặp được bao nhiêu loài muông thú, thế mà ở đây cậu mới chỉ thấy mỗi chú hươu con

trong hang động kia thôi, còn lại thì chẳng biết chúng nó trốn hết vào đâu rồi nữa, đến một dấu chân cũng chẳng có.

Có lẽ khu rừng này vốn đã vậy rồi, đang suy nghĩ mông lung Klass bắt giác nhìn lên trên. Có tiếng gì đó xào xạc trong những tán cây cao, bị phạt ngang bởi một thân cây đã đổ, không lẽ là lũ sóc hay chim muông gì đó chẳng? Nhưng khi những tiếng xào xạc ấy chuyển thành rào rào và những hạt mưa đầu tiên rơi xuyên qua tán ô cây rừng, cậu mới biết rằng mình đã nhầm.

"Mưa à. Mà cũng chẳng lớn lắm, ta đi trong rừng chắc chẳng ướt được đâu."

Holo nói đúng, mưa rơi quả thật không thể xuyên qua những cành cây cùng lớp lá dày đặc phủ trên đầu, thỉnh thoảng mới có một hạt nhỏ rơi xuống trúng vào mũi cậu.

Nhưng cũng phải từ khi mưa rơi, Klass mới nhận ra sự yên lặng của rừng già. Nó không phải kiểu tĩnh lặng như từ, một cái kim rơi ở rất xa cũng nghe thấy tiếng, mà nó cứ ong ong trong tai, giống như vừa bị ai lấy chì bịt lại vậy. Cậu vẫn nghe thấy tiếng thở của bản thân, nhưng tiếng quần áo loạt soạt của Aries đang đi ngay cạnh thì lại chẳng nghe thấy gì.

Cơn mưa mang đến một thứ yên tĩnh lạ lùng, nặng nề đè ép lên vạn vật xung quanh.

Klass từng nghe kể rằng những đứa trẻ đẻ vào ngày mưa chẳng bao giờ cười. Trong dinh thự lãnh chúa có một người trông coi tổ ong, ít nói mà cũng hiếm khi cười, người ta đồn nhau rằng bởi vì người ấy sinh ra vào một ngày mưa tầm tã.

Cây cối, dương xỉ, rong rêu trong rừng, tất cả như bị bao phủ trong một màn sương mờ ảo. Bầu không khí mới khó chịu làm sao, Klass hơi xiết chặt

tay Aries hơn. Cô hình như cũng thấy bất an, nên xiết lại mạnh cũng ngang cậu.

Đúng lúc ấy, cậu lại nhìn thấy nó. Trên một triền đồi nhỏ phía xa, đằng sau những bụi cây rậm rạp, nó đang đứng đó nhìn xuống cậu, trông cứ như một con bù nhìn rom.

Một con hươu.

Holo có vẻ không thấy nó. Chính Klass cũng nghi ngờ đôi mắt mình, bèn ngẩng lên nhìn lại lần nữa, nhưng con hươu ấy đã biến đi đâu mất rồi.

Cậu chợt thấy ớn lạnh, cả người run lên nhè nhẹ.

Chắc hẳn Aries cũng chẳng nhìn thấy gì đâu, nên cậu cũng không kể với cô. Ba người lại lặng lẽ đi tiếp.

Có lẽ chính sự yên tĩnh ấy cũng làm Holo nôn nóng, bước chân cô càng ngày càng gấp gáp hơn. Chính vị thần sói ấy đêm qua đã bảo rằng không có kẻ nào đuổi theo ba người nữa, nên Klass đã nghĩ rằng có thể đi thông thả hơn, nhưng nghĩ đến việc phải ngủ ngoài rừng đêm nay cậu lại nổi cả da gà. Có không bị bọn người kia bắt, thì cũng bị cánh rừng đen ngòm này ăn thịt thôi.

Cậu kéo tay Aries, cố chạy thật nhanh để đuổi cho kịp Holo, nhưng càng lúc sức cô càng yếu dần, bước chân cũng chậm hẳn lại. Chẳng biết bao nhiêu lần Holo đã quay ngoắt lại đằng sau, ném cho hai đứa ánh mắt cau có rồi.

Klass thầm nghĩ, Chẳng lẽ mấy ngày trước mình cũng đối xử với chị Aries thế sao?

Lần này cậu không thúc ép cô nữa, mà chỉ hỏi:

"Ngoài biển ra, chị Aries còn muốn ngắm nơi nào khác không?"

Tuy hỏi như vậy nhưng thực ra chính Klass cũng chẳng biết rõ thế giới này có những gì nữa. Nếu có thể, cậu muốn được nhìn thấy một cái cây thật cao, cao đến mức chống được cả trời, nhưng chắc trên đời làm gì có thứ như thế nhỉ.

"Nơi khác... ư?"

Aries hơi mệt mỏi, nhưng trò chuyện vẫn còn tươi tỉnh lắm. Aries vốn ít thể hiện cảm xúc, nhưng rõ ràng có người trò chuyện cùng cũng khiến lòng cô nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Chắc là núi phun lửa này, hay là sông chảy trên trời xuống ấy... Chị cũng mới chỉ nghe người ta kể thôi..."

Aries nghiêng đầu dưới chiếc mũ áo choàng. Có lẽ cô cũng không hình dung được những thứ ấy là như thế nào, nhưng cũng chẳng trách cô được, vì đến Klass cũng có khác gì đâu. Cậu quyết định thôi chẳng có thể hiện nữa, cứ biết gì nói vậy.

"Ừmm... Chị đã từng thấy đồng lúa bao giờ chưa?"

"Đồng lúa?"

"Nó đó. Chị biết lúa mì chứ gì?"

Cô gật đầu cái rụp.

"Ở đó người ta trồng nhiều, nhiều lắm, cả một vùng nhìn như tấm thảm vàng óng luôn!"

Có lẽ Aries cũng hình dung ra được. Hai mắt cô mở to, thần thờ nhìn ra xa đến nỗi suýt vấp chân miệng thì thầm "Đồng lúa..." như muốn xác nhận lại điều mình vừa nghe vậy.

"Nhìn từ xa tám thảm ấy mềm ghê lắm, đến mức chỉ muốn nhảy vào luôn thôi. Nhưng mà em nhảy thử rồi, nó chẳng mềm chút nào chị ạ, lại còn bị người ta cho ăn gây tội làm nát lúa nữa."

Nghe đến đây Aries hơi giật mình, nhưng rồi cô lại cười xòa trông cứ như người chị lớn.

"Thế em đã chừa dần chưa?"

"Chừa lắm rồi chị ạ."

Nghe Klass thành thật đáp lại, cô tươi cười nói: "Vậy thì Chúa sẽ tha lỗi cho em."

Không hiểu sao cậu chẳng thể nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy, đành bối rối quay đi, cố tìm tiếp chủ đề mới.

"Aa, còn có cả thuyền nữa đây."

"Thuyền thì chị biết."

Thế sao chị không biết biển, chưa nói cậu đã kìm lại ngay.

"Khi Đại Hồng Thủy nhấn chìm thế giới này, nó là thứ sẽ đưa những con người ngoan đạo về với Chúa Trời đó."

Bước chân cô đã loạng choạng rồi, nhưng giọng nói vẫn chẳng có chút gì lay động, trong nét mặt còn có đôi phần đắc ý. Lần nào nói chuyện về Thiên Chúa cô cũng như vậy cả, làm Klass cũng chẳng thích thú gì. Nhưng trông Aries thích chí thế này cậu thấy cô cứ ngốc nghếch sao đó, và cũng thật đáng yêu.

"Nhưng mà nhé, cái thuyền em biết thì nó không biết bay đâu."

"Hả?"

Cô trợn trừng, làm Klass hơi chột dạ - vốn cậu cũng chẳng phải bách khoa toàn thư về thuyền bè gì cho cam. Hơi quay lên nhìn lưng Holo đang thoăn thoắt bước đi phía trước, cậu nói tiếp.

"Nó nổi ở trên hồ, trên sông, nói chung là nơi nào có nước, rồi có người ngồi bên trên, đôi khi còn chở cả ngựa nữa đó."

"Trên mặt nước sao?"

"Vâng."

"Thế mà nó không chìm à?"

Đúng là lần đầu nhìn thấy một con thuyền, Klass cũng chẳng hiểu nó làm thế nào mà lại không chìm thật. Tuy nhiên cậu đã nhìn thấy thuyền không chìm, nên lần này có thể tự tin đồng ý trả lời. Nhưng mà cũng thật kỳ lạ, sao Aries đã tin là con thuyền có thể bay mà lại không tin nó nổi được trên nước nhỉ?

"Nó không chìm đâu. Em đã từng thấy người ta chát lên bao nhiêu bao lúa mì nặng kinh khủng, phải mấy người khiêng mới được ấy, thế mà nó vẫn không chìm."

Nghe Klass nói xong, cô vẫn làm vẻ mặt nghi ngờ, hơi chu cái môi ra bảo: "Nói dối là không tốt đâu em."

Có khi cô nghĩ cậu đang nói xạo. Klass bất giác bật cười.

"Không phải nói dối đâu. Em nhìn thấy tận mắt mà."

"Có khi là ma thuật của ác quỷ."

"Thôi được, đã thế nếu như thấy cái thuyền nổi được thật thì chị mất gì nào?"

Aries cứng họng. Có lúc cô rất nhanh chấp nhận lời người khác nói, nhưng đôi khi lại cứng đầu kinh khủng.

Klass biết đây chính là lúc "đôi khi" đó. Cậu thấy khoái chí vì mình đang ở thế thắng, mà thực ra cô cứ bướng bỉnh thế này cũng không phải là không dễ thương.

"Nếu, nếu như nó nổi..."

"Nếu nó nổi thì sao?"

Cậu vừa cười vừa nhìn Aries, có vẻ như đang dần mất tự tin nên lảng đi tránh nhìn vào mắt cậu. Nhưng cô cũng chẳng phải kiểu người chịu chấp nhận hèn nhát rút lui, cậu quý cô cũng ở điểm đó.

Cuối cùng Aries đứng thẳng nhìn xuống cậu, lí nhí đáp lại: "Thì chị sẽ xin lỗi em."

"Vậy mình hứa nha."

Klass đã tưởng tượng ra cảnh Aries sẽ nhận mình sai, và cậu sẽ cười thật tươi, rộng lượng phẩy tay xí xóa hết đi như thế nào. Cơ bản ngày thường Aries luôn đóng vai chị lớn, nên cậu cũng muốn lên làm "anh" thử một lần cho biết.

Còn đang lảng lảng trong những dư âm của cuộc nói chuyện ấy, cậu nhận ra Holo đã dừng lại, chăm chăm nhìn hai đứa tự lúc nào.

Cậu đã cảnh giác chẳng biết cô có định chọc ghẹo gì mình không đây, nhưng lần này khác hẳn mọi khi. Khuôn mặt cô nghiêm trọng hơn nhiều.

"Ta cũng chẳng muốn xen vào lúc hai đứa đang vui vẻ đâu..."

Rồi cô nói tiếp, rất nhanh.

"Ta chỉ sợ giục già quá thì hai đứa lại cuống lên, rồi lại bị thương gì thì khổ. Nhưng giờ không nói cũng không được nữa rồi."

Klass có linh cảm xấu.

"Bọn chúng sắp đến rồi đấy."

"Ồ?"

Cậu không tìm được bất ngờ, Aries cũng ngẩng mặt lên.

"N-Nhưng mà, người đã bảo là không còn ai đuổi theo nữa..."

"Ừm."

Klass nói giọng hơi trách móc, nhưng Holo có vẻ không chút bận tâm, chỉ gật đầu xác nhận. Cậu đã tưởng đó là vì cô rộng lượng không chấp cậu, nhưng không phải vậy.

"Không còn ai, hay con người nào đuổi theo."

Mà bởi vì bây giờ, mấy chuyện như thế thật vụn vặt quá chừng.

Cậu nhớ lại bầu trời hôm trước.

"Ta vốn đã thấy là lạ rồi. Một khu rừng rộng lớn thế này, chắc hẳn phải có chủ nhân của nó, vậy mà từ nãy đến giờ chẳng thấy đâu... Rồi còn những kẻ đuổi theo chúng ta nữa, làm gì có chuyện chúng đột ngột rút lui như vậy. Thế có nghĩa là..."

Cô đảo mắt đảo dác nhìn xung quanh, hít một hơi đầy mùi cây cối nồng nặc đến khó chịu, rồi thở dài thườn thượt. Mối cô hơi chu ra như trẻ con.

"Chúng ta bị thần rừng dẫn đi lạc lối rồi. Hoặc là..."

Klass cảm giác có tiếng ai gầm rên, như đáp lại lời cô. Và rồi cậu nhận ra, đó là tiếng sấm rền vang trên đỉnh đầu.

"Thần... rừng?"

Nỗi hoang mang, sợ hãi hiển hiện khiến cậu không im lặng được nữa, nhưng Holo cũng chỉ lắc đầu, không trả lời gì cả.

Cô lại tiếp tục, gần như nói chuyện một mình.

"Ta cũng là Hiền giả sói, phần lớn mọi chuyện đều có thể dùng suy nghĩ hay ăn nói để lấy thứ mà mình muốn được. Nhưng bọn chúng lại có cả những tri thức mà ta không có - và không cần. Ta đã cố thoát ra khỏi đây sớm hơn, vậy mà... Đúng là đến cả ta cũng chẳng thể thắng nổi thời tiết được."

Holo ngẩng mặt lên trời lăm bằm. Klass nhìn sang Aries, cố sức nắm thật chặt lấy tay cô, rồi gật đầu.

"Nhìn nó có giống... con hươu không ạ?"

Nghe vậy, Holo hơi mở mắt, rồi cũng gật đầu.

"Cậu nhìn thấy rồi à?"

"Vâng, cả lúc đi lấy nước với lại ngay hồi nãy nữa. Nó cứ đứng đó chăm chăm nhìn con, chẳng động đậy gì cả."

Holo hơi chau mày, gãi gãi cái má. Cái đuôi ve vẩy như điều gì khó chịu. Rồi cô nói rất nhanh, gần như thì thào:

"Bọn chúng là một lũ hiểm độc, nên chẳng biết được sẽ làm gì tiếp theo đâu. Có chú ý đề phòng thì cũng chỉ đến thế thôi, nhưng ít ra còn hơn là đột nhiên bị đánh úp nhĩ?"

Aries hơi thu mình lại, nhìn về phía Klass.

Holo đã có vẻ không chắc chắn lắm rồi, nếu đến cả mình cùng hoang mang nữa thì lấy ai bảo vệ chị ấy đây?

Nghĩ vậy, cậu dồn hết sức lực xuống hai gót chân đứng thật vững trên nền đất, cười gượng gạo nói:

"Chị đừng lo. Dù sao sói vẫn mạnh hơn hươu mà."

Cậu chẳng biết trò đùa của mình có thành công không, nhưng ít ra Holo đã phì cười, thế là được rồi.

Cô xoa đầu cậu soàn soạt, trước mặt chị Aries mà như thế này thì quả cũng không phải, nhưng không thể nói là cậu không thấy vui.

"Trẻ con loài người lớn nhanh thật." - cô nhìn Aries nói. Tại sao lại nói với chị ấy chứ? Nhưng cô cũng không trả lời, chỉ nhìn Holo, chẳng lắc cũng không gật đầu. Nét mặt cô dường như có điều gì kìm nén, chưa dám nổi ra.

"Mà... chắc sẽ không sao đâu. Con mưa này đâu chỉ bắt lợi cho mỗi chúng ta." - Holo cười ngạo nghễ đáp lại biểu cảm của Aries, rồi lại nhìn lên trên đầu. Những tán cây dày đặc trên kia giờ đã trĩu nặng nước mưa, nhiều hạt đã bắt đầu lọt qua và rơi xuống, có lẽ chúng cũng sắp chịu hết nổi rồi.

"Nào, đi thôi." - Holo nói, rồi bước lên phía trước. Trái với giọng điệu điềm tĩnh ấy, nhìn bước chân của cô, có thể thấy cô đang nóng vội.

Hộc. Hộc. Hộc.

Klass thở gấp liên tiếp ba nhịp, rồi hắng giọng như để nuốt lại những mệt mỏi vào trong. Rồi cậu lại thở gấp ba nhịp nữa, cứ lặp đi lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần. Cậu đã đổ đi bình rượu nho nặng trĩu từ hồi nãy rồi, đến ngay cả túi da đựng nước mát bao công mới lấy về được cũng đã phải đổ đi một nửa.

Mưa bắt đầu nặng hạt dần. Aries đã cởi tấm áo choàng ra cho khỏi vướng chân, đội lên đầu thay cho áo mưa. Trông cô chẳng còn chút vui vẻ nào từ cuộc nói chuyện khi nãy nữa, sắc mặt ấy nhìn cứ như là muốn vứt luôn cả chiếc áo choàng đi để cho nhẹ người vậy. Còn số lần cô vướng chân, vấp ngã thì đã chẳng còn đếm được trên đầu ngón tay nữa. Rõ ràng Aries đang cố sức rất nhiều, nhưng ẩn trong vẻ can trường ấy cũng có một chút mệt mỏi, muốn được dựa vào ai đó. Tất nhiên, trong tình cảnh của Klass hiện giờ, cậu chỉ thấy đó là gánh nặng chứ chẳng hề vui vẻ gì cả.

"Cố lên chị."

Không phải cậu nắm tay cô kéo lên, mà là tóm vào cẳng tay lôi lên thì đúng hơn, và câu nói của cậu cũng không còn là lời động viên nữa, mà nó gần với lời cầu nguyện. Dáng chạy của Aries bắt đầu loạng choạng, chắc chắn không phải chỉ là do mệt nữa rồi - có lẽ từ nãy đến giờ chân cô đã phòng rộp hết cả lên, còn đi được đã là may lắm.

Mưa ngày càng dội xối xả, Klass mơ hồ tưởng như mình đang lội ngược dòng một nhánh sông nông chảy xiết. Nước mưa cuốn trôi đất tạo thành bao nhiêu con lạch nhỏ, đọng lại chỗ trũng như vô vàn những cái ao đục ngầu giữa rừng cây.

Giờ đây cậu chỉ muốn đến thị trấn thật nhanh, ngồi bên lò sưởi ấm áp và húp một bát cháo lúa mì thật ngon lành. Càng chạy, những suy nghĩ như thoát khỏi bọn truy đuổi hay bảo vệ chị Aries ngày càng tan biến đi theo dòng nước mưa. Nhưng chạy mãi, chạy mãi, vẫn là rừng, trên đầu là những đám mây đen

đặc bao phủ, trước mặt cũng chỉ là một vùng âm u, chẳng nhìn thấy gì khác ngoài những bức tường cây rậm rạp.

Chẳng có gì đáng sợ bằng rừng mưa đêm.

Bình thường những lúc như thế này thì đã có Holo, nhưng giờ đây ngay cả như cô cũng chẳng có một giải pháp nào hợp lý cả.

"Holo ơi!" - Cuối cùng, chạy đến một trắng đất trống, cậu hét lớn gọi cô.

"..." - Holo ngoái lại nhìn, cô cũng đang thở gấp, hai vai phập phồng. Rõ ràng cô cũng mệt mỏi lắm rồi.

"Con..."

... không đi nổi nữa rồi. - cậu không nói nốt phần còn lại, chỉ vừa đỡ Aries nom như sắp ngồi thụp xuống tới nơi, vừa nhìn Holo.

Cô là thần linh đã sống vài trăm tuổi rồi cơ mà, nữ thần sói ấy lúc nào cũng tự tin khẳng định, rằng đến lúc nguy cấp chắc chắn cô sẽ có cách giúp hai đứa.

Bây giờ là nguy cấp rồi còn gì.

Klass nhìn cô, như chờ một câu trả lời. Holo cứ chăm chăm nhìn lại cậu, rồi cô vén phần tóc mái đã ướt vì mưa lên, hơi cúi mặt xuống nói:

"Ta xin lỗi."

"Hử?"

Klass còn đang tưởng mình nghe nhầm, thành xin thôi" gì đấy cơ, thì cô đã nhắc lại lần nữa.

"Ta xin lỗi."

Cậu đứng sững hẫng lại, vừa đỡ lấy Aries đang dựa vào mình về đau đớn lắm, vừa hỏi lại cô lần nữa.

"X-Xin lỗi... gì cơ ạ?"

"Có lẽ ta không cứu được hai đứa rồi."

"Sao..."

Cậu không nói dứt nổi câu. Không phải vì chị Aries có lẽ sắp gục xuống cạnh bên, hay là vì Holo đang bặm môi với vẻ mặt day dứt lắm, mà bởi vì cậu cảm nhận được một cái lạnh thấu xương truyền từ mặt đất lên, qua chân bò lên lưng, làm cho bao xương cốt trong người cậu như muốn mủn ra tới nơi rồi.

Trong cơn mưa dữ dội cứ mãi mà không dứt, Klass nghe thấy một thanh âm lạ lùng.

Ầm ầm, hay là òng ọc? Nghe y như tiếng một con suối tràn bờ trong một ngày mưa lũ.

Có khi đó là tiếng nổi sạo hãi trong cậu đang trào lên.

Dù đang mệt mỏi, nhưng dường như Aries cũng nghe thấy rồi, cô níu vào cậu quay người lại. Rồi cậu nghe thấy rõ tiếng cô nuốt nước bọt đánh "ợc".

Klass chẳng muốn quay lại chút nào. Nhưng cứ như thế này, chẳng biết thứ gì ở đằng sau mình, thì còn đáng sợ hơn.

"..."

Trước mắt cậu giờ là nó.

Chắc chắn không phải là một sinh vật sống.

Chỉ đơn giản là một thứ gì đó, đang ở đó mà thôi.

Thứ ấy không lồ như một cây đại thụ, không, phải cỡ một tảng đá, mà nếu như nói không ngoa, thì có lẽ một quả núi cũng chưa bằng.

Đầu gối Klass nhũn ra, hơi thở mắc nghẹn lại, cậu quay sang bám lấy Aries, người đang dựa vào cậu này giờ. Chắc hẳn thế thì chẳng oai chút nào, thậm chí còn hèn nhát lắm, nhưng giờ cậu chẳng nghĩ đến mấy chuyện ấy nữa.

Trước mắt cậu giờ đây là một con hươu khổng lồ, ngược mắt lên không trông hết, có lẽ một con bò mộng vào tay nó cũng bị dẫm nát dễ dàng.

"-----"

Con vật ấy gầm lên một tiếng như sấm rền trong hang rỗng, Klass không biết nó đang nói gì, không, chính xác hơn là cậu chẳng còn hồn phách mà nghĩ ngợi được gì nữa. Cơ thể nó thô ráp đến lạ thường, có lẽ chẳng ai tin nổi nó thật sự là một con hươu, hai con mắt đen láy, tròn vành vạnh như trăng ngày rằm. Trên đầu nó mọc ra hai cái sừng dài to bản, nhìn như hai mũi thương nhọn sắp xuyên thủng bầu trời. Phải mất một lúc, Klass mới nhận ra mình đã ngồi bệt xuống đất tự bao giờ.

"-----. -----"

Trong miệng nó không có răng nanh, nhưng thay vào đó là những chiếc răng đều tăm tắp, chiếc nào chiếc nấy to như những cái cối xay, mỗi khi nó "nói" gì đó chúng lại đay nghiến vào nhau phát ra những âm thanh chát chúa, đến mức tưởng như nếu lên một tảng đá vào giữa thì nó cũng bị nghiền nát mất thôi vậy.

Cậu thần người ra nhìn lên khuôn mặt ấy, trong đầu chỉ nghĩ được đúng một điều. Giả có là đầu mình chẳng nữa thì cũng chỉ "rộp" một cái thôi...

"Một hành trình vui vẻ..."

Có ai đó đang đứng bên, đặt tay lên vai cậu. Klass bỗng hoàn hồn.

"..là khi được ban cho những người bạn tốt."

Từ dưới nhìn lên khuôn mặt trông nghiêm của Holo mới thật can trường làm sao, cái đuôi cô vung vẩy mạnh mẽ vô cùng.

Con hươu không lờ quay sang nhìn cô, ghé mặt lại thật gần như đe dọa.

"-----!"

Nó thở hắt ra một tiếng như bão tố, thổi bay hết mưa đang rơi, trong một khoảnh khắc cứ ngỡ như trời đã tạnh rồi vậy.

Đến lúc cậu nhận ra, cả một bầy hươu đã đứng xung quanh, nhìn ba người không chớp mắt. Tình thế này, có lẽ chỉ cần bất cẩn một khắc thôi là sẽ bị chúng đâm nát, hay cắn đứt cổ ngay. Nhưng Holo vẫn không sợ, cô phá lên cười ngạo nghễ.

"-----, -----"

Xung quanh ồn ào hẳn lên. Có khi chúng không hiểu, lại tưởng những gì Holo vừa nói là lời khiêu chiến.

"-----... -----"

Con hươu không lờ tiến lại gần trước ba người, nó nghiêng răng ken két. Vẫn nguyên tư thế ngồi bệt dưới đất, Klass đạp chân bò ngược ra đằng sau, hai tay ôm lấy Aries đang bàng hoàng. Bây giờ cậu cũng chẳng dám nghĩ đến

chuyện bảo vệ cô hay gì nữa, mà chỉ đơn giản là muốn có ai đó ôm mình trong lúc này.

Holo ngoái đầu lại, nói rất nhanh.

"Cái lũ này, hình như chúng không ưa ta lắm."

Cô hơi nghiêng đầu, cười lúng túng, ngoe nguẩy hai cái tai.

"Đáng lẽ ta không nên dắt hai đứa vô đây."

"Gròooooòoooo!!"

Con hươu ấy gầm lên một tiếng long trời lở đất chẳng còn nghe ra tiếng sinh vật sống nữa rồi.

"Chia ly bao giờ cũng vội vàng nhỉ. Chuyến đi vừa rồi ta vui lắm. Giờ hai đứa mau chạy đi."

Nụ cười như hồi lỗi của cô khi ấy cứ hằn mãi trong tâm trí Klass.

Chẳng biết đã phải mất bao lâu, cậu mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ trong một khoảnh khắc, con hươu không lồ ấy đã lao vút đến trước ba người, nó dùng mũi hất văng cơ thể nhỏ bé của Holo lên, hất văng cô đi dễ dàng như người ta liệng một viên sỏi, rồi nó phóng vút theo cô, thân thể thô kệch mà linh hoạt đến không ngờ.

Holo bị văng đi đánh bật cả những cành cây, không khác gì một món đồ chơi vậy, cơ thể cô lao về hướng một ngọn đồi rất dốc, có lẽ bên kia một ao nước nào đó. Con hươu ấy chẳng cần lấy đà, dậm một nhịp nhảy băng qua như đang chạy trên đất bằng vậy. Nó mất hút sang bên kia quả đồi, ngay lúc ấy - không phải cậu nói quá lên - cả mặt đất rung chuyển. Con hươu chạm đất, tiếp

ngay sau là tiếng những cái răng như cối đá của nó nghiền chặt vào nhau - kèn kẹt, ken két - vang khắp cả khu rừng.

Klass chẳng biết có phải mình đang khóc không nữa. Cậu chỉ biết rằng, có một điều gì đó rất kinh khủng vừa xảy ra, một điều cậu không dám nghĩ đến.

Những âm thanh ghê rợn ấy kéo dài một hồi lâu, rồi cuối cùng im lặng.

Đàn hương quanh hai đứa vẫn lặng thình như trời trong.

Rồi lại một tiếng gầm nữa.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

Klass thét lên một tiếng náo lòng, rồi chạy đi thật nhanh, như bơi đi giữa cơn mưa này.

Người chị gái hơn cậu đến hai trăm tuổi, đã đánh đuổi cả một bầy sói đi, người lúc nào cũng trêu chọc cậu và nói lý được với cả Aries cứng đầu, đã cho hai đứa bánh mì ăn, đã dạy chúng biết thế nào là tiền... tấm lưng nhỏ bé mà thân thương ấy, chỉ trong tích tắc đã ra đi rồi.

Cậu không muốn nhớ gì nữa. Cậu chỉ muốn chạy trốn.

Klass dồn hết sức bình sinh mà chạy, nhưng chạy được một chốc lại ngã, ngã xong lại chống cây gậy đi đường xuống chân gượng dậy, rồi lại chạy.

Mình không muốn chết. Mình không muốn phải chết trong hàm răng ấy.

Hai đầu gối cậu khụy xuống, cả người chẳng còn sức lực, cậu ngã sấp xuống vũng nước bùn.

Mình không muốn chết.

Nỗi sợ hãi khiến cậu phải ngẩng đầu lên, ngoái lại đằng sau.

Và rồi cậu nhìn thấy.

Nhìn thấy nó dần dần lộ dạng bước lên từ bên kia triền đồi, như một con ngựa bị nguyên rửa từ sâu thẳm trong những cơn ác mộng, và một dáng hình màu trắng, tròn trịa và nhỏ nheo, mà cậu đã lỡ bỏ lại.

Dáng hình của Aries. Dù cho có dính đầy bùn đất, cậu vẫn thấy nó giống y một con cừu.

"Chị... Aries...!"

Giọng Klass khản đặc, không nói được thành lời.

Mau chạy đi, mau đứng lên chạy đi, dù cho cậu có cầu nguyện đến mấy, thì chân cô cũng đâu tự nhiên mọc cánh mà bay được. Chẳng lẽ cô chẳng còn sức mà chạy nữa sao, hoặc cũng giống như mọi khi, cô đang thất thần, chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra?

Mà có là thất thần cũng được. Chỉ cần chị ấy đừng khóc vì sợ là được rồi.

Vừa nghĩ xong, khuôn mặt cậu nhăn nhúm lại trông thật thảm hại. Aries quay mặt lại nhìn cậu... tràn ngập nỗi kinh hoàng.

"Grôôôôôô!!!!!!!"

Con hươu gầm lên liên ba tiếng. Cái thân hình đồ sộ của nó gần như đã lộ hẳn lên, cứ như muốn dẫm nát cả quả đồi. Và ngay chính tiếng gầm ấy - Klass cảm giác - cũng mang đầy giận dữ.

Bây giờ, ngay bây giờ vẫn còn kịp.

Đứng lên đi, chỉ cần khoảng mười bước thôi mà! Mặc cho cậu gào thét trong lòng như thế, Aries vẫn không động đậy. Giận dữ và nóng vội khiến lồng ngực cậu như sắp vỡ tung ra.

Nhưng cậu cũng hiểu.

Bao nhiêu nóng giận ấy cậu dành cho chính mình, vì đã không dám chạy đến cứu chị.

"-----...! -----...!"

Nó đang gào thét gì đó. Cậu nghiêng răng như cố xua đi thanh âm ấy.

Đàn hương hồi nãy chăm chăm nhìn cậu, giờ đã xấp lại gần hơn, siết chặt vòng vây.

Chúng muốn đuổi mình ra khỏi đây.

Hay chúng muốn giam giữ kẻ xấu số mãi mãi trong khu rừng này?

"Chị Aries!"

Cuối cùng Klass cũng thét được thành tiếng, bởi vì cậu hiểu nếu không bây giờ thì sẽ chẳng còn bao giờ nữa. Con hương không lùi bước một chân qua ngọn đồi, rướn người lên như muốn dẫm nát cả núi non. Dường như nhận ra điều đó, Aries ngoái đầu về phía sau, rồi lại quay lại nhìn cậu, từ từ đưa tay ra.

"Klass ới..."

Cậu cảm giác như nghe thấy cô thì thào như thế. Và rồi...

Con hương điềm tĩnh nhắc chân trước lên - mặc dù giữa Aries và nó vẫn còn một khoảng cách khá xa, rõ ràng khi bàn chân ấy dậm xuống cô sẽ không thoát nổi - rêu cỏ và bùn đất mắc trong kẽ chân nhỏ xuống thành dòng sau

lưng cô như một con chó săn đang lòng thòng dài dớt, phát ra những âm thanh nhem nhép kinh tởm.

Hai mắt cô nhìn về phía cậu.

"Chị Aries!"

Chẳng còn kịp suy nghĩ nữa, Klass chạy vụt tới lao về phía cô. Gọi là "bay" cũng không phải nói quá, bởi vì hai chân cậu cảm giác như không còn chạm đất, trong tầm mắt chỉ còn lại đúng Aries, cậu lao thẳng vào ôm choàng lấy cô - cũng chẳng hiểu sao cậu lại làm được thế nữa - bế gọn cô trong tay mình rồi lao đi thoát khỏi con quái vật.

Đúng khoảnh khắc ấy, chân trước nó đập mạnh xuống, xung động kinh khủng đến mức cậu không dám mở mắt ra, cả một vùng phía trước nó tan nát.

"..."

Aries vẫn đang ở đây, trong tay cậu, chứ không phải trong cái đồng bầy nhầy ấy, quả thực chỉ có thể nói là kỳ diệu. Cứ giữ nguyên tư thế ấy Klass nhắm thẳng trước mặt mà chạy, được một đoạn tương đối xa cậu vấp ngã sõng soài. Còn chưa kịp hốt hoảng đứng dậy, cậu đã nhìn thấy Aries đang run rẩy, môi cô bặm lại, chấp hai tay như đang cầu nguyện.

Nhận ra Klass đang ở bên, cô áp trán mình vào ngực cậu, vẫn tiếp tục cầu nguyện. Như một phản xạ, cậu ôm lấy bờ vai mềm mại ấy, cảm thấy mình mạnh mẽ hơn.

Mình phải bảo vệ chị ấy.

Bởi vì.

Bởi vì bờ vai chị mong manh đến nhường này.

"Sẽ ổn thôi."

Cậu thì thầm nói, hít một hơi thật sâu.

Từ đây Klass có thể thấy rõ ràng, bao bọc khắp cơ thể con hươu khổng lồ ấy là một lớp lông dày rậm rạp, sợi nào sợi nấy cứng chắc như dây thừng. Con vật vĩ đại ấy ngược cặp mắt đen láy lên nhìn hai đứa, vốn đã ở cách nó khá xa rồi.

Nó nghiêng răng kèn kẹt, rồi lắc mạnh cái đầu.

Những bậc anh hùng trong truyện cổ bằng một tay có thể đâm nát cả tảng đá lớn, hay chỉ cần một thanh kiếm cũng giết được cả rồng thiêng - nhưng Klass chẳng có kiếm, chỉ có cây gậy gỗ trong bàn tay đã mỏi, chẳng biết còn gượng gực được bao lâu nữa. Nhưng chắc chắn là đủ. Nếu chỉ cần cho chị Aries chạy thoát được, thì thế là đủ rồi.

Lòng dũng cảm đâu phải là thứ để ấp ủ trong lòng. Nó tồn tại là để trở thành sức mạnh, vắt đến từng giọt, từng giọt cuối cùng, như người ta lấy dầu hoa cải vậy.

Lần đầu tiên cậu nhận ra điều đó.

"Chị Aries, đứng được không?"

Vẫn run rẩy trong vòng tay cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, vừa cắn chặt môi vừa gật đầu. Quả đúng Aries bản tính vốn hiền lành là thế, nhưng đôi khi vẫn bùng bình thật.

"Vậy thì ra sau lưng em."

Chưa bao giờ Klass thấy Aries hoang mang đến như thế, có lẽ cô cũng muốn hỏi cậu "Tại sao" lắm, nhưng rốt cuộc chẳng nói được gì. Cô yên lặng

vòng ra sau lưng Klass, cố gắng để không làm con hươu kinh động.

"Lúc em đứng lên, chị phải chạy ngay nhé."

"Hả, nhưng, nhưng mà..."

"Không sao đâu. Trong những truyện cổ em biết ấy, người anh hùng còn hạ được gã khổng lồ cơ mà."

Klass không nói xạo. Quả thật người ta đã từng kể cậu nghe, về những bậc hào kiệt tráng sĩ, ra tay tiêu diệt tên khổng lồ độc ác đầu chạm đến đỉnh trời, tay dài như sông suối, còn chân thì thọc đến tận đáy cả những hồ nước sâu nhất thế gian. Nếu so sánh với chúng thì con hươu này cũng mới chỉ gọi là "to", chứ đâu đã là gì.

"Em sẽ chọc vào mắt nó, khi đã mù rồi thì nó có đuổi theo mình đằng trời. Sẽ ổn cả thôi, mắt nó to đến thế kia, trượt làm sao được."

Nói đoạn, cậu chuyển động môi với má, cố gắng làm thành hình nụ cười. Chẳng biết có lừa được ai không nữa, chỉ biết là Aries đã định nói gì đó, nhưng rồi cô nghĩ lại, cuối cùng không nói nữa mà chỉ gật đầu.

Thế là lừa được cô rồi.

"Nào, sẵn sàng chưa?"

Cậu cầm cây gậy xuống đất, hít một hơi thật sâu. Tay Aries đặt lên lưng làm cậu thấy mình như được truyền thêm sức mạnh. Con hươu khổng lồ cảm nhận thấy ác ý, nó xoay đầu, nhẹ nhàng đuổi thẳng người.

Nỗi kinh hoàng mới đè nén làm sao.

Nhưng anh hùng không sợ mấy thứ này.

"Mình... sẽ cùng nhau đi ngắm biển nhé."

Nói nốt lời cuối, Klass đứng thẳng dậy, lao vút đi.

Hai mắt nó lớn quá chừng, nhưng ở quá cao, chọc gậy chắc chắn không tới. Nhưng sẽ phải có cơ hội. Chắc chắn sẽ có lúc nó đưa mặt lại gần cậu - có lẽ để hát văng đi, y như Holo hồi nãy.

Con hươu đứng thẳng trên bốn chân. Klass cảm giác bây giờ nó phải cao đến tận trời thật. Không để bị áp đảo, cậu lách nhanh sang bên hông nó.

Hươu thì vẫn chỉ là hươu thôi.

Nó đập cái chân đang giơ lên xuống, bắn đầy bùn đất vào cậu.

"Chết này!"

Cậu vọt thật mạnh cây gậy, làm nó giật mình rụt chân lại.

Con hươu sảy chân lao rầm rập về phía trước, nhưng Klass chẳng hề sợ hãi. Không, chính nó phải sợ mình, với niềm tin chắc chắn như thế, cái đầu cậu giờ lạnh như băng, còn lòng dạ vững chắc như sắt đá.

Lần này nó không giơ chân lên nữa, mà đập thẳng về đằng trước như người ta đá bay một hòn sỏi nhỏ. Nhưng có lẽ bị thân thể khổng lồ cản trở mà cú đá của nó không có lực, cậu dễ dàng nhảy sang bên tránh né.

Mày chẳng là gì cả. Chẳng là gì cả.

Mày chỉ là một con hươu to xác.

Vận hết sức bình sinh, Klass nện cây gậy không biết bao nhiêu lần vào chân con vật ấy. Thật khó tin, nhưng cậu đang chiến đấu ngang cơ với nó. Con hươu thở phì phò từng làn khói trắng qua kẽ răng, chắc hẳn vì thân thể kèn

càng như thế mà lại phải vờn nhau với cậu, cứ lần qua lần lại như một con chuột con.

Nhưng cậu cũng đã thấm mệt, cánh tay nắm cây gậy đang dần mất cảm giác, gân và bắp co cứng lại, cậu sắp chẳng còn biết đằng nào là gậy, đằng nào là tay của mình nữa. Cậu và con hươu mặt đối mặt, khoảng cách vừa đủ để nếu lao tới, nó có thể vồ được cậu và ngược lại.

Con ma hươu ấy chăm chăm nhìn cậu. Nghe đồn cặp sừng ấy giã ra uống sẽ có được trí khôn của rừng xanh.

Nó đang suy nghĩ gì đó.

Nó nghĩ gì?

Đúng lúc ấy, hai mắt con hươu đảo sang hướng khác.

Đó là hướng có... Aries, cô đang chấp tay cầu nguyện.

Klass cảm giác như sắp nôn hết mọi thứ trong ruột mình ra. Sao Aries chưa chạy đi? Không, có lẽ cô chẳng còn sức mà chạy nữa.

Cô nhận ra con vật đang nhìn mình.

Nó cũng hành động. Sừng hướng về Aries, nó cúi gầm xuống, chân trước đập ba lần như con ngựa lấy đà.

"...!"

Klass chẳng biết mình vừa nói gì nữa, chỉ cảm giác như có ai đó đẩy mình từ đằng sau, cậu nắm cây gậy bằng một tay, hết tốc lực lao tới. Trên mặt đất có rất nhiều rễ cây, vũng nước đọng và hồ nhỏ do con hươu kia dẫm xuống mà thành, nhưng cậu chẳng hề để ý đến chúng, giờ cậu chỉ còn nhắm đến một thứ - mắt của con quái vật kia.

Nó rướn người định lao tới, chẳng khác gì một quả núi chuyển mình. Đúng khoảnh khắc ấy, cậu dồn sức nhảy lên lao thẳng về phía nó, ném thật mạnh cây gậy bên tay phải, y như những anh hùng trong truyện cổ cầm giáo chọc mù mắt tên khổng lồ.

Rắc, một âm thanh trầm đục vang lên, từ phía bên tay phải cậu. Trong một khoảnh khắc, Klass cứ tưởng thế là tiêu cái tay rồi.

Cậu sượt qua dưới cằm con hươu, lao thẳng xuống một bụi cây bên dưới - trong lúc như thế này thì còn ai có tâm trí mà nghĩ đến chuyện hạ cánh chứ. Cậu tưởng mình đã ngất đi đến nơi, nhưng rồi một âm thanh đã kéo cậu tỉnh lại - một tiếng gầm kinh khủng như thứ gì đó rất lớn vừa đổ gục xuống. Con hươu dường như không chịu nổi đau, nó rú lên một tiếng rợn tóc gáy, dậm chân thành thịch trên mặt đất.

Nó quằn quại như thế cũng phải một hồi lâu. Khi cậu ngẩng mặt lên, nó còn không đứng nổi nữa, cứ mỗi khi cố đứng lên là hai chân lại khuyu xuống. Đằng sau nó là Aries đang đứng như trời trồng, nhìn chăm chăm con vật ấy.

"Chị Aries!"

Cậu chạy đến bên gọi tên cô. Giật mình, cô quay sang phía cậu một chút, rồi lại nhìn con hươu khổng lồ.

"Chị Aries, chạy thôi!"

"N-Nhưng mà, con hươu, mắt, mắt nó..."

Nó vừa giết chị Holo, còn định giết nốt cả hai đứa mình nữa, thế mà chị còn lo cho mắt nó sao? Có tốt cũng tốt vừa vừa thôi chứ. Đôi khi cái lòng tốt của cô thật đến mức khiến người ta nực cười.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ cậu cũng không giận cô được.

Bởi vì đây mới là Aries.

"Nhanh lên, chứ để nó mà đuổi kịp thì không ra gì đâu!"

Cậu chưa dứt lời, một tiếng gầm chói tai nữa lại vang lên. Cậu giật mình ngoái lại, thì ra con vật ấy vừa bước trượt chân, ngã đánh âm vào một cái ao nhỏ. Cứ như một ngọn núi vừa sập xuống, phải mất một lúc sau những tiếng vọng mới dừng hẳn lại.

"Hahaha, cho mày chết! Chị Aries, mau chạy thôi!"

"Ồ, n-nhưng mà..."

Cậu chạy đến bên kéo tay Aries chạy đi, nhưng cô vẫn không hề động đậy. Khuôn mặt cô bối ra bối rồi, cứ như hai chân bị lún xuống đất mất tiêu rồi vậy.

"Chị không đi được sao? Nào..."

Cậu luôn cánh tay phải tưởng như đã gãy hồi nãy ra sau lưng cô, qua bên dưới tay phải, kéo cô lại gần mình rồi lại luôn tay trái ra sau hai đầu gối cô bế bổng lên.

Hoàng tử vẫn hay bế công chúa thế này mà.

Aries lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cô rất nhẹ nhàng ngả người dựa vào cậu, cứ như đã luyện tập bao nhiêu lần rồi vậy.

"Ô-Ôi..."

So với hồi phải bê mấy đồng rơm bó chặt, cứng và nặng như đá, thì Aries nhẹ nhàng hơn nhiều, cứ như một tấm lụa vậy. Nói vậy thôi nhưng cậu cũng chẳng còn sức mà chạy nữa, chỉ còn biết cố sức lết từng bước một, vừa đi vừa nguyên rửa hai cái đầu gối đang run lẩy bẩy của mình.

Cứ thế này, mình sẽ bế chị Aries thoát khỏi con hươu kia, ra khỏi khu rừng này, rồi tìm đến thị trấn.

Vừa cẩn răng dồn hết sức vào tay trái để đỡ hai chân Aries đang buông thõng, cậu tự nhủ trong lòng.

Vẫn còn chuyện chị Holo nữa...

Mình chẳng thích bị chòng ghẹo chút nào, nhưng dù sao bỗng nhiên có một người chị như vậy cũng vui.

Đến thị trấn, nghỉ ngơi đầy đủ rồi, mình chắc chắn sẽ quay lại đây, chôn cất chị ấy cho chu đáo.

Và nếu tao gặp lại mày lần nữa, thì lần này sẽ không chỉ có con mắt thôi đâu...

Thực tế thì tay trái cậu đã mỏi rã ra rồi, chân Aries gần như buông chạm hẳn xuống đất, còn hai chân cậu nặng nề đến mức như bị bao nhiêu rễ cây níu lại, chẳng còn động đậy nổi nữa.

"T-thôi, thôi được rồi..."

Vất vả lắm mới giữ được mình không tuột khỏi người cậu, Aries nói như sắp khóc tới nơi. Klass khẽ cười, rồi cuối cùng đứng khựng hẳn lại, trả lời cô:

"Em xin lỗi. Chị cứ... chạy trước đi."

Có lẽ đã dùng hết chút sức lực cuối cùng rồi, cậu ngã gục xuống đất.

Rầm, chính là tiếng cậu ngã đây thôi nhưng không hiểu sao nghe xa xăm đến vậy. Mặt cậu bị nước bùn lấp có lẽ phải đến một nửa rồi, nhưng cậu cũng chẳng còn chút sức lực nào để mà nhúc nhích nữa.

"...!!"

Aries đang hét lên gì đó, nhưng Klass chẳng nghe thấy gì nữa. Nước mưa rơi qua những khe lá bỗng nhiên âm áp đến lạ thường.

Cậu thì thào, "Chạy đi."

Chạy trước đi, rồi mình sẽ gặp ở thị trấn sau. Trong tâm trí cứ ngày một mờ dần, cậu tưởng rằng mình đã nói như vậy.

Bởi vì...

Klass nhắm mắt lại.

Vì mình thương chị ấy biết nhường nào.

Có một mùi gì đó rất ngọt. Hay là một món ăn nào đó? Klass biết mùi này, nhưng có cô cách mấy cậu cũng không tài nào nhớ ra nổi. Cậu chỉ biết được đúng một điều - đó là mùi của một thứ cậu đã rất yêu thương.

Cậu còn chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Bốn bề đen ngòm không nhìn thấy gì, toàn thân thì nặng trĩu, không cựa cựa gì nổi, cứ như bị chìm xuống một ao nước rất sâu toàn bóng tối. Nhưng mùi hương ngọt ngào ấy vẫn thoang thoảng trong tâm trí cậu, nhẹ nhàng xoa dịu đi tất cả, và những bất an kia cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Giá như được thế này mãi mãi.

Cùng với, mùi hương này...

"Hờ!?"

Klass choàng tỉnh dậy, bắt giác hét lên một tiếng. Rồi cậu ngoái cổ nhìn bốn phương tám hướng, cố gắng căng hai con mắt còn lơ mơ lên tìm kiếm thứ

đó.

Tìm thấy rồi - hai mắt cậu như rơm rớm. Nhưng chắc chắn chỉ là do mình dậy vội quá, mắt mũi còn kèm nhèm thôi. Chắc chắn vậy mà.

"C-Chị Aries..."

"Ồ, c-chào buổi sáng..."

Cô nuốt nước bọt, giọng nói nghe cứ có vẻ rụt rè sao đó, rồi nhẹ nhàng với tay ra hỏi cậu.

"Em... đã thấy khỏe hơn chưa?"

Bàn tay cô chạm vào má cậu đau nhói, Klass không kìm được khẽ rên lên một tiếng. Aries rụt ngay tay lại như phải lửa, bối rối xin lỗi cậu như sắp khóc tới nơi.

Cậu thử tự sờ lên mặt mình. Sung húp hết cả lên rồi, đến chính tay cậu cũng đầy biết bao nhiêu vết xước sát.

"Ahahaha, thế là tan nát dung nhan rồi."

Cậu cố gượng cười, nhưng vì mặt vẫn còn đau nên thành ra cứng ngắt cả lại. Tuy vậy, có lẽ Aries cũng thoải mái hơn rồi, khuôn mặt đầy lo âu của cô tươi dần dần lên, cười hân thành tiếng. Nhưng rồi cô bật khóc.

"Oa - oái, thôi, thôi mà, chị đừng khóc..."

Cậu hoảng hốt ôm lấy hai vai, xoa đầu cô. Klass bất ngờ với chính bản thân mình, từ bao giờ cậu lại có thể tự nhiên làm một việc như thế mà chẳng cần suy nghĩ gì vậy? Nhưng vì Aries chẳng có vẻ gì khó chịu, cậu cũng thấy rất vui.

"Em không sao mà, nên nín đi, nhé?"

Cậu cố an ủi Aries đang thút thít, cô gật đầu lia lịa đến mấy lần, nhưng rồi lại khóc tiếp. Đến đây cậu chẳng biết phải làm sao nữa cả, chắc chỉ còn cách chờ cho cô tự nín thôi. Bây giờ cậu mới thực sự để ý cảnh vật xung quanh mình.

Đây là đâu thế này?

Ánh sáng chiếu vào từ sau lưng, trước mắt cậu là thứ gì đó như một bức tường gỗ lấm tấm rêu xanh, trong khung cảnh tranh tối tranh sáng ấy, Klass cảm giác như mình đang ngồi trong một hang động, nhưng dưới chân lại có cỏ khô ai đó đã lót đầy từ trước. Đây chắc chắn không phải là thị trấn.

Thế này là sao? Trong khi cậu còn đang lơ mơ, chưa hiểu gì cả...

"Ừm." - Một giọng nói thân quen vang lên.

"Hử?"

Cậu cố ngoái cổ lại, nhưng vì đang ôm lấy Aries nên cả hai bị mất đà, ngã ngửa luôn ra đằng sau.

"Auauauau..."

Klass cố ngồi dậy, nhưng đột ngột ngã xuống làm Aries hốt hoảng càng bám chặt lấy cậu hơn, cô nằm đè hẳn lên cậu, nhìn cơ thể mảnh mai như thế mà có da có thịt đến bất ngờ. Phần vì nặng, phần vì cứ tiêng tiếc làm sao nên rốt cuộc cậu chẳng động đậy gì cả, cứ nằm nguyên như thế nhìn lên trần nhà. Đúng lúc ấy, mắt cậu bắt gặp một thứ - không, chính xác là một khuôn mặt, của một người không-thể-tin-nổi - cúi xuống nhìn ngược từ sau lưng cậu.

"Hum. Trông cái mặt thích chí kìa."

"A, a..."

"Sao, sáng ra ôm một nàng chưa đủ hở?"

Giọng điệu cô vẫn y như mọi khi, nhưng Klass chẳng để ý, cậu mừng rỡ hét lên theo bản năng: "Holo!"

".. Nói be bé thôi, tai ta còn tốt mà."

Cô hơi nhăn mặt, nhưng cậu vẫn cứ mặc kệ, nói tiếp.

"N-Nhưng mà, sao có thể, n-người đã..."

"Chết rồi chứ gì?"

Một nụ cười ngạo nghễ quá chừng. Cái con người này, Klass trộm nghĩ, có lẽ chẳng bao giờ chết được.

Nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ cái âm thanh rợn người ấy, khi những cái cối đá khổng lồ ấy nghiền kèn kẹt vào nhau. Cậu đã tưởng Holo bị chúng nghiền nát rồi, làm sao mà sống nổi...

"Ahaha... À, này." - Cô nói xong quay về phía sau, trong phút chốc, ánh sáng bị che khuất.

Klass chẳng biết dùng lời nào để diễn tả nỗi kinh ngạc khi ấy. Đằng sau Holo, một cái bóng to lớn lù lù xuất hiện ở cửa hang, chính là con hươu khổng lồ đã cố giết chết ba người khi nãy. Con mắt nó khi nãy tưởng đã bị cậu đâm thủng rồi, giờ đây vẫn còn y nguyên, đen láy như một viên đá quý được gọt giũa. Hai viên ngọc to quá chừng ấy nhìn cậu, rồi như thay lời chào hỏi, hai mí mắt khép lại một lần.

"Hồi... con người... dũng cảm. Đã mấy trăm năm rồi... ta mới được... vui vẻ như thế." - Nó nói có vẻ không tự nhiên, cái miệng cứ méo mó cả lại. Đến

khi nhận ra biểu cảm ấy là nó đang cười, lồng ngực Klass sôi lên.

"K-Không lẽ nào...!"

Cậu đẩy vai Aries ngồi dậy. Khuôn mặt cô ướt đầm nước mắt, có vẻ như hối lỗi lắm.

"Đồ ngốc, cậu định mắng ai đấy hả?"

Bị Holo ấn vào đầu, cậu quay sang nhìn cô. Con hươu kia không biết lần đi đâu rồi, chẳng thấy mặt đâu nữa.

"Hừm, chỉ tại lũ hươu ấy nhàn rồi lâu ngày đâm chán, nên diễn sâu quá mức thôi. Thật hết biết, ta đã cố cản rồi đấy nhưng mà đành chịu thôi."

Holo vừa cười vừa lúng túng thanh minh, đúng lúc ấy từ xa có tiếng gầm vọng đến. Tất cả chuyện này là âm mưu của cô sao? Chính cô cũng thừa nhận vậy rồi, nên hẳn là thế thật.

Bảo sao con hươu ấy lúc dặm chân xuống thì lè mề đến thế, mà lúc tránh gậy của cậu thì linh hoạt vô cùng.

Nhưng nếu vậy thì, không lẽ vẻ mặt hoảng sợ của Aries lúc suýt bị nó đâm trúng... cũng chỉ là nói dối thôi sao? Cảm thấy mình bị phản bội, cậu quay ngoắt sang nhìn cô, rồi lại bị Holo gõ đầu lần nữa.

"Đến bây giờ mà cậu còn nghi ngờ chuyện đó hả? Đúng là đồ ngốc."

Lần này cô gõ hơi mạnh, khiến cậu ơng ơng cả đầu.

Nhưng nếu Holo đã nói vậy, thì có lẽ khuôn mặt của Aries lúc ấy là thật. Bởi vì cho dù có biết trước đây chỉ là trò chơi của lũ hươu, thì đứng trước một sinh vật khủng khiếp như thế, ai cũng sẽ sợ hãi thôi. Ngay cả cậu, dù cho

có biết trước được con hươu ấy sẽ không làm hại mình chắc cũng vẫn sẽ run rẩy thôi, trước cái uy lực kinh khủng của nó.

Hơn nữa, Aries trông cũng thật sự hối lỗi - có lẽ cô cũng chỉ bị Holo kéo vào màn kịch này thôi, nhưng chính xác từ lúc nào thì không biết được: Nhưng như thế có nghĩa là, hồi nãy chỉ có mình cậu là chẳng biết gì cả, cứ dốc toàn lực chiến đấu.

"Ahaha... Nhưng mà, hồi nãy cậu cũng tuyệt vời lắm. Nhỉ?"

Holo ngồi xổm xuống, chống khuỷu tay lên đùi gối mặt lên, vừa nói vừa cười ranh mãnh. Cô nhìn sang Aries. Chị loay hoay dụi dụi khóe mắt, rồi gật đầu.

"Chị xin lỗi em... vì đã không nói gì... Nhưng mà..."

Chưa nói hết câu cô đã lại òa khóc. Đến đây thì Klass còn giận thế nào được nữa, cậu nắm lấy tay cô, nói:

"Thôi, không sao đâu. Mặc kệ đi, chị không sao là tốt rồi..."

"...Ừm."

Cô gật đầu làm nước mắt bắn cả vào bàn tay cậu nhón nhột.

"A..."

"Hừm?"

"Vậy còn bọn truy đuổi đâu?"

"Bọn truy đuổi nào?"

Nghe Klass hỏi Holo bất giác đáp lại, nói xong mới biết mình vừa buột miệng mất tiêu rồi.

"K-Không lẽ, chuyện đó cũng là..."

"Ahahaha..."

Cô vừa cười vừa ngoe nguẩy cái đuôi. Cậu quay sang Aries, lại bắt gặp gương mặt hồi lỗi ấy. Cảm giác cơ thể chẳng còn chút sức lực nào nữa, Klass thả mình gục hẳn xuống nền đất nghe đánh "thụp" một tiếng, nhưng cậu cũng mặc kệ.

"Mà thôi, cứ nằm mãi trong cái hang đá này làm gì, ra ngoài đi. Nơi đây là thánh địa của rừng, người thường chẳng được đến bao giờ đâu đây."

Holo đứng thẳng lên, vắn cổ nghe cái "rắc".

"Thánh địa của... rừng?"

"Ừm. Thật đẹp quá phải không?"

Nghe Holo hỏi mình, Aries gật mạnh cái đầu. Thế thì chắc phải tuyệt lắm.

"Mặt trời đã mọc lâu rồi. Ra tắm nắng đi cho khỏe người, coi như thưởng cho người-anh-hùng-của-chúng-ta luôn. Mà còn bàn chuyện sau này nữa đương nhiên là..."

Cô chống hai tay lên hông, vẩy vẩy cái đuôi.

"Ta vẫn còn bám càng hai đũa đó nha."

Holo cười tinh quái, rồi chạy tót đi mất.

Cô không sao là tốt rồi. Nhưng cứ nghĩ đến việc sau này lại phải làm anh hùng bất-đắc-dĩ cho một màn kịch nào đó của vị thần ấy, Klass lại thấy uể oải quá chừng. Dầu vậy, cậu vẫn muốn chiêm ngưỡng "thánh địa rừng" mà cô nói, xem nó thực ra là nơi như thế nào.

"Thánh địa rừng à. Nó đẹp đến thế sao?" - Cậu vừa nhờ Aries đỡ mình ngồi dậy vừa hỏi, cô vẻ hơi bối rối, rồi gật đầu.

"Ừm, nhưng mà..."

Hình như cô đang suy nghĩ gì đó.

"Nhưng mà..." - Cô nói, bỗng nhìn thẳng vào mặt cậu. Klass thấy ngực mình đau nhói, nhưng chắc chắn không phải do vết thương. Phải đến bây giờ cậu mới hiểu ra, tại sao mình lại đau đến như thế.

"Chị vẫn mong đến biển hơn."

Cô đã nói thế thì bảo Klass chịu làm sao được nữa chứ, cậu mở miệng cười toe toét, gật thật mạnh cái đầu, quên luôn hai cái má vẫn còn đang đau. Còn Aries vừa nói xong đã hơi len lén nhìn ra sau lưng cậu, Klass cảm thấy đằng sau mình chắc chắn có-ai-đó theo dõi hai đứa từ nãy giờ, đang gật đầu với cô đây, nhưng cậu cũng không mấy bận tâm.

Chắc hẳn cái-con-người-vừa-thông-minh-vừa-lắm-chuyện ấy đã mớm lời cho Aries phải nói như thế nào rồi, nhưng cậu tin, những lời vừa rồi của cô không phải là nói dối.

Không, chính xác hơn là cậu tin tưởng cô. Trong thâm tâm đã luôn như vậy.

"Vậy mình đi chứ?" - Cậu nắm lấy tay Aries, đứng thẳng lên. Vừa quay người lại, cậu thoáng thấy cái đuôi của Holo đang lấp ló trong bóng râm. Cái

đuôi ấy mềm mại, bông xù, và đặc biệt là rất thơm, lỗ như sau này chị ấy có làm gì quá đáng, mình phải giận dỗi xin chị cho gối nó lần nữa mới được. - Klass thật sự không muốn nghĩ như thế đâu, nhưng cái đầu bất trị của cậu thì có. Nhưng phải công nhận là gối nó ngủ thoải mái thật mà...

Chỉ một cái ngoái nhìn, từng ấy dòng suy nghĩ đã thâm chấy trong tâm trí Klass.

"Hử?"

Aries hỏi tại như vừa nghe thấy gì đó - thôi chết hay là xúc động quá buột luôn ra đặng mồm rồi? Cậu quyết định ngó lơ đi, cất bước tiến ra ngoài cửa hang tràn ngập ánh sáng. Đương nhiên cậu vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Người ta bảo những kẻ bắt cá hai tay, rồi sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nhưng mà mình đâu có bắt cá. Là sói và cừu cơ mà...

"Muốn chị đoán em đang nghĩ gì không?"

Một giọng nói lạnh như băng, đầy giận dỗi vang lên sau lưng cậu.

Klass cứng đờ người vì sợ, chẳng dám ngoái lại.

Nghe đến đây, ở cách đó không xa, giữa một khung cảnh còn đẹp hơn tranh vẽ và tràn ngập ánh mặt trời, Holo vừa sưởi nắng vừa dỏng tai nghe, rồi ôm bụng phá lên cười.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 7

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Táo Đỏ, Trời Xanh

Cảm thấy xung quanh bỗng nhiên im ắng đến lạ thường, Lawrence ngẩng đầu lên nghe ngóng. Nhưng chào đón anh qua khung cửa sổ bằng gỗ vẫn chỉ là những tia nắng ấm, cùng với âm thanh ồn ào náo nhiệt của phố phường ngoài kia, chẳng khác gì mọi khi cả. Anh lại cúi xuống vừa tiếp tục sắp xếp mấy tập giấy bằng da dê vừa vặn cổ nghe răng rắc, vẫn băn khoăn tự hỏi chẳng biết sự im lặng bất ngờ ấy từ đâu ra.

Nhưng rồi vừa mới đảo mắt nhìn quanh, anh đã tìm ra ngay nguyên nhân. Chắc hẳn là tại cái cô gái ngồi trên giường kia, đang làm ra vẻ rất ngây thơ vô tội, chứ chẳng phải ai khác.

"Thế ra này giờ cô ngồi chén táo đấy à... Được bao nhiêu quả rồi?"

Holo - cô gái với mái tóc màu chàm đẹp đến mức bao quý tộc phải ghen tị ấy ngoe nguẩy đôi tai trên đầu, nhìn qua đã biết không phải tai người, rồi từ tốn đếm ngón tay đáp lại:

"Chắc là mười... bảy, không, chín gì đó."

"Thế còn lại bao nhiêu?"

Lần này đến lượt cái đuôi những phượng buồn lông thú thềm đến nhỏ dãi mà chẳng có được ấy phe phẩy, nhưng lạ quá, trông điệu bộ cô cứ như thể một chú cún con sắp ăn mẳng đến nơi vậy.

"... Thì t-tám..."

"Tám?"

"Tám mươi... một quả."

Lawrence vừa thở dài, sắc mặt Holo đã xoay ngược 180 độ, cô gườm gườm nhìn anh:

"Anh định bảo tôi ăn sạch rồi chứ gì?"

"Đã có ai nói gì đâu nào."

"Thế anh thở dài vậy là ý muốn nói gì đây hở?"

Lawrence do dự một chút rồi đáp:

"Thì... cô nhắm ăn hết nổi chỗ đây không?"

Rồi mặc kệ cái lườm cháy bỏng của Holo, anh lại quay về với đồng giấy da, vừa định với lấy dây buộc lại cho gọn thì mới nhớ ra cái tay trái mình giờ chẳng còn dùng được nữa rồi. Lý do là vì trong cuộc xô xát hôm trước, anh đã sơ ý để dao đâm bị thương. Nhưng Lawrence cảm thấy cũng chính nhờ chuyện rắc rối ấy mà giữa anh và Holo - người con gái tình cờ gặp gỡ trên đường - đã hình thành nên một mối dây gắn kết, có bao nhiêu tiền cũng chẳng thể nào mua nổi.

Nếu nghĩ như thế thì giá này vẫn còn quá rẻ, Lawrence vừa nhủ lòng vừa đứng dậy khỏi ghế.

Trong góc phòng hiện đang có bốn thùng gỗ đựng đầy táo, chất cao như núi. Trong hóa đơn ghi là ba trăm hai mươi quả, thế mà tính đến hôm nay Holo đã xơi được ba mươi chín quả rồi. Vẫn biết táo là món khoái khẩu của cô, nhưng để xử lý hết cả chỗ này trước khi chúng thối rữa thì thật cũng chẳng đơn giản tí nào.

"Sao cô cứ phải ngoan cố thế nhỉ?"

"Tôi đâu có ngoan cố."

"Thật hử?"

Lawrence vừa hỏi dồn, vị thần sói khổng lồ sống trong cây lúa, nắm cả vụ mùa trong lòng bàn tay, đã sống trong nhân gian phải đến hàng thế kỷ và già hơn anh đến mấy chục lần ấy... đã quay ngoắt mặt đi như một đứa trẻ con. Rồi một hồi sau, hai cái tai cô sụp xuống.

"Nói thật thì... tôi cũng ngán đến tận cổ rồi..."

Giờ mà lỡ bật cười thì chắc Holo sẽ nổi quạu mất thôi, nên anh chỉ tán đồng với cô: "Đúng thế thật nhỉ..."

"Dù chúng có là món cô thích thì chừng đấy vẫn là nhiều quá."

"Nhưng mà..."

"Ừ?"

"Nhất định tôi sẽ ăn hết."

Holo nhìn Lawrence bằng ánh mắt khiến người ta cảm thấy niềm quyết tâm bi tráng lắm, hoàn toàn khác với cái lườm giận dỗi khi nãy. Tuy hơi bất ngờ trước sự biến đổi quá đột ngột, anh cũng lập tức nhận ra ngay cảm xúc của cô bây giờ.

Số táo ấy - ba trăm hai mươi quả, không ít, không rẻ - là do Holo tự ý mua dưới danh nghĩa của Lawrence mà chẳng hề được anh cho phép.

Thế nhưng không phải Holo mua chúng vì ham muốn ích kỷ của bản thân mình. Nghe thì hơi kỳ lạ, nhưng việc cô phung phí một số tiền lớn của anh lại

rất cần thiết cho hành trình của hai người sau này.

Thuở ban đầu Holo là một vị thần bị trói buộc trong ngôi làng trồng lúa mì kia, rồi cô xin anh cho đi cùng với mong muốn tìm đường về quê nhà phương Bắc.

Nhưng lẽ đời, nếu chỉ có lý do đơn giản thế thôi thì chẳng bao giờ làm nên việc gì cả.

Vì vậy nên Lawrence hoàn toàn không giận dữ khi thấy cô mang cả đồng táo, và còn thêm cả mấy bộ quần áo tương đối đắt tiền về nữa. Không, phải nói rằng đó chính là điều anh mong muốn, nay đã thành hiện thực.

Tuy rằng cả hai người họ đều hiểu ý nhau, dường như Holo vẫn thấy áy náy, có trách nhiệm vì đã tự ý giao kèo với người ta như thế. Chắc hẳn cô cũng hiểu rằng anh chỉ là một chàng thương nhân lưu động, chật vật lấm lem hàng ngày mới kiếm được miếng ăn, chứ chẳng phải hạng công tử thừa tiền rong chơi gì cả.

Holo vẫn hay tự xưng mình là "Hiền giả sói", nhưng nhiều khi cái tính hay lo lắng của cô cũng khiến anh phải bật cười.

"Mà thôi, chẳng cần phải nghiêm trọng đến thế đâu."

Cầm lấy một quả từ chồng táo ngất ngưỡng ấy, Lawrence nói tiếp:

"Nếu chỉ ăn thế này thôi thì đúng là nhanh ngán thật, nhưng còn có bao nhiêu món làm được từ táo cơ mà."

Đoạn, đang định đưa quả táo chín mọng đến mức tưởng như sắp vỡ tung ra ấy lên miệng cắn một miếng, anh sững lại khi thấy Holo đang chăm chăm nhìn mình. Dù cho số táo ấy có nhiều đến mức một mình chẳng thể xử lý hết nổi, dường như cô vẫn không muốn có ai ăn tranh với mình.

"Thiệt tình, nếu cô mà vỡ bụng chắc cũng là vì táo mất thôi."

Lawrence vừa cười vừa ném trả quả táo cho cô, Holo bắt lấy rồi đưa lên miệng cắn, vẻ bực dọc.

"Mà anh bảo nhiều món là sao cơ?"

"Ừ thì, giống như là nướng lên ấy..."

Cô rời miệng khỏi trái táo đang cắn dở, ngẫm nghĩ nó một lúc, rồi cau có nhìn Lawrence:

"Nếu tính chộc quê tôi thì chắc anh chuẩn bị tinh thần rồi chứ nhỉ?"

"Tôi tưởng hai cái tai 'bảo bối' của cô biết lúc nào người ta nói dối cơ mà?"

Vừa nghe nhắc đến hai tai, Holo đã giật bắn lên như bị ai búng vào, cô âm ỉ rên rỉ:

"Nhưng mà táo nướng á... tôi chẳng thể nào tưởng tượng ra nổi."

"Haha, cũng đúng thôi. Nó không phải là xiên que hơ lửa như nướng thịt đâu, mà là nhào với bột mì rồi hấp lên, như làm bánh ấy."

"Umm..."

Holo vừa nhòm nhòm quả táo vừa nghiêng nghiêng cái đầu, có vẻ vẫn chưa hiểu ra.

"Thế cô chưa ăn bánh táo bao giờ à?"

Cô lại lắc đầu.

"VẬY Ạ. THẾ THÌ ĂN THỬ MỘT LẦN LÀ SẼ HIỂU NGAY THÔI, ĐẠI KHÁI HẤP LÊN XONG TÁO NÓ MỀM HẸN ĐI, HƠI NHŨN NHŨN RA ẤY. VÍ DỤ THẾ NÀY HƠI TỆ, NHƯNG NÓ GẦN GIỐNG MẤY TRÁI TÁO CHÍN NẤU RỒI NHƯNG VẪN CHƯA THỐI HẸN."

"Ừm."

"THƯỜNG THÌ TÁO SẮP THÔI ĐẾN NƠI ĂN LẠI RẤT NGON, CẢ TÁO NƯỚNG CŨNG VẬY, CHẴNG THUA KÉM CHÚT NÀO. TÁO THƯỜNG THÌ NHIỀU NƯỚC, ĂN VÀO CỔ HỌNG ĐÃ KHÁT HẸN ĐÚNG KHÔNG? TÁO NƯỚNG THÌ NGƯỢC LẠI, NÓ NGỌT QUÁ NÊN ĂN XONG HAY HÁO NƯỚC LẮM."

"Hừ... ừm."

TRÔNG HOLO NHƯ ĐANG CỐ RA VẼ BÌNH TĨNH, NHƯNG CÁI ĐUÔI CÔ THÌ CỨ NGOÁY LOẠN LÊN HẾT BÊN NỌ SANG BÊN KIA. CỨ MỖI KHI BÀN ĐẾN CHUYỆN ĐỒ ĂN LÀ CÔ GÁI ẤY, THƯỜNG NGÀY VẪN HAY LÀM KHỎ LAWRENCE BẰNG CÁI ĐẦU LẠNH LỢI VÀ CÁI MIỆNG LIỀN THỎÁNG CỦA MÌNH, LẠI TRỞ NÊN YẾU ỚT ĐẾN LẠ THƯỜNG. MIỆNG HOLO THÌ CHƯA NÓI GÌ CẢ, NHƯNG CÁI ĐUÔI VÀ HAI TAI ĐÃ TRUYỀN TẢI RẤT CHÂN THỰC NHỮNG CẢM XÚC CỦA CÔ LÚC NÀY RỒI.

"Ừm, thực ra táo đã ngon sẵn thì có làm món gì cũng vẫn ngon thôi. Nhưng này, cứ ăn mãi đồ ngọt thế cô không chán à?"

Cái đuôi Holo khựng lại.

"Cá muối với thịt muối, cô thích đăng nào hơn?"

Cô trả lời nhanh như chớp:

"Đương nhiên là thịt rồi!"

"Thế thì tối nay mình..."

Còn chưa nói hết câu anh đã thấy Holo phi ngay xuống giường, tắt tả chuẩn bị khoác chiếc áo choàng lên người.

"Cô định đi luôn đây à?"

"Chứ còn sao nữa?"

Lawrence bắn khoăn tự hỏi chẳng biết cái số táo không lồ kia đã đi vào đâu trong cái cơ thể nhỏ bé của cô rồi nữa, nhưng rồi anh nhớ ra hình dáng thực sự của Holo là một con sói khổng lồ, có thể nuốt chửng anh luôn được.

Anh không muốn nghĩ đến điều này, nhưng... có lẽ dạ dày của Holo bây giờ vẫn to y như lúc là vị thần sói ấy.

"... Cho tôi hỏi lại, cô có chắc ăn được hết chỗ táo không đấy?"

"Nghe anh nói tôi tự tin hơn nhiều rồi. Cứ yên tâm đi."

Chiếc áo choàng được khoác lên thoăn thoắt, cùng với sợi dây lưng quanh hông, chỉ trong nháy mắt Holo đã sẵn sàng lên đường. Bây giờ mới chỉ qua trưa một chút thôi, nhưng Lawrence cũng đành ngoan ngoãn chiều theo cô vậy, chứ giờ nói lý lẽ thì chắc chắn là không thể rồi.

"Tôi đến chịu cô rồi đấy, ừ thì đi. Đằng nào mình cũng có việc mà."

"Ừm!"

Holo gật đầu cái rụp, cười vô tư đúng như dáng vẻ thiếu nữ của mình. Một thằng thương nhân từ hồi mười tám tuổi đến giờ, suốt bảy năm trời cứ một thân một mình với xe hàng, giờ trúng phải một nụ cười như thế thì còn nói năng được gì nữa chứ.

Lawrence vừa nghĩ vừa nhìn theo tấm lưng Holo. Nụ cười ngọt ngào hơn cả táo ấy vẫn vẫn vương, còn chủ nhân của nó đã thoăn thoắt bước ra phía

cửa, có lẽ cô chẳng chờ đợi được nữa rồi. Nếu lỡ để lộ những cảm xúc kia ra, chắc chắn anh sẽ lại bị cô chòng ghẹo cho một trận mất thôi.

Anh khẽ hắng giọng, chuẩn bị đồ đạc để lên đường, đang toan cất bước đuổi theo Holo thì hai chân bỗng đứng sừng lại. Từ bên kia cánh cửa đã mở toang, cô đang nhìn anh đây vẻ thích thú.

"Thì thoảng tôi cười thế cũng hay đấy nhỉ?"

Hai người chỉ đang đi kiếm món gì khác ăn cho đỡ ngán táo thôi, nhưng rõ ràng đầu óc Holo chỉ toàn mưu đồ đen tối... Theo cô ra khỏi phòng, Lawrence nói với nàng sói nhỏ con mà bất trị quá chừng ấy:

"Tôi chưa thấy ai khó xơi như cô đâu."

Holo ngoái đầu qua vai, đáp lại bằng vẻ dửng dưng: "Thế tôi cần anh khen ngon hử?"

Đến đây Lawrence nhún vai tỏ ý đầu hàng, còn cô thì phá lên cười khanh khách.

Thành phố cảng Pazzio nằm ở trung lưu Slaude, lúc nào cũng đông đúc tấp nập, đâu đâu cũng chỉ thấy toàn người là người. Bây giờ chưa phải dịp lễ hội, cũng chẳng phải lúc chuẩn bị cho chiến tranh, thế mà vẫn có không biết bao nhiêu người đi đi lại lại trên đường.

Đâu đây lấp ló bóng dáng những người nông dất theo đàn gia súc, những người thương nhân gánh hàng trên lưng, những chú nhóc người ở ăn mặc chỉnh chu hẳn đang đi chạy việc cho gia chủ, và còn cả những vị thầy tu chắc ít có dịp đến chỗ đông người nữa, cứ lúng ta lúng túng giữa phố phường tấp nập.

Người ta vẫn thường hay nói rằng "Ba con đường làm nên một thành phố", mà ngay cả trong một thị trấn cũng có bao nhiêu con đường xen kẽ chằng chịt

lẫn nhau, và đi trên đường thì còn có lắm kiểu người hơn nữa. Nhưng chắc chẳng có ai dám nghĩ rằng giữa cái đám đông hỗn tạp ấy, lại có một ai-đó-không-phải-người đang len lỏi.

"Mà chả hiểu sao ai nhìn cũng bảo cô giống nữ tu nhỉ..."

"Hửm?"

Nghe Lawrence lầm bầm một mình, Holo quay sang, miệng vẫn chóp cha chóp chép mấy trái nho khô.

Ban này đã ăn bao nhiêu táo như thế rồi, thế mà vừa mới trông thấy người ta bán nho khô ở một sạp hàng ven đường, hai mắt cô đã khẩn khoản nhìn anh y như thể một người nghèo khó vô cùng đáng thương vậy.

"À không, tôi chỉ đang bảo 'Tiền ăn của cô dạo này kinh quá, tôi chẳng dám nghĩ đến nữa' ấy mà."

"Hừ. Mà này, trông tôi giống nữ tu thì có vấn đề gì hở?"

Thế là Holo nghe rõ anh nói đấy chứ, thế mà còn cố tình vắn vẹo người ta nữa. Lawrence không giấu nổi nụ cười chán nản.

"Nếu xét trên hành trình của mình thì chẳng vấn đề gì, mà còn có lợi ấy chứ."

"Ồ... Mà thế giới con người các anh lúc nào cũng thật kỳ lạ - chỉ cần khoác hay không khoác lên mình một tấm vải thôi là bao nhiêu thứ đã thay đổi hoàn toàn rồi."

"Thì đến sỏi đội lốt cừu cũng còn được miếng mồi ngon cơ mà."

Holo suy nghĩ một chút, rồi cười vui vẻ.

"Còn sói mà mang lột thỏ con thì chắc anh sập bẫy cái một."

"Đã thế thì tôi sẽ cho táo vào bẫy."

Nhìn Holo phụng má, tiếp tục tọng mấy trái nho khô vào miệng, Lawrence bật cười. Những tháng ngày đơn độc làm ăn, anh thường chỉ mở miệng khi đối thoại hoặc lúc bàn bạc buôn bán với người ta, nên đây là một niềm vui mà đời thương nhân anh chưa từng được hưởng. Quả thực có một người bạn đồng hành tâm đầu ý hợp, đối đáp tán gẫu với nhau thì chẳng bao giờ nhàm chán được.

"Nói ra thì... cũng chẳng phải không có vấn đề đâu. Nhất là trong trường hợp của cô đấy."

"Ừm."

Dường như nhận ra qua giọng điệu rằng Lawrence không đùa nữa, Holo cũng ngưng cười cợt, cô quay sang ngàng đầu nghe anh nói.

"Một nữ tu mà lại thản nhiên uống rượu giữa thanh thiên bạch nhật đã là không ổn chút nào rồi. Ở quán rượu thì người ta còn rộng rãi bỏ qua cho, nhưng giả sử đến chỗ phải cẩn thận hành động từng li từng tí thì biết làm sao đây?"

"Ừm. Giống như uống rượu trên cầu treo sắp sập đến nơi ấy nhỉ."

Ngay tức khắc Holo đã nghĩ ra được một cách ví von như thế, làm Lawrence cũng phải bất giác thán phục cô.

"Mà thế gian này cũng có biết bao nhiêu loại thị trấn nữa. Nhất là đi về phương Bắc, có những nơi họ không thích ai mặc quần áo nữ tu đâu."

"Thế anh bảo tôi làm sao giờ?"

"Thì kiếm một bộ quần áo giống con gái thành thị thôi, chắc cũng không khó lắm."

Holo ngoan ngoãn gật đầu, tiện tay quăng luôn chỗ nho còn lại vào miệng.

"Thế mình cứ mua cho xong đi rồi hẵng ăn. Chứ việc còn dang dở ăn uống cũng mất ngon lắm."

"Cô hiểu chuyện thế này thật tốt quá. Đỡ mắt công thuyết phục."

"Ý anh lo tôi sẽ đòi đánh chén trước ấy hả? Tôi đâu phải đứa hám ăn đến thế."

Lawrence nhún vai như muốn nói "Ai biết được đây", trông vậy Holo chỉ thần thơ liếm ngón tay rồi nói tiếp:

"Hum. Mà thôi, anh đã có lòng lo cho tôi như thế, thì tôi cũng phải có dạ chứ nhỉ."

Holo không nhìn anh mà cứ nhìn về đoạn đường phía trước, cô lặng lẽ nói, rồi cười nhẹ một tiếng, rồi lại thở dài.

"Muốn mua tặng người ta cái áo thì cứ nói ra đi, lại còn phải vòng vo tam quốc. Anh tưởng tôi không đoán ra chắc?"

Lawrence đưa tay lên che miệng - nhưng không phải vì anh vừa giật mình đến mức suýt nữa kêu toáng lên đâu. Chỉ là cũng hơi xấu hổ một chút.

"Ahaha... Đã vậy thì tôi cũng không khách sáo đâu. Đằng nào sắp tới cũng là cả một mùa đông lạnh lẽo cơ mà."

"Tôi lại muốn cô khách sáo một tí cho tôi nhờ."

Trước lời trêu chọc của Lawrence, Holo cười như một đứa trẻ con, rồi rất nhẹ nhàng, cô luôn những ngón tay mình nắm lấy bàn tay phải của anh.

Holo luôn bận tâm nghĩ cho cái túi tiền của Lawrence, ít nhất là trong khả năng cô có thể. Nhưng bản thân mình là một thằng con trai mà lại để cho cô phải lo lắng đến những chuyện như thế, anh cũng chẳng thấy vinh hạnh gì cả.

Dường như nàng sói tinh ranh ấy đã thấu hiểu hết những dao động trong thâm tâm anh từ khi nãy rồi. Rõ ràng Lawrence còn phải học hỏi nhiều lắm, mới mong một ngày có thể "trên cơ" được cô.

"Trời hôm nay lạnh quá. Tay tôi buốt."

Đương nhiên lý trí anh không tin là cô nói thật, nhưng nói dối cũng là cái nghề của thương nhân.

"Ừm, đúng là lạnh thật nhỉ."

"Ừm."

Cái cảm giác cả hai đều hiểu rõ mình đang không thành thực với nhau, nó còn nhồn nhột bứt rứt hơn cả cứ nói thật hết ra cho xong nữa.

Nhưng trên con phố nhộn nhịp bao người lại qua ấy, ẩn sâu trong một lời nói dối, hai người họ lại hiểu thêm được một bí mật về nhau.

Với Lawrence mà nói, điều ấy còn làm anh sáng khoái hơn cả hồi thắng được cuộc làm ăn lớn đầu tiên, được nhét đầy những đồng vàng khắc hình vị nữ hoàng đội vòng nguyệt quế vào trong túi tiền của mình nữa.

"A!"

Giữa bao nhiêu dòng suy nghĩ, dường như nhớ ra điều gì đó, anh lại bị kéo tụt từ trong những mộng mơ về lại trên con đường nhộn nhịp.

"Anh làm sao thế?"

"Tôi... không có tiền."

Holo ngán người ra một lúc, rồi ánh mắt cô từ ngạc nhiên ban đầu chuyển sang nhìn anh vẻ khinh miệt. Đúng là về khoản này thì cô cũng chẳng khác gì những người con gái thành thị nơi đây cả. Nếu như đã hứa sẽ mua tặng họ một thứ gì đó, rồi sau đây lại nuốt lời không mua nữa, thì cho dù đó có là một món đồ vô thưởng vô phạt đến mấy họ cũng sẽ càng cố chấp muốn có hơn, còn kinh khủng hơn mấy tay thương nhân nữa. Đây là một trong những điều mà anh đã học được, sau bảy năm trong nghề.

Cứ coi như tôi đang cố vớt vát danh dự đi, nhưng mà "không có tiền" ở đây không phải là như cô nghĩ đâu."

"Hừm?"

"Ý tôi là không có tiền lẻ..."

Vừa nói Lawrence vừa toan lục tìm lại trong túi tiền, nhưng rồi anh lại nhận ra cái tay trái mình giờ chẳng làm được gì cả. Thành ra dù hơi tiếc anh vẫn đành gỡ tay phải khỏi bàn tay Holo đang nắm, cố làm ra vẻ thản nhiên nhất có thể.

"Chà, đúng là không có thật..."

Anh vừa nhìn vào trong chiếc túi da vừa nói. "Người ta cũng hay lấy lớn thay cho nhỏ mà. Thế là anh vẫn có tiền đây chứ?"

"Nhưng mà giết gà không dùng đến dao mổ trâu. Hồi mua bánh mì cô cũng bảo tôi thế còn gì?"

"Hừm, vấn đề là lúc thôi lại à..."

"Phải đi đổi tiền thôi. Chứ vào hàng quần áo mà chia mấy đồng này ra chẳng biết mặt người ta sẽ kinh khủng thế nào nữa."

"Ừm... Mà này, cho tôi hỏi."

Lawrence đang thắt lại miệng chiếc túi rồi buộc vào bên hông thì Holo lên tiếng.

"Đồng vàng ấy, giá trị nó lớn đến thế cơ à?"

"Ờ? Ừ đúng thế, như đồng lumione trong túi tôi đây này, giá thị trường nó đổi được khoảng chừng ba mươi lăm đồng bạc trenni. Nếu như sinh hoạt đơn giản, không ở lữ quán hay vào quán rượu, thì chỉ một đồng bạc ấy đã đủ cho người ta sống thoải mái một tuần rồi. Giờ cô thử nhân nó lên ba lần xem?"

"... Đúng là to thật nhỉ. Nhưng mà nếu vậy thì lần này dùng đồng vàng có sao đâu?"

Nhìn Holo đang đi bên cạnh mình, anh đã lờ mờ đoán được cô sẽ nói gì tiếp theo.

"Quần áo thì không giống như tào, giá cả toàn tính bằng vàng thôi đúng không? Như bộ tôi đang mặc đây này, ở cửa hàng người ta bảo nó đáng giá hai đồng lặn đó."

Lawrence từng nghe nói đã có bao nhiêu gia đình quý tộc giàu có bị quần chúng nổi dậy làm loạn, âu cũng vì họ cứ hay mở miệng nói ra những câu thừa thãi.

Hắn là mấy câu kiểu như thế này đây, anh vừa nghĩ vừa cười khổ sở.

"Mấy bộ như thế ai mà cứ mua mãi cho cô được chứ... Nếu như quần áo nào mà cũng đắt như cô nói, thì chắc dân thị trấn này quá nửa phải cõn truồng ra đường mất thôi."

Một tấm áo choàng giá tận hai đồng vàng, chắc hẳn lúc viết hóa đơn ông chủ tiệm cũng bán tín bán nghi chẳng biết cô có định trả tiền thật hay không. Ngay cả việc giao dịch mà không có sự giám sát của người công chứng cũng đã là kỳ lạ rồi, đây lại còn mua tận hai tấm, kèm thêm cả dây lưng bằng lụa nữa. Cũng may có lẽ vì Holo trông rất giống một nữ tu sĩ từ tu viện riêng do gia đình quý tộc nào đó xây lên, nên ông đã không cho rằng đó là một trò đùa của bọn trẻ con.

"Ừ... Thứ này đắt đến thế cơ à..."

Holo cúi mặt xuống, nhón tay cầm chiếc áo mình đang mặc lên như xem xét. Nhưng tất nhiên Lawrence hiểu là cô cố tình làm bộ thôi.

"Đúng rồi. Thế nên từ giờ mua mấy món rẻ rẻ thôi nhé."

Ngay lập tức Holo bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, ngẩng mặt lên nhìn anh.

"Tôi đây đường đường là Hiền giả sói Holo của rừng Yoitsu đấy nhá. Mặc đồ rẻ tiền thì còn gì là thanh danh của tôi nữa hở?"

"Cô mà đẹp thật thì có mặc gì cũng vẫn đẹp thôi mà."

Holo cứng họng cúi gằm mặt xuống, cố lục lọi đầu óc tìm cho ra một câu gì đó thật hay để đáp trả lại anh, nhưng hình như bí lù hoàn toàn thì phải. Cuối cùng cô giận dữ đánh vào tay phải Lawrence một cái, trông cứ y như một đứa trẻ con.

"Nhưng mà, biết đôi tiền làm sao đây..."

Mặc kệ nàng sói ấy anh vẫn tiếp tục suy nghĩ, rồi khẽ thở dài.

Muốn đổi từ vàng ra bạc thì chắc chắn phải mất thêm tiền công cho người ta nữa, vả lại Lawrence cũng thấy buồn buồn khi phải xa rời những đồng vàng của mình. Thương nhân các anh mãi mê kiếm tiền chắc vì yêu mấy đồng vàng mất rồi, Lawrence từng bị người ta giễu cợt như thế, nhưng với anh những điều họ nói hoàn toàn không phải là đùa.

Nhưng trong tình thế bây giờ thì còn một vấn đề lớn hơn ở trước mắt.

Vào những lúc như thế này, thường bao giờ người ta cũng sẽ tìm đến một người đổi tiền đã quen thân từ trước - bởi vì nếu giao cho người lạ chắc chắn sẽ bị họ lừa, rồi phải chịu thiệt cho xem. Mà trong cái nghề này thì khoản thua thiệt đó được coi như là một dạng thuế rồi, nên cũng chẳng thể tố giác với ai được. Nếu không muốn thế thì trở thành khách quen đi, đó là cái lý lẽ cùn của hội những người đổi tiền.

Đương nhiên Lawrence có quen một người đổi tiền ở thị trấn này, nên gần như không phải lo mấy chuyện như thế. Nhưng mà lại có một vấn đề khác.

Cái người đổi tiền thân quen này... là một tay háo sắc có hạng, mới chỉ gặp Holo có một lần thôi hẳn đã mê cô như điều đồ rồi. Mà hình như Holo cũng thích như thế thì phải.

Chính xác là cô thích nhìn Lawrence trong lòng đứng ngòai không yên, theo đúng cái bản năng đáng thương của lũ đàn ông, khi phải nhìn hẳn tán tỉnh cô ngay trước mắt mình.

Nếu như có thể thì Lawrence chẳng muốn cô gặp hẳn chút nào.

"Đổi tiền à. Thế thì... hô hô."

Trực giác sắc lẹm của Holo đã nhận ra rồi, cô cười ranh mãnh khác hẳn khi này.

"Được rồi, thế thì anh nè, mình nhanh nhanh làm cho xong việc đi. Tôi là tôi thèm uống rượu lắm rồi đấy."

Lawrence bị cô kéo tay đi, chạy xuyên qua con phố lớn nhộn nhịp. Tâm trạng bây giờ còn rối bời hơn cả những phen thương lượng làm ăn trước đây nữa, anh thở dài thườn thượt, vừa thăm nguyên rửa trái tim đen tối của người con gái có bàn tay mềm mại kia.

"Theo giá bây giờ thì một đồng lumione đổi được ba mươi lăm đồng trenni."

"Còn tiền công?"

"Mười đồng bạc lute, hoặc ba mươi đồng trie."

"Thế tôi trả bằng trie."

"Tôi hiểu rồi. Vậy thì... mời quý cô đi đằng này. Ôi ôi, cẩn thận nhé. Lỡ như rơi xuống đường mà bị ai nhặt là coi như mất cho họ luôn đấy."

Người đòi tiền ấy thận trọng đặt những đồng bạc lên lòng bàn tay Holo, rồi dùng cả hai tay mình đỡ lấy bàn tay ấy cứ như người ta nâng niu đứa trẻ con vậy.

Lawrence đã chìa đồng vàng lumione ra rồi, nhưng hắn vẫn chưa chịu rời ra. Không, chính xác là hắn còn chẳng thèm liếc mắt sang nhìn anh nữa.

"Weiz!"

Phải đến lúc anh cất tiếng gọi, hắn mới chịu ngược lên nhìn anh.

"Cái gì?"

"Tôi mới là khách ở đây cơ mà."

Cả anh và hấn đều là dân trong nghề, đã làm ăn với nhau bao năm rồi, nên gã thương nhân tên Weiz ấy chỉ thờ dài, hất hàm về phía bàn đổi tiền như ra hiệu.

"Cứ để tạm đồng vàng lên đấy đi. Tôi đang bận."

"Bạn cái quái gì cơ?"

"Nhìn mà không biết hả? Bạn giúp cho quý cô đây không làm rơi tiền xuống đất chứ còn gì nữa."

Nói đoạn hấn lại quay sang cười với Holo, tất nhiên hai tay vẫn giữ nguyên tư thế.

Còn Holo thì hơi cúi mặt xuống bên lễn, và còn như rất hân hạnh nữa, khiến Lawrence cũng phải giật mình không ngờ rằng cô cũng có những cử chỉ như vậy.

Cả Holo và Weiz đều coi đây đơn giản là một màn kịch ngớ ngẩn thôi, chỉ có mình Lawrence là nghiêm túc quá mức, thành ra anh giữ luôn vai kẻ-ngốc-chẳng-biết-gì-cả trong vở kịch này.

"Nhưng mà này, anh Weiz ơi.. "

Holo vừa mở miệng, mặt hấn đã nghiêm nghị hấn lại, nhìn cứ như một hiệp sĩ quả cảm.

"Mấy đồng bạc này nhiều quá, một tay tôi cầm không nổi..."

Đương nhiên rồi - Lawrence còn chưa kịp chen vào thì hắn đã nhanh nhẩu đáp ngay:

"Ồ, cô Holo ơi, vậy nên mới có tay tôi đây chứ."

Holo hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lại buồn buồn nói tiếp:

"Nhưng tôi nào dám làm phiền đến hai bàn tay quý giá của anh như thế."

Weiz lắc đầu, đáp lại:

"Nếu như có đồng bạc nào rơi ra từ bàn tay cô, thì xin hãy cứ để tay tôi đỡ cho. Dù là vậy, tôi cũng chẳng thấy phiền gì đâu. Bởi vì như thế này chắc chắn cô Holo sẽ hiểu được những tình cảm tràn trề trong lòng tôi, vốn có lấy hết hai cánh tay cũng không thể nào ôm trọn được mà."

Holo hơi thẹn thùng quay mặt đi như một cô con gái quý tộc, còn Weiz thì chăm chú nhìn theo cô. Một màn kịch sến súa quá mức khiến người ta chỉ muốn tự tát vào má mình một cái, còn lời thoại thì sáo rỗng đến ghê răng. Thế nhưng cho dù nội dung của màn kịch ngắn ấy có sáo rỗng, thì vẫn phải nói rằng hai diễn viên đã biểu diễn rất ăn ý, cứ như là có bàn với nhau từ trước rồi vậy, làm Lawrence phải tự hỏi tâm đầu ý hợp có phải là nghĩa như thế này hay không.

Những cảm xúc chẳng hề dễ chịu chút nào cứ âm ỉ trong lồng ngực Lawrence, thành ra anh đành phải dội gáo nước lạnh vào cuộc vui của hai người ấy:

"Tiền bạc thì cho vào túi, tiền vàng thì bỏ trong hộp, chỉ có tiền đồng thô kệch thì mới cầm trên tay thôi, những lời ấy anh quên hết rồi hử Weiz?"

Đó là nguyên tắc cơ bản của cơ bản trong cách đối xử với tiền bạc, bất cứ ai muốn theo học nghề đổi tiền đều được dạy đầu tiên. Mà để hãm lại cái đà

hám gái không phanh của Weiz thì cũng chỉ có cách này là hơn cả. Quả đúng như dự đoán, cuối cùng hắn cũng chịu bỏ tay Holo ra, chuyển sang gãi đầu soàn soạt:

"Thật hết biết, muốn độc chiếm một cô gái đẹp thế này, anh thật chẳng biết sợ quỷ thần gì cả. Hãy biết chia sẻ bánh mì người có, anh không biết Chúa Trời đã dạy vậy rồi sao?"

"Anh muốn tôi chia cô ấy cho ư?"

Nghe Lawrence vừa mở miệng chiếc túi da, cất những đồng bạc trên tay mình vào vừa nói, Holo đang cười khúc khích bỗng im bật, mặt không cảm xúc nhìn anh.

"Trên bàn đổi tiền không có chuyện vay mượn đâu anh. Chỉ có cho hắn, hay là không thôi."

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Weiz có thể thấy rõ hắn không hề đùa chút nào. Lawrence vừa cười vừa đáp lại:

"Nhưng mà cô ấy còn đang nợ tôi tiền nữa đó. Thế cậu có chịu không?"

"Oái."

Nghe vậy Weiz cúi gầm mặt xuống. Rồi sắc mặt hắn lập tức chuyển sang vẻ hối tiếc, mới vừa nói đến chuyện tiền bạc đã lòi luôn bản tính thật của mình ra mất rồi. Nhưng có như vậy mới là Weiz - lợc lợ và tình đời.

Rồi hắn quay sang Holo, buồn bã nói:

"Tôi không thể định một cái giá cho cô được."

Cô cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi đáp lại ngay, vẫn giữ nguyên vai của mình trong "vở kịch":

"Cán cân con tim tôi vẫn còn đang dao động quá. Nhưng mà, nó không phải là thứ chỉ cần sức nặng đồng vàng là bên nào cũng nghiêng đâu..."

"Vâng vâng, đương nhiên là vậy rồi."

Đoạn, hắn định nắm lấy tay Holo lần nữa, nhưng cô rất thanh thoát tránh đi, đáp lại:

"Cán cân đã lệch rồi mà còn định sờ vào nữa sao... Anh này thật là xấu tính quá chừng!"

Trước lời nói như một cô gái ở quán rượu trách cứ vị khách uống say quá chén ấy, khuôn mặt của Weiz e áp tẹ hại đến mức cùng là đàn ông với nhau, Lawrence nhìn còn thấy thương thay cho hắn. Vừa quyết tâm không bao giờ để bản thân rơi vào thảm cảnh như thế, anh vừa thở dài rồi nói lời hạ màn cho màn kịch ba người này:

"Thôi, bọn tôi đi nhé."

"A, này, Lawrence!"

"Ừ?"

"Anh định đi mua sắm gì à mà phải đổi tiền vàng thế này?"

"Ừ, bọn tôi sắp đi lên phưcmg Bắc nên chắc sẽ cần quần áo gì đấy."

"H-Hai người sắp đi à?"

"Ừ, thì sao..."

Nhìn sang bên, anh thấy Holo đang cười thích thú. Tuy không có được cái tài nhìn thấu tâm can con người như cô, anh cũng có thể đoán được Weiz đang nghĩ gì.

"Càng để đến sát ngày thì giá sẽ càng tăng cao, nên nếu có thể bọn tôi muốn mua luôn hôm nay cho chắc."

"Ừ..."

Nếu mà được thì chắc hẳn hẳn cũng muốn đóng quách cửa hàng mà chạy theo hai người đây, nhưng có vẻ hẳn có việc quan trọng không bỏ được rồi.

Lawrence toan quay đi nói "Tạm biệt", như để trả đũa chuyện hẳn dám cho anh ngồi ngoài lề từ nãy đến giờ trong cái màn kịch ba người kia, nhưng ngay lúc ấy Holo đã chen vào nói:

"Cái việc đổi tiền của anh ấy, mặt trời lặn rồi còn làm được nữa không?"

Như chết đuối vớ được cọc, hẳn nhanh nhẩu đáp lại ngay:

"Trong cái nghề của tôi có nguyên tắc chung thế này, rằng nếu kẻ nào trời đã tối rồi mà vẫn còn làm việc cân đong đo đếm, thì chỉ có thể là phường lừa đảo thôi. Mà tất nhiên tôi không phải phường lừa đảo."

"Đấy, anh nghe rõ chưa."

Nghệ Holo nói như thế, Lawrence cũng không thể nào cứ thỏa mãn cái ham muốn trả đũa của mình mãi được. Nếu không kìm lại, chẳng biết nó sẽ dẫn anh tới đâu nữa. Người thương nhân lưu động nay đây mai đó, vốn đâu có được mấy người bạn, nhất là những người cùng sẻ chia chén rượu đêm với mình thì lại càng hiếm hơn.

"Mua quần áo xong bọn tôi định đi uống rượu luôn. Nếu cậu thích thì khi nào xong việc cứ ghé qua."

"Tất nhiên rồi anh giai! Vẫn ở quán mọi khi à?"

"Ừ, chứ say ở quán không quen thì nhiều chuyện không hay lắm."

"Hiểu rồi, hiểu rồi. Hai người chờ nhé tôi sẽ đến ngay đây!"

Gần như toàn bộ câu vừa rồi là hấn nói với Holo. Những người đôi tiên xung quanh chẳng thèm để ý đến Weiz, chắc hấn với họ đây đã là chuyện thường ngày ở huyện rồi. Đến cả khi anh và cô đã đi xa gian hàng, hấn vẫn đứng vẫy tay chào hai người. Có vẻ thích thú, Holo cũng ngoái lại vẫy vẫy tay với hấn, phải đến khi hai người đã đi qua cây cầu san sát mái những gian hàng của những người đôi tiên và thợ kim hoàn cô mới chịu thôi, quay lại tiến về phía trước.

"Ahaha... Anh ta thú vị thật nhỉ."

Nghe Holo nói như vừa uống được một chén rượu ngon, Lawrence chỉ biết thở dài.

"Cô mà khiến hấn hăng máu lên là lát nữa phiền lắm đấy."

"Phiền?"

Người ta có hay đùa rằng, một nữ tu xinh đẹp mà lên đường hành hương, thì gần như chắc chắn số người trở về sẽ phải đông hơn nhiều số người đi.

"Bởi vì hấn sẽ cứ bám lấy cô mãi thôi."

"Ừ thì tôi cũng đang bị anh bám rồi còn gì."

Thấy Lawrence cứng họng, Holo cười ranh ma, để lộ ra một cái răng nanh:

"Tôi hiểu rõ mấy chuyện đó mà, đâu có giống như anh. Tôi chỉ đang chơi đùa với anh ta một chút thôi. Trêu chọc anh quả cũng vui thật đấy, nhưng đôi lúc tôi thích có một anh chàng thông minh hơn."

Cho dù có rất nhiều chuyện muốn nói, rốt cuộc cái đầu của Lawrence chẳng nghĩ ra được một câu trả lời nào cho nên hôn. Anh thấy bản thân mình thật thảm hại, ngoài chuyện làm ăn ra thì chẳng được cái gì cả.

"Đừng có nghiêm túc quá như thế, tôi đùa với cả hai anh cơ mà. Anh cứ như vậy làm tôi ngượng lắm."

Holo đặt tay lên má ra vẻ ngượng ngùng, còn Lawrence chỉ biết làm bản mặt trông đến thật là khổ sở.

"Mà cái nhà anh Weiz đấy mồm mép nhanh nhẩu thật đấy nhỉ, chẳng giống gì anh. Nhưng đã sống trên đời ngần ấy năm, tôi nghĩ chẳng thứ gì chồng lỏn bạc béo bằng miệng lưỡi người ta. Anh làm nghề buôn bán hẳn cũng hiểu ý tôi chứ nhỉ?"

Lawrence hơi giật mình trước lời nói đột ngột của Holo, rồi anh nhận ra từ nãy đến giờ, cho dù gương mặt cô tươi cười đến thế, nhưng đôi mắt tuyệt đẹp màu hổ phách ấy lại chẳng có chút gì là vui vẻ.

Suốt một thời gian dài Holo bị trói buộc ngoài ý muốn vào ruộng đồng của ngôi làng kia, bị bắt làm vị thần mùa màng mang lại lúa mì cho họ. Ngoài miệng họ ngợi ca tán tụng cô, nhưng trên thực tế họ lại choàng xiềng xích vào cổ chính vị thần của mình, không cho Holo rời khỏi miền đất ấy. Và rồi khi không còn giá trị lợi dụng nữa, thì cũng chính những bàn tay ấy đã vứt bỏ cô, lạnh lùng và tàn khốc.

Đó chính là sức nặng thật sự đằng sau câu nói của cô.

Nhưng cũng chính vì thế mà bàn tay Holo, đang thoải mái nắm lấy tay anh, lại càng trở nên âm áp.

"Ừ, như tôi ấy, nếu là để kiếm lợi nhuận thì có mà nói dối đến trời."

"Nhưng còn lâu mới lừa được tôi nha."

Thấy Holo ngoe nguẩy đôi tai dưới chiếc mũ áo choàng với vẻ tự đắc, Lawrence cũng bất giác bật cười.

"Nào, giờ thì đi sắm quần áo thôi."

"Ừm."

Không biết mẫu nào sẽ hợp với cô ấy nhất nhỉ, anh phải cố hết sức mới khiến cô không nhận ra bản khoản hiện tại của mình.

Mấy bộ quần áo giá toàn tính bằng một, hai đồng vàng mà Holo mua trước đây, về cơ bản toàn là đồ mới tinh. Nhưng thực ra đến cả dân thành thị cũng ít ai được mặc đồ mới lắm. Thường những bộ quần áo đã mặc đến thùng lỗ, sờn chỉ rồi người ta vẫn sẽ đem bán lại, rồi chúng sẽ được chấp vá tạm thời để sử dụng được tiếp. Những thương nhân giàu có nhất mới may được những bộ quần áo mới tinh, rồi khi đã mặc cũ rồi sẽ họ đem bán lại cho những thương nhân hạng trung. Rồi quần áo cũ của những thương nhân hạng trung ấy sẽ lại đem cho những anh người hầu của họ mặc, đến khi chúng đã rách rưới đến mức cả người hầu còn chẳng thèm mặc nữa thì đem bán lại cho những anh thợ thủ công mới vào nghề, hoặc ủng hộ cho những vị thầy tu nay đây mai đó - tất nhiên đã đến lúc này thì những bộ quần áo ấy cũng chẳng che chắn được nhiều nữa rồi.

Cuối cùng khi những gì sót lại chỉ còn là vải vụn, người ta sẽ nhặt nhạnh và đem đi bán làm nguyên liệu cho thợ làm giấy.

Trong cái vòng đời của một bộ quần áo này, vị trí của một con người cũng biểu thị rõ nét địa vị của họ trong xã hội. Thế nên là bỏ đến tận hai đồng bạc để may một bộ quần áo là một chuyện gì đó khó tin lắm. Đến cả Lawrence

cũng mới chỉ dám may một bộ quần áo cho riêng mình, chính là cái bộ bị Holo nhờ tay làm rách giữa lúc hỗn loạn hôm trước.

Chẳng biết cô có nhận ra điều ấy không?

Đứng trước một gian hàng quần áo cũ, có thể nói là đứng cũng gần bết bết trong vòng đời kia, trông nét mặt cô không vừa ý thấy rõ.

"Um.."

Khẽ phát ra một âm thanh chẳng biết nên gọi là tiếng thở dài hay tiếng gì đây nữa, cô cầm trên tay một bộ quần áo màu nâu, chắc hẳn nhuộm bằng nước vỏ cây hãm. Mà có bảo đó là màu bị dây bẩn vào, giặt mãi không ra được chắc hẳn người ta cũng tin - bởi vì trông nó cũ cũng phải đến thế thật.

"Bộ này giá bốn mươi đồng lute ạ. Vừa rẻ lại vừa bền lắm đó."

Holo gật đầu ậm ừ trước lời quảng cáo của ông chủ hàng, rồi lại đặt bộ quần áo lên sạp hàng và lùi ra sau ba bước. Như thế hẳn cô muốn nói là tiệm này không có thứ gì cô thích rồi, Lawrence chỉ biết cười chán nản. Trông có khác gì một cô tiểu thư nhà giàu đâu.

"Chủ quán ơi, chúng tôi định đi lên phương Bắc nên cần quần áo cho hai người, cần sao đủ dày mà lại rẻ, ông có thể chuẩn bị cho được không?"

"Anh mang bao nhiêu tiền?"

"Hai đồng trenni."

"Được rồi chờ tôi chút."

Những bộ quần áo mà người ta bày bán vào mùa này chẳng phải là quần áo bình thường, mà gần giống như những "bó rom" rất lớn bao bọc người để chống chọi lại cái rét. Cả màu sắc lẫn thiết kế đều chỉ là yếu tố phụ, quan

trọng là chúng rất bền và vô cùng dày, đến mức mà nếu như không bị mỗi một ăn thì chắc chẳng bao giờ rách hay hỏng được.

Chúng đi theo những người thương nhân với gánh hàng nặng trĩch từ phương Bắc xuống phương Nam, và lại được người ta mua để đi lên phương Bắc lạnh giá. Bộ quần áo cũ rách mà Holo cầm lên khi này, chắc cũng đã phải trải qua vòng tuần hoàn đi đi về về này đến bao nhiêu năm rồi.

Những thứ quần áo như thế này không tính giá theo từng chiếc, mà phải tính theo từng đồng.

"Ngoài quần áo toàn thân ra tôi sẽ khuyến mại thêm hai chiếc chăn bông nữa, anh thấy thế đã ổn chưa?"

"Ừm, để xem nào... Như ngài thấy, tôi là một thương nhân lưu động, lần này đi làm ăn may sao lại quen được một thương hội thân thiết ở nơi đây. Tên thương hội ấy là... Milone, thì phải."

Vừa nghe đến tên một thương hội cũng có tiếng tăm trong thị trấn, hai má người bán hàng giật giật.

"Thế nên là, có khi sau này một năm tôi sẽ quay lại nơi này vài lần đó."

Từ góc nhìn của ông chủ hàng quần áo cũ, vị khách này là một thương nhân giàu có, tiền bạc không phải là vấn đề, nếu như sau này anh ta còn thường xuyên ghé lại nữa thì thật tốt biết bao. Như vậy thì trong cuộc làm ăn này, vấn đề quan trọng không phải là cố chăm chăm bán từng món với giá cao, mà phải làm sao bán được càng nhiều món càng tốt hòng kiếm lãi. Hiểu ra điều ấy nên vừa nghe Lawrence nói, sắc mặt ông chủ hàng đã chuyển sang một nụ cười phát tài.

"Vậy sao ạ... Vâng, tôi hiểu rồi. Vậy thì ngoài chiếc áo choàng này tôi sẽ tặng anh thêm một tấm chăn nữa nhé. Đương nhiên nó đã được hun khói rồi,

tôi có thể đảm bảo trong hai năm không hề bị mối mọt."

Chiếc áo choàng thì vá chằng vá đụp, còn tấm chăn thì cứng ngắt ngắc cứ như vụn bánh mì khô ấy, nhưng ít nhất chúng vẫn có kha khá giá trị - thà mua ở đây còn hơn là đi lên phương Bắc rồi mới đi tìm kiếm. Lawrence đưa tay phải ra, gạt đầu măn nguyện. Sau cái bắt tay hoàn thành cuộc mua bán, ông chủ lấy ra sợi dây gai dầu bắt đầu buộc đóng quần áo lại. Đang nhìn cảnh ấy bỗng Lawrence cảm thấy có ai kéo kéo áo mình, anh quay lại đằng sau.

Đúng như dự đoán, Holo đang trưng ra một vẻ mặt cau có nhìn anh:

"Tôi tưởng mình đang đi mua đồ cho tôi?"

"Ừ thì đúng mà?"

Vừa nghe anh trả lời với một vẻ gần như là "tất nhiên" như thế, mặt Holo ỉu xiu như bánh đa ngâm nước. Rõ ràng cô đã kỳ vọng khá nhiều vào chuyến mua sắm này, thế mà cứ tưởng cô chỉ biết quan tâm đến mỗi việc chăm sóc cái đuôi.

Nàng sói ấy xụ mặt xuống vì thất vọng, như sóng rút dần về biển... và rồi những con sóng bạc đầu ập đến, mang đầy giận dữ:

"Anh định bảo tôi... mặc mấy cái thứ đó ấy hả!?"

"Nếu cô nhắm chỉ khoác cái áo đang mặc mà chịu lạnh được, thì tôi cũng không ép đâu."

Holo kéo mạnh tà áo anh, rồi một phần có lẽ không muốn chủ quán nghe thấy, một phần đơn giản vì giận dữ, cô nói bằng giọng lí nhí như rên rĩ:

"Nếu anh vẫn còn để bụng vì tôi tự tiện sử dụng tiền của anh thì cứ nói thẳng ra. Tôi đây đường đường là Hiền giả sói Holo cơ mà - thông minh, xinh

đẹp, lại còn cái mũi rất thính này nữa. Phải mặc mấy thứ như thế này chắc đến hông mũi tôi mất thôi!"

"Cứ phải cho cô chịu khổ một tí, biết đâu lại bớt cái tính trái khoáy đây đi."

Ngay lập tức anh bị cô đâm cho một cái vào ngực. Lawrence khẽ hắng giọng, rồi quyết định dừng không đùa giỡn với cô nữa.

"Thôi đừng giận mà. Rồi tôi sẽ giải thích cho cô ngay."

Vừa lấy tay giữ Holo đang nhe nanh, như sắp rên lên đến nơi lại, anh vừa cất tiếng gọi ông chủ hàng đang chăm chú buộc đồng quần áo:

"Ông chủ ơi, tôi có chuyện muốn hỏi."

"À, vâng, sao ạ?"

"Ông có bộ đồ nào cho nữ đẹp một chút không?"

"Đồ nữ... ấy ạ?"

"Ừ, mẫu nào hợp để đi lại trong thị trấn ấy. Kích cỡ thì cứ như cô này."

Tất nhiên là ý nói Holo rồi.

Ông chủ hàng không chút khách sáo hướng ánh nhìn sang cô, rồi lại liêng liếc về phía anh. Chắc hẳn trong đầu ông đang là một loạt phép tính chóng mặt, để xem sẽ kiếm được lời lỗ thế nào. Tất nhiên phải xét đến tình hình túi tiền của Lawrence, rồi còn đến cả quan hệ của hai người, để xem anh sẽ chịu bỏ ra bao nhiêu tiền mua quần áo cho cô nữa. Mà nếu như ông chịu bán một món hàng hiếm với giá phải chăng, thì hẳn sẽ tạo được mối quan hệ làm ăn tốt với anh, như vậy thì lợi ích về sau này sẽ là bao nhiêu tiền? Chắc chắn trong đầu ông chủ hàng đang tính toán đến tất cả những điều ấy. Bán quần áo cũ là

một thị trường nhiều khách hàng, nhưng cũng lắm đối thủ cạnh tranh. Kiếm được những khách hàng quen biết thường xuyên ghé thăm cửa hiệu của mình có thể coi là một lợi thế rất lớn.

Đi mua quần áo cho Holo mà lại dẫn cô đến một gian hàng bán quần áo theo cân thế này, thực chất Lawrence cũng có lý do cả.

Dù có là một đứa trẻ con nhìn cũng biết ngay chiếc áo choàng Holo đang mặc là hàng cao cấp. Dắt theo một cô gái ăn vận cao quý như thế đến một gian hàng quần áo rẻ tiền, thật cũng chẳng khác gì cầm con dao mổ trâu to dùng đứng trước mặt một chú thỏ con yếu ớt.

Cái cơ bản của làm ăn là phải chiếm vị thế cao hơn đối phương.

"Vâng, tôi hiểu rồi. Xin chờ cho một chút."

Đặt mớ quần áo được buộc lại vụng về - thực tế là bó cỏ cho ngựa có lẽ người ta còn cẩn thận hơn - lên sạp hàng xong, ông chủ thò tay vào lục lợi đóng hàng hóa trong góc tiệm.

Những gian hàng như thế này điều quan trọng duy nhất là phải luân chuyển được dòng hàng hóa cho nhanh, cũng tức là họ không ngần ngại nhập hàng từ cả những nguồn mờ ám nhất. Nói thẳng ra là họ bán cả hàng ăn trộm, mà đã là đồ trộm được thì tất nhiên sẽ có cả những món rất giá trị. Nếu muốn tìm hàng tốt giá hời thì chẳng đâu tốt hơn những nơi như thế này.

"Anh thấy bộ này thế nào? Hôm trước đôi mùa có nhà thương gia nọ đem bán đi, cho nên tôi mới kiếm được đây..."

Ông đưa ra một chiếc áo thêu ren cùng với một chiếc váy dài, cả hai cùng nhuộm màu xanh biển. Nếu đeo thêm một chiếc tạp dề màu trắng vào rồi đứng thẳng lưng lên, thì trông có khác gì một cô hầu trong một dinh thự danh

giá đâu chứ. Không phai màu, tay áo cũng không sờn chỉ - chắc hẳn là hàng ăn trộm rồi.

Nhưng mà tuy đúng là đồ cao cấp thật, cũng chẳng biết Holo có thích nó không.

Vừa nghĩ anh vừa quay sang nhìn cô, quả thật trông cô có vẻ không ưng thật.

"Bộ này không vừa ý quý khách ạ?"

"Rườm rà quá mức thế này tôi không thích."

Đúng là nếu Holo sinh ra làm con nhà quý tộc chắc hẳn sẽ khoái giáp trụ hơn là áo váy mát thôi. Người bao nhiêu vùng quanh đây cũng sẽ đều bàn tán về cô cả.

"Kiếm cái nào đơn giản hơn đi, thay ra thay vào cho dễ."

Nghe Holo nói, Lawrence và ông chủ hàng nhìn nhau bật cười.

Con gái thay đồ càng nhanh càng hấp dẫn.

"Nếu vậy thì..."

Ông chủ hàng lại quay vào tìm "ngọc" trong đồng đồ kia.

Nếu nói về ăn mặc dễ dàng thì phải nói đến áo choàng, chỉ cần khoác lên là xong. Nhưng mà phải làm thế nào để cho cô trông giống con gái thành thị nhỉ...

Vừa suy nghĩ vừa nhìn cái lưng ông chủ hàng, bỗng nhiên mắt anh bắt gặp một thứ.

"Ông chủ, cái kia là?"

"Dạ?"

Vừa ôm một đồng áo khoác mỏng trong tay ông vừa ngoái lại, nhìn theo hướng ngón tay Lawrence chỉ. Một chiếc áo choàng da mềm màu nâu.

"Hiểu rồi. Quý khách quả thật có con mắt tinh tường mới nhìn ra được nó."

Tuy bị vùi đến hơn một nửa trong núi quần áo, khi ông chủ hàng thận trọng lấy nó ra, Lawrence đã thấy nó chính xác như những gì mình nghĩ.

"Chiếc áo này quý lắm đấy, trước đây từng thuộc về gia đình quý tộc kia..."

Anh tạm mặc kệ bài quảng cáo đột ngột, chẳng biết có đáng tin hay không của ông chủ hàng để nhìn sang Holo. Trông cô cũng không có vẻ không vừa ý.

"Xin quý khách từ tốn nhìn thử, cầm thử mà xem. Từng đường chỉ được giấu rất chu đáo, không dễ gì làm rách được đâu. Mà lại càng không thể bỏ lỡ cái khuy hình quả hồ đào này nữa. Đây, bấm lên vai như thế này này... Nếu như mà... Vâng, nếu như thêm lên đầu một chiếc mũ lụa tam giác được làm riêng cho những cô người hầu của quý tộc vùng này, thì chắc chắn chỉ trong nháy mắt thôi cô đây sẽ trở thành người xinh đẹp nhất thị trấn này cho xem!"

Sau màn chào mời có phần hơi khoa trương quá mức, ông chủ hàng đưa Lawrence chiếc áo choàng cùng với cái mũ hình tam giác, anh cũng ngắm nghía một chút rồi đưa sang cho Holo. Cô hơi khịt khịt cái mũi, rồi lẩm bẩm: "Thỏ à."

"Nổi máu ăn uống rồi sao?"

Nghe anh nói Holo cười không ra tiếng, rồi ngẩng đầu lên:

"Cái này được."

"Thế thì tốt rồi. Ông chủ, bao nhiêu tiền?"

"Rất cảm ơn quý khách đã ghé thăm. Hai món ấy, tôi xin tính mười đồng trenni. À không, chín đồng thôi ạ, quý khách thấy thế nào?"

Giá như thế là rất tốt, còn tương đối rẻ. Chắc hẳn đây là một món đầu tư của ông chủ hàng, để giữ mối làm ăn với Lawrence.

Nhưng mà chắc chắn vẫn có thể mặc cả được hơn nữa. Nghĩ vậy anh bèn làm ra vẻ cau mày, ông chủ tiệm thấy vậy liền nói tiếp ngay:

"Dạ tôi hiểu rồi. Vậy để ưu tiên cho quý cô xinh đẹp này, tôi chỉ xin lấy tám đồng thôi."

Hơi bật cười vì không nghĩ sẽ thành công thật, Lawrence vừa định mở miệng bảo: "Tám đồng thì tôi mua!" thì Holo đã rất nhanh nhẩu xen vào:

"Nếu vậy thì sao mình không lấy giá bảy đồng luôn nhỉ, coi như trả công cô gái xinh đẹp này quảng cáo hộ tiệm ông luôn?"

Vị chủ tiệm đứng hình như quên luôn cả thở, phải đến khi thấy Holo nghiêng nghiêng đầu cười ông mới hoàn hồn lại, bèn hắng giọng một cái thật to.

Nếu như ông có con gái, chắc hẳn người ấy cũng phải tầm tầm tuổi cô.

"Tôi hiểu rồi ạ. Tôi chấp nhận giá bảy đồng."

"Cảm ơn nha."

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Holo khi ôm chặt lấy chiếc áo và cái mũ hình tam giác, ông chủ tiệm lại húng hắng trong họng.

Hóa ra kinh nghiệm giao dịch bảy năm thương trường của anh lại phải chịu thua mảnh lời của một cô gái, Lawrence chỉ còn biết cười khổ sở.

Sau khi thay sang bộ cánh mới, Holo đã trở thành một cô gái thành thị đáng yêu đến mức đi qua mười người thì mười người đều phải ngoái nhìn. Trước mặt ông chủ hàng cô đội cái mũ tam giác lên, khéo léo đến mức chẳng để lộ ra đôi tai sói, rồi cô gỡ khuy ngực cởi chiếc áo choàng đang mặc ra, quần quanh hông như đang mặc váy, rồi cuối cùng khoác chiếc áo mới lên.

Một màn thay đồ ngoạn mục đến mức mà Lawrence, người biết rõ về hai cái tai và cái đuôi sói của cô, còn phải nghĩ rằng chắc hẳn cô đã dùng thứ ma thuật gì đó.

Ông chủ hàng thì cứ luôn miệng tấm tắc khen, còn Holo cũng có vẻ thích chí lắm.

Cứ như thế, sau khi hai người vừa rời khỏi gian hàng một lúc cô bỗng lên tiếng:

"Như thế... có bị đắt quá không?"

"Hờ? Không, bộ áo đẹp như thế mà chỉ có bảy đồng là hời rồi còn gì."

Lawrence nói đúng như những gì mình nghĩ, nhưng trông Holo vẫn có vẻ không vui. Vừa vắt lại đồng quần áo ấm lên vai phải, anh cười hỏi lại cô:

"Cô còn tự tin có thể mặc cả được hơn nữa sao?"

Holo không cười, chỉ lắc đầu rồi lặng lẽ đáp:

"Tôi bảo cái đồng anh đang mang trên vai kia. Chúng thật sự chắc chỉ đáng giá một phần mười cái áo này thôi đúng không?"

"À."

Ra là cô nói về chuyện này.

"Đừng lo nhiều, thế này đã là rẻ hơn tôi nghĩ rồi."

Holo khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn không tươi tỉnh lên.

"Lát nữa cô chịu khổ nhịn rượu là bù lại được bảy đồng ngay ấy mà."

"Tôi đâu có uống lắm thế."

Cuối cùng cô cũng chịu mỉm cười một chút.

"Nhưng mà, cái mảnh ép giá hồi nãy của cô cũng ranh ma thật đấy."

"Hừm?"

"Thì bởi vì, có là thương nhân sành sỏi đến mấy cũng đỡ làm sao được?"

"Hê. Tại đàn ông các anh toàn lỗ ngốc đấy chứ."

Thấy Holo vừa nói vừa nở nụ cười tinh quái mọi khi, Lawrence thở một hơi dài chán nản. Rồi cô nói tiếp:

"Anh định xử lý cái đồng trên vai sao đây? Cứ thế mang đến quán rượu à?"

"Cái này á? À không, có ai mang theo làm gì đâu."

Nghe anh nói, trông Holo có vẻ như không hiểu.

"Nếu như đem về lữ quán thì chẳng phải ngược đường à..."

"Tôi cũng không về đây đâu."

"Hử?"

"Tôi sẽ mang đến cửa hàng quần áo khác bán. Còn mua để cho mình mặc chống rét thì cứ lên phương Bắc thêm một chốc nữa rồi tính cũng được."

Điều anh nói hoàn toàn là sự thật cả, nhưng Holo thì ngệt mặt ra cứ như vừa nghe chuyện trên trời rơi xuống vậy.

"Anh định... bán chúng sao?"

"Ừ. Đằng nào mình cũng có mặc đâu, mang đi làm gì cho nặng."

"Ừm... Anh nói cũng đúng, nhưng mà... Bán thế có lời được không?"

"Chẳng biết sao nhỉ. Hòa vốn... cũng vẫn khó. Chắc sẽ lỗ một chút đấy."

Holo ngày càng chẳng hiểu gì cả, cô nghiêng nghiêng cái đầu, trông cũng đến là buồn cười.

"Sẽ bị lỗ, thế mà... anh vẫn bán... là sao... Ừ..."

"Cô không hiểu hử?"

"Chờ chút. Người ta đang nghĩ."

Nhìn Holo đang vất óc ngẫm nghĩ, Lawrence bật cười, anh hướng mắt lên nhìn bầu trời mùa thu. Vẫn là một màu xanh lam nhạt giống mọi khi, nhưng không hiểu sao bầu trời ấy hôm nay trông như trong xanh hơn, mênh mông hơn những hôm khác.

"Ừm..."

"Để tôi nói đáp án cho nhé?"

Rồi ánh mắt khỏi bầu trời quen thuộc, anh quay sang nói với Holo. Người bạn đồng hành mới của anh rên lên ư ử, vẻ ảm ức lắm.

"Tôi nói thế thôi chứ cũng chẳng phải chuyện gì to tát đâu. Mà phần nhiều lại còn nhờ công của cô nữa đấy."

"Hờ... ờ?"

Thấy Holo khẽ nhếch một mí mắt lên, Lawrence hiểu đó là tín hiệu đầu hàng, anh bắt đầu giải thích cho cô:

"Bỏ quần áo này mình mua hai đồng bạc. Lấy ví dụ giờ mình mang đến cửa hàng khác bán với nửa giá đấy, thì sẽ lỗ một đồng."

"Ừm."

"Nhưng mà ở đây lại phải nghĩ như thế này: Ai nhìn chiếc áo choàng của cô cũng đều biết ngay đó là hàng cao cấp. Một cô gái ăn mặc như thế, chắc chắn bình thường sẽ chẳng bao giờ ghé chân đến những cửa hàng kiểu vậy - nói cách khác, cô và tôi sẽ là khách quý. Chắc chắn họ sẽ muốn gây dựng quan hệ tốt với tôi, vì tôi là người đã dẫn cô đến. Mà nếu vậy thì họ sẽ làm gì?"

Holo trả lời ngay lập tức:

"Sẽ bán cho anh với giá rẻ."

"Chính xác. Mà nếu như thế thì sao?"

Đôi mắt cô gái tự xưng là Hiền giả soi bóng lại nhìn xa xăm. Lawrence vừa cười vừa nói tiếp:

"Cái lúc mua đồng quần áo này ông chủ cửa hàng đã chịu bán rẻ cho tôi rồi, mà đến cái áo của cô ông ấy cũng lại giảm giá tương đối cho mình nữa. Đây là vì ông ấy đã tính toán được là nếu như hào phóng với mình một chút, thì hẳn là sau này tôi sẽ quay lại làm ăn với ông ấy tiếp. Mà cũng một phần bởi vì tôi đã bỏ đến hai đồng bạc để mua mấy thứ quần áo sắp thành giẻ rách đến nơi này hộ ông ấy nữa. Nhưng vấn đề là, giữa cái đồng quần áo trên vai tôi và chiếc áo mới cô đang mặc, có sự khác biệt rất lớn về giá. Mà nếu vậy thì sao?"

Một cô gái thông minh như Holo, chắc chắn sẽ tìm ngay được câu trả lời thôi mà. Và chỉ vài giây sau, dự đoán của Lawrence đã được chứng minh là đúng.

"Thế tức là... Anh mua bó quần áo này chỉ là để ông ấy giảm giá cho cái áo của tôi thôi, và kể cả bán cái bó này bị lỗ... thì tính cả phần được giảm giá kia nữa, anh vẫn lãi. Tôi nói thế đúng chưa?"

Vừa mon men tính xoa đầu Holo để thưởng cho đáp án quá chính xác ấy, cái tay trái của anh đã bị cô tét cho một cái không thương tiếc, đến đau điếng cả người.

"Hừ. Một chiến lược thật tuyệt vời. Anh cao tay lắm."

"Auauau... Cô nói sao, tôi chỉ thấy đau tay thôi."

"Đồ ngốc. Mà anh giỏi thật mà, nghĩ được bao nhiêu mưu ma chước quỷ."

"Chỉ là có chút mưu mẹo làm ăn thôi, mà cũng đã bì làm sao được với 'tuyệt chiêu' hồi nãy của cô."

Thấy Lawrence cười như tự giễu cợt mình, Holo cũng phá lên cười theo.

"Tất nhiên rồi, non nớt như anh làm sao mà thắng được 'diệu kế' của tôi."

"Cô chỉ có nói là hay thôi nhá."

"Ô? Ý anh là thắng được ấy hả?"

Holo nheo mắt, nở một nụ cười đầy ma mị. Nó mới hợp với cô làm sao, sự quyến rũ của người con gái là đây ư? Thật kinh khủng, mà kinh khủng nhất là Holo hoàn toàn hiểu rõ sức mạnh ấy của mình.

"Mà, nếu như anh tự tin đến thế, thì lát nữa trên bàn rượu trở tài cho tôi xem đi?"

Nhìn Holo phe phẩy tay với mình, Lawrence cứng họng. Nãy giờ anh đã suýt quên mất là cả tên Weiz ấy cũng sẽ đến tham gia nữa.

"Nhớ mua tôi với giá cao vào nhé?"

Cô vừa cười vừa nói, khiến Lawrence cũng không im lặng được nữa. Anh đáp lại dứt khoát, coi như chốt hạ chủ đề này luôn:

"Tôi sẽ mua. Nhưng mà trả bằng táo thôi được không?"

Hình như bị đụng trúng chỗ nhột, hai mắt Holo mở to, nhưng rồi cô nở nụ cười pha chút hờn dỗi, nép mình vào sát người anh hơn.

"Cái anh này cũng có lúc cứng nhắc quá đi."

"Cứng thì nướng lên là sẽ ngọt ngay thôi mà."

Holo cười tươi rói, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải của Lawrence như nâng niu một vật gì mong manh lắm.

"Ngọt ngào quá thì lại hay ghen, đàn ông như thế tôi không thích đâu."

"Thế còn cô thì sao?"

Lawrence nắm lại tay cô, cố gắng để không khiến vết thương của mình đau lại.

"Thì anh cứ cắn thử một miếng là sẽ biết ngay mà."

Anh nhún vai cười, ngẩng mặt lên ngắm nhìn bầu trời xanh trong veo vô tận.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 7

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Sói Và Nỗi Buồn Màu Hồ Phách

Sao hôm nay mình say nhanh thế nhỉ, Holo bắn khoăn. Đường đường là Hiền giả sói ta đây, uống một hơi khô hồ cạn bể, mà sao mới chỉ có một ly thứ nước màu mùi lúa đã say đến mức này được... Còn chưa nghỉ ngơi xong ly rượu thứ nhất, sang đến giữa ly thứ hai mặt cô đã đỏ lựng lên rồi.

Nhưng sao đã say rồi mà tâm trạng mình vẫn chẳng thoải mái gì cả... Holo khịt khịt mũi ngửi thử xem rượu hôm nay có vấn đề gì không, nhưng rồi cũng chịu không biết được. Thị giác cô mờ dần, hai mi mắt càng ngày càng nặng trĩu, bao nhiêu đồ ăn trên bàn méo mó đến mất dần hình thù... Trước mắt cô là một miếng thịt vai bò ngậy mỡ phết muối khoáng già nhỏ, nhưng mà chẳng hiểu vì sao, cô chẳng thấy thèm ăn chút nào cả.

Không, trước đây mình đã ăn đến bao nhiêu thứ rồi nhỉ.

Có khi tại sức khỏe mình vốn không được tốt cũng nên - cô bắt đầu nhận ra, nhưng mà nếu cứ thế này thì cũng chẳng ổn tí nào.

Nếu đây chỉ là một bữa ăn như mọi khi thì đã chẳng sao. Chỉ cần mình bảo rằng thấy cơ thể không thoải mái, là chắc chắn cái anh bạn đồng hành kia sẽ sốt sắng chăm sóc đến mức làm người ta phải phát ngượng cho xem.

Nhưng mà bây giờ, quanh quẩn bên chiếc bàn tròn nhỏ bé này không phải chỉ có mỗi hai người.

Bởi vì đây là một bữa tiệc nhỏ, để ăn mừng cái chuyện rắc rối hồi trước mà người bạn của cô bị dính vào - vì anh ta là một tên ngốc - đã được giải

quyết ổn thỏa.

Một bữa tiệc, cho dù có thoải mái đến đâu, vẫn mang một ý nghĩa vô cùng quan trọng. Nó là một dịp vui hiếm có mà không bao giờ cô đành lòng phá hỏng được.

Nhưng lý do rất nghiêm túc ấy không phải là thứ duy nhất giữ Holo khỏi gục xuống bàn ngay bây giờ. Không, lý do lớn nhất hiện nay có lẽ là vì sự tồn tại của một người nữa, đang ngồi ở chỗ ngay đối diện cô.

Một cô gái chần cừ, với mái tóc vàng ngả màu và thân hình nhỏ nhắn.

Có cô ngồi trước mặt, Holo lại càng không thể để lộ ra dáng vẻ tệ hại của mình được.

"Nhưng mà, tôi không biết là cừ lại tìm được muối khoáng đấy."

Đáp lại câu chuyện của cô gái chần cừ kia từ hồi nãy, trông người bạn đồng hành của cô có vẻ đang thích thú lắm. Cô gái ấy có lẽ cũng đang tầm tuổi mười tám đôi mươi, còn anh sống trên đời đã phải được đến hai mươi năm có lẽ. Dù cho bản thân có là Hiền giả sói, Holo vẫn chưa tinh thông mọi thứ về quan hệ con người; nhưng thấy hai người nói chuyện thân mật quanh chiếc bàn nhỏ xíu thế này, cô thấy họ cứ giống một cặp đôi sao đó.

"Mấy đứa chúng nó chẳng hiểu sao thích vị muối lắm... Này nhé, chỉ cần quẹt một ít muối lên đá là chúng nó sẽ cứ liếm láp mãi thôi, chẳng dừng được."

"Ồ, thật vậy ư? Cũng phải lâu lắm rồi, tôi nghe người ta kháo nhau rằng ở thị trấn xa xôi kia, có một hình thức tra tấn kỳ lạ sử dụng cừ. Tôi cứ nghĩ làm gì có chuyện như thế được, ai ngờ..."

"Dùng đến... cừ ư?"

Cái cô gái chần cừ ấy, tên là Nora thì phải, nhìn anh vẻ tò mò, thích thú. Ánh mắt cô cứ y như một chú cừ ngoan ngoãn, vâng lời, chỉ mới nhìn thôi là đã muốn ăn thịt mất rồi.

Vừa nói chuyện cô gái ấy vừa với tay đến tảng thịt bò nằm chễm chệ giữa bàn. Từ nãy đến giờ đồ ăn mang ra toàn là bò, lợn hoặc cá, tuyệt nhiên chẳng có thịt cừ. Có lẽ vì dùng bữa với người chần cừ nên anh không muốn gọi món đó ra ư? Thế mà chẳng nói với cô lời nào cả. Mà đương nhiên cô cũng chẳng thể ích kỷ cứ đòi ăn thịt cừ, thế còn gì là thể diện của Hiền giả sói Holo này nữa.

Nhưng mà thôi, mấy chuyện nhỏ nhặt như thế có ra sao cũng được.

Vấn đề quan trọng hơn là cái anh bạn đồng hành kia chẳng chút để ý đến tình trạng sức khỏe tệ hại của cô bên này, mà lại cứ chăm chăm đi lấy dao cắt thịt cho cô gái chần cừ kia, cắt ra lát thật mỏng rồi còn đặt lên trên bánh mì hộ cho người ta nữa.

Holo tự động đưa ly rượu lên miệng cho cho đỡ bức dọc, nhưng từ nãy đến giờ rượu cũng chẳng còn vị gì nữa rồi. Chỉ có trống ngực cô là cứ đập thình thịch.

Trong đầu cô chắc hẳn còn có một Holo khác, một nàng sói thông minh và cao quý, đang chép miệng thương thay cho cái thân cô bây giờ.

Nhưng mà cô không tài nào chịu nổi. Thân thể thì đã khó chịu rồi mà tâm trạng thì cũng chẳng khá khẩm hơn, đã thế lại còn đưa con gái chần cừ đáng ghét trước mặt kia nữa, vừa nhỏ bé lại vâng lời, đúng tuýp người chàng thương nhân lưu động đi cùng cô yêu thích.

Đúng là lũ đàn ông gốc nghềch, chỉ thích con gái yếu ớt thôi! - Holo muốn hét lên như thế lắm, nhưng cô cũng biết thừa rằng nếu làm vậy thì cô sẽ

trở thành kẻ ngốc nghếch nhất trên đời này.

Tình thế này người ta gọi là phòng thủ bị động đây mà. Những trận chiến không mong muốn thế này thật khiến người ta mệt mỏi hơn cả.

"Tôi quên bằng mắt tên thị trấn ấy là gì rồi, nhưng đúng là tôi có nghe nói họ tra tấn người ta bằng cách... cho cừu liếm chân họ đó."

"Cừu ư?"

Holo cứ tưởng một cô gái nhu mì thế kia sẽ phải cẩn thận kẹp miếng thịt vào trong bánh mì, rồi chu dao cắt nhỏ ra mới ăn cơ, nhưng ai ngờ cô cứ thế mà cạp thẳng cả miếng luôn. Nhưng mà cái miệng cô đã bé, lại còn cắn rụt rè như thể muốn giữ lễ nên miếng thịt mãi mà không đứt nổi, làm cho cô bối rối mất một hồi.

Mở to cái miệng vào, cắn một nhát đứt ra là xong! - Holo thì muốn lên tiếng lắm rồi, nhưng người bạn đường của cô trông cảnh ấy nét mặt vẫn thoải mái như bình thường, thật chẳng ra đâu vào đâu cả.

Dù bực mình, Holo vẫn quyết sẽ nhớ một điều trong ký ức - rằng lúc trong hình dáng con người có khi cô nên tập ăn uống kiểu này.

"Ừm, đúng là họ cho cừu liếm, nhưng quan trọng hơn nữa là họ bôi cả muối vào chân cơ. Lúc đầu vì bị nhột nên người bị tội sẽ phá lên cười lăn cười bò, nhưng vì con cừu cứ liếm mãi, liếm mãi nên cuối cùng họ sẽ phải cười đến đau đớn thì thôi..."

Có chút rượu vào anh kể chuyện vóng lên tận trời nhưng quả thật cũng rất hấp dẫn. Qua bao nhiêu hành trình, có lẽ những câu chuyện thế này anh kể đã thành quen miệng luôn rồi.

Thế mà chưa bao giờ anh kể cho cô nghe.

Con đau âm ỉ bắt đầu nhức nhối vùng thái dương đầu Holo.

"Ừ đúng rồi, thế lại giống mấy lần tôi ăn thịt khô xong, cả một lũ vây quanh đòi liếm tay khiến tôi chẳng biết phải làm sao luôn ấy. Bọn chúng là những đứa trẻ ngoan nhưng mà, nói sao nhỉ, chúng không biết chừng mực nên có lúc cũng đáng sợ lắm."

"Nhân nói đến chuyện đó, chàng hiệp sĩ đi cùng cô cũng cá vẻ biết nghe lời nhỉ."

Hai tai Holo đột ngột giật bắn lên, nhưng chắc anh ta vẫn không nhận ra. Chàng hiệp sĩ đi cùng cô gái kia, chắc hẳn đang nói đến con chó chần cừ đáng ghét đó.

"Ồ, ý anh bảo Enek ấy ạ? Ừ thì... Nhưng Enek cũng vẫn là Enek thôi, nhiều lúc cậu ấy cũng gắng sức quá mức, nên thành ra cứng nhắc khó bảo lắm..."

Nora vừa dứt lời, từ dưới chân cô đã vang lên một tiếng sủa như phản đối. Chắc hẳn từ nãy đến giờ nó vẫn nằm chực ăn vụn bánh mì trên bàn và những mẩu thịt vụn cất ra. Thịnh thoảng Holo còn cảm thấy rất rõ một ánh mắt đang nhìn mình từ bên dưới. Bản thân cũng chỉ là một con chó nhà thôi, thế mà nó dám lừ lừ cảnh giác một nàng sói cao quý đến nhường này.

"Thế thì cô Nora cao tay quá còn gì, ngoài chần cừ ra còn dạy được cả Enek nữa."

Nghe anh nói hai mắt cô gái kia mở to vì ngạc nhiên, rồi hai má cô ửng hồng - chắc hẳn không phải vì rượu.

Lông đuôi Holo dựng ngược lên dưới lớp áo choàng. Cô có thể cảm thấy hơi thở của chú chó dưới chân bàn - cứ như nó đang cười nhạo cô vậy. Vạn vật trước mắt cô như méo mó xệch xệch đi, chắc hẳn là vì giận quá đây mà.

"Mà này, sau này cô Nora vẫn sẽ theo đuổi giấc mơ của mình chứ?"

Giấc mơ.

Một tờ đơn giản như thế lại làm cho Holo giật mình, giờ cô mới nhận ra rằng suốt từ hồi nãy mình cứ lơ mơ thế này. Không lẽ nào ngay cả cuộc nói chuyện giữa hai người kia, làm cô khó chịu như bây giờ, cũng chỉ là một giấc mơ thôi ư? Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua, Holo đã vội vàng xóa đi ngay khỏi đầu.

Quả thật cô không được khỏe.

Nhưng vẫn phải cố trụ đến lúc về lữ quán, không thể để lộ ra ở đây được.

Bởi vì đây là đất địch mà.

Nếu như đây mà là sân nhà kia, thì có lẽ đó sẽ là một chiến lược hiệu quả, nhưng giữa lòng địch thế này thì khả năng phản tác dụng cao lắm.

Tự nhiên giữa một dịp vui như thế này mà lại bảo mình cảm thấy không được khỏe, thì sẽ thành ra phá ngang bầu không khí mát thôi. Mà nếu đến nước đó thì người có lỗi sẽ là cô chứ chẳng còn ai khác.

Nhưng nếu chờ đến lúc về đến căn phòng chật hẹp trong quán trọ kia, thì cô sẽ có lợi thế sân nhà. Nếu như cô chờ được đến lúc đó rồi mới "làm nũng" với Lawrence, thì coi như là cuộc săn đã thành công rồi. Lúc đấy thì chẳng khác gì nấp trong bụi cây mà rình bắt một chú thỏ ngơ ngác không biết gì, vừa mới lộ mặt ra mất tiêu vậy.

Vậy nên cô chưa thể để lộ cái tình hình tệ hại bây giờ của mình ra được. Holo quyết định với lấy miếng thịt trên bàn, nhưng mãi mà cô không nhấc nổi cánh tay lên, mà đến lúc nhấc lên được rồi thì cũng chẳng đủ sức với tới đĩa thịt nữa.

Chắc hẳn đây là thất bại lớn nhất của cô trong ngày hôm nay.

"Sao thế, chưa gì cô đã say rồi à?"

Chẳng cần nhìn, cô cũng biết là anh đang cười chán nản. Dù cho cả người có nặng trĩu, cái đuôi và hai cái tai bảo bối của cô vẫn còn nhạy lắm. Chẳng cần phải dùng mắt để nhìn, cô vẫn có thể biết được người bạn đường của mình đang ăn gì, tư thế ra sao và thậm chí cả nét mặt như thế nào nữa.

Thế nên là khi anh vớ tay ra lấy hộ cô miếng thịt, mà cô cũng không nói được lời cảm ơn, mọi biểu cảm và biến đổi trong anh cô đều biết cả - hiểu rõ đến mức khó chịu. Cô biết rõ hình ảnh của mình là như thế nào trong mắt anh, và anh đang nghĩ gì về mình, như trong lòng bàn tay.

Nhưng bây giờ mấy chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Cô chỉ còn một ước muốn duy nhất.

"Này, sắc mặt cô..."

Đó là được nằm xuống.

"Holo!"

Sau tiếng gọi của người bạn ấy - Lawrence, cô chẳng còn nhớ được gì nữa.

Khi tỉnh dậy, Holo thấy mình đang ở dưới một đồng chăn nặng đến khó thở.

Tại sao mình lại ở đây, và từ lúc nào? - cô chẳng có chút ký ức nào cả,

Theo những gì còn mù mờ nhớ được, cô có cảm giác mình đã được ai đó cõng đến đây.

Mình thật thảm hại, dù trong đầu nghĩ như vậy nhưng Holo lại không thể phủ nhận được sự âm áp trong lồng ngực mình. Nhưng biết đâu được, có thể đó chỉ là một giấc mơ thôi, nên ngay lập tức cô lại giấu những cảm giác ấy vào sâu trong lòng.

Nhưng đúng là cô đã có một giấc mơ như thế.

Lỡ như đó chính xác chỉ là mơ thôi, mà cô lại hiểu nhầm thành thật, rồi đi cảm ơn nhầm Lawrence thì không biết anh sẽ vui sướng đến mức nào nhỉ.

Đã là một Hiền giả sói thì phải biết phân định rạch ròi - lúc cáu giận là để trách mắng đối phương, lúc tươi cười là để khen ngợi, còn để lộ điểm yếu chỉ là khi muốn đối phương mất cảnh giác mà thôi.

"..."

Nhưng mà, vừa cựa quậy dưới đồng chăn chất chồng nặng kinh khủng để xoay người ra nằm nghiêng, cô vừa nghĩ.

Thế là hỏng hết việc rồi.

Chắc hẳn bữa tiệc ấy đã phải dừng lại giữa chừng. Là một người hiểu rõ tầm quan trọng của những dịp chúc tụng như thế, Holo cảm thấy xấu hổ. Mà một điều còn xấu hổ hơn nữa, là cô lại để cái đứa con gái kia thấy bộ dạng thảm hại của mình mới chết chứ.

Thế này thì còn gì là uy danh của Hiền giả sói Holo nữa. Cô vốn chẳng muốn được người ta phủ phục tôn thờ, nhưng một chút thể diện thì vẫn phải giữ. Nhất là khi ở trước mặt chàng thương nhân thực thà kia.

"Ư..."

Nhưng mà, cô lại nghĩ tiếp.

Nếu như phải đếm số lần cô chẳng ra sao trước mặt người bạn đường còn hôi sữa kia, thì chắc cũng chẳng ít ỏi tí nào. Và lần nào cũng thừa đủ để khiến cho cái danh Hiền giả sói của cô tan nát.

Ở bên anh, cô được giận dữ khi không bằng lòng, được cười lên khi thích thú, và có những khi còn được để lộ ra phần yếu đuối trong mình nữa. Dù cho mới gặp nhau chưa lâu, Holo vẫn cảm giác như mình đã cùng anh trải qua một chặng đường rất dài, và cứ mỗi ký ức nhớ lại lòng ngực cô lại như muốn quặn đi, cứ như thể mình vừa phạm phải một sai lầm kinh khủng lắm vậy.

Rõ ràng hồi ngày xưa ngày xưa Holo cũng có đã một hai lần phạm lỗi, nhưng những ký ức ấy đâu có làm lòng ngực cô đau đớn như thế. Chỉ có trên hành trình này với anh, mới bỗng nhiên có những chuyện như vậy

"Sao lại thế nhỉ..."

Cô bắt giác lắm lắm.

Hay là tại mình ở đến mấy trăm năm trong ruộng lúa? - cô nghĩ. Cái hồi ấy, mỗi ngày cứ qua đi mà chẳng có chuyện gì xảy ra, đến mức giữa hôm qua với ngày hôm nay, hay giữa hôm nay với ngày mai, cũng chẳng còn phân cách rõ ràng gì nữa. Chỉ có đến ngày hội mùa vụ hàng năm, rồi sau đó là lễ gieo hạt vụ mới, cầu cho sương đừng rơi, mưa mau đến và gió đừng thổi, cô mới nhớ ra rằng thời gian vẫn trôi đi. Nếu như bấm ngón tay đếm thử, thì có lẽ trong một năm chỉ còn ngót nghét hai mươi ngày là Holo còn biết được lúc nào là hôm qua, và lúc nào là hôm nay. Và khi đã đến mức ấy thì người ta không còn đếm thời gian bằng ngày nữa - mà bằng tháng, bằng mùa, còn tất cả những gì sót lại chỉ tóm gọn thành ngày-không-có-lễ-hội thôi.

Trái ngược với khoảng thời gian ấy, từ khi bắt đầu hành trình này mỗi ngày với cô đều mới mẻ, cứ như ngày nào cũng được tái sinh, trở thành con người khác vậy.

So với những tháng ngày mà có những lúc không may, cô chẳng có việc gì khác ngoài ngắm nhìn mầm cây non mọc thành cây đại thụ, thì một ngày đi cùng chàng thương nhân trẻ trung này phải đáng giá đến hàng chục năm.

Chỉ tính trong duy nhất một ngày thôi, mà từ sáng đến tối tất cả đã đổi thay hoàn toàn rồi. Buổi sáng có khi hai người còn đang hục hặc cãi nhau nảy lửa, nhưng mới đến trưa đã làm lành, nghịch ngợm gỡ vụn bánh mì dính trên môi nhau, rồi đến chiều tối lại đấu khẩu kịch liệt trên bàn ăn, và khi đêm về lại thì thăm tâm sự, bàn bạc xem ngày mai sẽ làm gì.

Không biết cho đến bây giờ, đã có lúc nào đời mình biến đổi đến chóng mặt thế này chưa nhỉ? - Holo tự hỏi.

Chắc là phải có rồi chứ. - và câu trả lời đến rất nhanh.

Đã có biết bao nhiêu lần cô cùng lên đường, sinh sống chung với con người, có bao nhiêu kỷ niệm không thể nào quên. Nhưng bây giờ cô chẳng còn tâm trí đâu để nhớ về những ngày tháng ấy, hay về khoảng thời gian tro trọi một mình trong ruộng lúa, ngày qua ngày chỉ biết chăm chút, tía tót cho cái đuôi nữa. Bởi vì cô còn đang bận rộn với bao nhiêu điều phải suy nghĩ, về người bạn đồng hành của cô - đêm hôm qua anh ra sao, sáng nay thế nào, và bây giờ, ngay lúc này đây, anh đang suy tính chuyện gì ?

Chỉ có hồi trước khi gặp anh, cô mới có thời gian để mà ủ rũ, mà nhớ thương, khóc lóc mỗi khi nhớ về quê nhà. Bởi vì Holo đã quá quen với những năm tháng rảnh rang đến mức đếm hết từng cọng lông trên đuôi mình đến hai, ba lần, nên cuộc sống thường ngày tràn ngập hứng khởi này làm cho cô rối như tơ vò, đến mức chẳng còn thời gian buồn đau nữa.

Nếu như bảo rằng Holo không thấy vui, thì sẽ là nói dối.

Bởi vì cô vui lắm, vui đến bất an.

"..."

Cựa quậy chuyển mình hết nằm nghiêng lại sang nằm sấp, rồi cuối cùng dường như đây là tư thế thoải mái nhất rồi, cô thở hắt ra một hơi dài.

Đã mang hình dáng người thì phải ngủ như con người chứ - dù cũng hay tự đùa với mình như thế, nhưng quả thật không chuyển sang tư thế này thì cô chịu không ngủ nổi. Phải nằm úp xuống, mà cuộn tròn mình lại nữa thì càng thoải mái.

Còn người bạn đường của cô thì hể ngủ là phải nằm ngửa duỗi hết cả tứ chi, phơi ra bộ mặt trông y như một con mèo ngốc nghếch. Nhưng gần đây Holo lại nghĩ rằng, nếu như không có những lúc được vô lo vô nghĩ, chẳng cần đề phòng ai như thế, thì có lẽ anh khó mà tồn tại được giữa xã hội loài người này.

Cuộc đời con người ngắn ngủi đến mức sống được đến bảy mươi tuổi đã là điều đáng khen, chắc hẳn là vì ngày nào cũng bận bịu quá đây mà.

Học theo mấy cái cây kia, cô nghĩ.

Đừng nói là hôm qua với hôm nay, đến cả năm ngoái với năm kia đối với chúng nó cũng có gì khác đâu, thế nên mới sống được lâu như thế.

Lan man đến đây, Holo quên luôn chẳng còn nhớ được từ đầu mình đang nghĩ cái gì nữa.

"... Hừ. Người chần cừ à..."

Cuối cùng thì Holo cũng nhớ ra căn nguyên của mọi chuyện. Lúc ấy ở quán rượu quả thật là cô thua to. Nhưng mà ở đây là lữ quán, chẳng có ai làm phiền cả. Đã thế thì lát nữa phải tranh thủ làm nũng, trêu chọc cái anh bạn đồng hành kia mới được. Người đâu mà chẳng biết tế nhị gì hết. Cái lúc ngồi trên bàn ăn

anh chỉ chăm chăm nói chuyện với con bé chần cừ kia, chẳng quay sang nhìn cô lấy một lần.

Vượt qua biết bao nhiêu gian khổ đều là nhờ công Hiền giả sói này chứ ai. Thế mà chỉ vì cái con bé ấy. Vì cái thân thể nhỏ nhắn ấy.

Hay là vì mái tóc vàng?

Trong khi đầu óc còn mông lung chuyện nọ chuyện kia, hai mí mắt bất tri của cô lại bắt đầu nặng trĩu.

Rốt cuộc thì anh ta đâu mất rồi?

Đúng cái lúc gian nan này thì chẳng thấy đâu cả, đàn ông gì mà ăn hại quá chừng, dù cho biết rằng những suy nghĩ của mình là vô lý, một nỗi cău giận không đâu vẫn cứ sôi sục trong lòng cô. Đúng lúc ấy, bỗng nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

"!"

Holo suýt nữa bật hấn người dậy.

Thế này thì có khác gì chó mừng chủ chứ - vừa ngượng ngùng vừa bức dọc, cô lại nằm úp mặt xuống giường.

Cái kiểu hành động rụt rè này chẳng phù hợp với một vị thần sói khổng lồ đầy quyền uy như cô chút nào. Holo thầm cảm ơn vận may đã cho mình hóa thành con người thế này, ít ra còn phù hợp hơn..

Nhưng mà cô vẫn xấu hổ lắm.

Giả như là cô cố tình làm thế để dụ đối phương mắc mưu mình cơ, nhưng đây lại hoàn toàn chỉ trong vô thức... thật xấu hổ quá chừng.

Có tiếng ai gõ cửa.

Holo không trả lời, quay mặt đi khỏi phía cửa phòng. Sau một hồi im lặng, cánh cửa mở ra.

Thường bao giờ đi ngủ cô cũng chui đầu vào trong chăn, nên nếu thấy cô thò đầu ra ngoài tức là đang thức. Dường như người bạn đồng hành cũng đoán như thế, nên anh khẽ thở dài, đóng cánh cửa sau lưng mình.

Nhưng cô vẫn ngoảnh mặt đi, chẳng thèm nhìn anh. Anh thích mẫu con gái yếu đuối, thế thì nhìn mình nằm bẹp trên giường thế này chắc chắn sẽ mềm lòng thôi. Có thể nhìn thấy chiến thắng rồi.

Người ấy bước đến bên giường cô.

Được rồi, vồ mồi nào!

Thời khắc quyết định đã đến, cô quay mặt lại nhìn anh. Phải làm ra vẻ thật yếu đuối. À, thêm một chút vui mừng nữa.

"..."

Cô chẳng biết mình vừa mới nói cái gì. Chắc hẳn đó phải là một điều nào đó mà trong lúc ấy, cô đã nghĩ sẽ có hiệu quả trong màn kịch yếu đuối này của mình. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì có lẽ nó chỉ làm cho anh giật mình mà thôi.

Bởi vì khuôn mặt người bạn đường bây giờ không mang vẻ bối rối, lo âu như cô nghĩ, mà là một ánh mắt sáng quắc vì giận dữ:

"Sao cô đã không khỏe mà lại cứ im ỉm đi thế hả?"

Đó là lời đầu tiên anh nói.

"..."

Holo thở thót không nói nên lời.

Có ở trong mơ cô cũng không nghĩ được là anh sẽ giận mình.

"Có còn là trẻ con nữa đâu. Cô đừng bảo tôi là đến lúc sắp ngất rồi mới biết là mình mệt nhé?"

Lần đầu tiên cô thấy người bạn của mình nổi cơn thịnh nộ.

Một con người sống chưa được bao nhiêu tháng năm, nghèo nàn cả về thân xác lẫn trí tuệ, so với một Hiền giả sói thì đến một cái móng chân cũng chưa bằng... Vậy mà khuôn mặt của anh lại làm Holo thấy sợ vô cùng.

Holo không nói được gì.

Cô đã sống lâu đến mức có thể đếm được bằng những hạt cát trên bờ biển kia, nhưng số lần bị người ta nổi giận có lẽ chỉ đếm được trên một bàn tay, mà còn không hết ngón.

"Hay là tại cô tiệc chỗ rượu với thịt quá hả..."

"Này!"

Cô có thể thừa nhận rằng lúc ấy cô giữ im lặng là để giữ gìn thể diện cho bản thân mình. Nhưng nửa còn lại thì sai. Không bao giờ có chuyện cô giấu giếm sức khỏe mình chỉ vì tham lam bàn tiệc người ta thiết đãi.

Dẫu muốn dẫu không cô cũng đã được người ta gọi là "thần" đã sống rất lâu trên cõi đời này rồi. Cô hiểu rõ tầm quan trọng của những buổi tiệc tùng, hiểu rằng nhất quyết không được phép làm hỏng, hay phá ngang những dịp như thế.

"Vậy mà anh nghĩ lý do của cô nông cạn như thế thôi ư..."

"... Xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tại tôi lỡ lời."

Dường như đầu óc đã bình tĩnh lại rồi, anh đáp lại như vậy rồi thở một hơi dài thườn thượt, quay mặt đi hướng khác. Bây giờ Holo mới nhận ra mình đã để lộ hai cái răng nanh tự bao giờ.

"Tôi... tôi không có..."

... nghĩ mấy chuyện như thế đâu. - cô không sao kết thúc được câu nói.

Một phần vì cô họng đang khát nước, mà còn phần lớn hơn, là vì gương mặt người bạn ấy ngoảnh lại cô khiến ngôn từ của Holo biến hết đi đâu mất rồi.

"Tôi thật sự... lo cho cô lắm. Lỡ như mình ở giữa chốn đồng không mông quạnh thì biết làm sao đây?"

Bây giờ thì Holo đã hiểu ra tại sao lúc ấy anh lại giận dữ đến vậy. Bởi vì chính anh là một thương nhân lưu động, luôn lang thang từ vùng này sang miền khác. Mà giữa chặng đường ấy lỡ có ốm đau bệnh tật, thì đâu phải lúc nào cũng có bạn bè bên cạnh để nhờ cậy đâu. Không, chắc chắn trong phần lớn trường hợp người ta chỉ biết đau đớn một mình thôi, giữa một miền hoang vu xa lạ.

Holo nhớ lại những bữa ăn đạm bạc trên đường đi, nhớ những đêm ngủ ngoài trời khốn khổ. Trong hoàn cảnh như thế mà đổ bệnh, thì nói không ngoa, là đồng nghĩa với cái chết.

Chắc chắn rằng những người như thế, họ khác hẳn với bản thân cô - bởi vì dù Holo có cho là mình cô độc, thực tế là cô đã quen dần với cuộc sống luôn luôn có một-ai-đó ở bên.

"... Tôi xin lỗi."

Lời nói lí nhí, mờ nhạt ấy của người bạn đường chắc chắn không phải là diễn kịch. Bởi vì anh vốn là một chàng trai thực thà hết thuốc chữa mà, nên chắc chắn anh lo cho cô là thực lòng.

Vậy mà mình chẳng chịu hiểu cho anh, chỉ biết nghĩ cho bản thân thôi - Holo thấy xấu hổ. Cô rụt cổ lại, không dám nhìn vào mặt anh.

"Nhưng mà thôi... Cô không sao là tốt rồi. Chắc là không phải bị cảm, hay bệnh tật gì đâu nhĩ... Phải không?"

Những lời nói ấy vừa mang cảm giác nhẹ nhõm, nhưng lại cũng thoáng chút buồn rầu. Bởi vì người nghe nó là cô cũng đang do dự, nhút nhát chẳng biết trả lời sao. Mà lý do thì cũng dễ hiểu. Bởi vì bản thân cô là sói, còn anh lại là người. Có những điều họ mãi mãi chẳng bao giờ hiểu được nhau, ví dụ như ngay lúc này.

"Chắc tôi chỉ... bị mệt chút thôi."

"Chắc là vậy nhĩ. Nếu cô bệnh thật thì ít nhiều tôi cũng phải biết được chứ."

Cô biết phải đến một nửa câu nói ấy không phải là thật. Nhưng lời nói dối ấy không đáng để bắt bẻ, mà nổi giận thì cũng lại càng không.

"Nhưng mà, chẳng lẽ là tại vì..."

"?"

Người bạn ấy ăn nói cứ lúng túng làm Holo nhìn anh như thắc mắc, còn anh thì nói tiếp với vẻ hơi áy náy:

"Hay là tại cô ăn phải hành hay gì đấy nhĩ."

Hai mắt Holo mở to, nhưng không phải là vì cô nổi cáu. Chỉ đơn giản là vì anh vừa nói một điều khá kỳ cục.

"Tôi... không phải chó."

"Ừ, cô là sói thông minh mà."

Cuối cùng thì anh cũng chịu cười cho rồi, vừa nghĩ Holo cũng vừa nhận ra lâu lắm rồi chính mình cũng lại đang cười.

"Nhưng mà, đúng là tôi có tiếc chỗ đồ ăn với rượu đó thật."

Nghe vậy khuôn mặt người bạn đường "À" lên một tiếng, như vừa nhớ ra điều gì đó:

"Tôi cũng là một thương nhân mà, sao quên mấy chuyện đó cho được. Phần thừa tôi đã nhờ người ta gói mang về rồi."

Cái răng nanh lại lộ ra, nhưng lần này chỉ là tại cô nhếch mép lên vì buồn cười thôi.

"Ấy là nếu được thì tôi muốn nói như thế, nhưng mà..."

Nụ cười trên môi người bạn ấy tắt lịm, anh chìa tay về phía cô. Bàn tay anh tuy gọi là thô kệch thì quá lời, nhưng rõ ràng cũng không phải là được bọc trong nhung lụa. Nói chính xác hơn thì nó được bọc trong một lớp da khô cứng, khác hẳn với tay cô, mà nếu phải nói ra thì có lẽ nó rất giống với bàn chân của sói.

Anh cẩn thận rẽ tóc mái cô sang bên, sờ tay vào trán cô. Cứ mỗi khi cảm thấy bàn tay anh chạm nhẹ vào mặt mình, Holo lại bối rối không yên - bởi vì những ngón tay của Lawrence chẳng khác gì mũi của loài sói cả. Mà cứ lấy mũi cò cọ vào mặt người ta như thế... hơi thân mật quá.

Nhưng tất nhiên cô cũng chẳng thể để lộ những cảm xúc ấy ra mặt, nên người bạn kia hẳn cũng không nhận ra rồi. Anh áp lòng bàn tay vào trán cô, như thể đó là một điều bình thường hết sức.

"Ồ, đúng là cô bị sốt thật rồi này. Thế này là ốm nặng rồi chứ còn gì nữa?"

"Tại vì anh là một tên ngốc... cho nên nó lan đến cả tôi đấy."

Vừa cố tình làm ra vẻ đáng ghét, cô đã bị những ngón tay sần sùi của anh tóm lấy cái mũi.

"Cô lạc quan tếu cũng vừa vừa thôi nhé."

Đằng sau nụ cười đầy trêu chọc ấy, cô hiểu rằng điều anh nói hoàn toàn là nghiêm túc. Nỗi ngượng ngùng quá chừng làm cô chẳng dám nhìn thẳng vào mặt anh nữa, Holo quay ngoắt đi để cứu cái mũi khỏi cảnh bị tóm, rồi cô giấu mặt vào trong chăn chỉ để lộ một mắt ra ngoài.

"Nhưng mà cũng xấu hổ thật, trước mặt Nora mà cô lại như thế..."

Tại vì mình đã làm hỏng bữa ăn, nghĩ vậy Holo co mình lại trong khoảnh khắc. Thấy cô như vậy có lẽ người bạn ấy cũng đã giật mình chẳng kém gì.

Nhưng mà anh đã nói mình như thế, thì có không ốm mình cũng phải vờ ốm thật cho bố ghét

"Thế nên là cô sẽ phải nhịn thịt một thời gian."

"Ừ..."

Cảm nhận được ánh nhìn đầy sát khí của Holo, anh cười chán nản rồi nói tiếp:

"Tôi sẽ nấu cho cô khẩu phần của người ốm, để cô còn mau khỏe lại chứ. Khi nào khỏe lại rồi thì rượu thịt muốn bao nhiêu tôi cũng chiều."

Vừa nghe đến bao nhiêu cũng chiều hai tai Holo đã dựng đứng cả lên, và lòng cô càng xốn xang hơn khi nghe anh nhắc đến cụm từ "khẩu phần người ốm".

Ở cái ngôi làng mà cô đã mắc kẹt mấy trăm năm kia, và ở tất cả những miền đất mà cô từng đi tới, người nào bị ốm thường được chăm bẵm bằng những thức ăn cao cấp hơn thường ngày nhiều lắm.

Đối với loài sói thì đã ốm rồi còn ăn uống gì được nữa, nhưng con người lại suy nghĩ ngược lại.

Thế nên cô chỉ còn cách làm ra vẻ mình đang khổ sở quá chừng thôi.

Mãi đến bây giờ anh mới chịu rời mắt khỏi con bé chần cừu ấy, mà để ý đến cô.

Còn lâu tôi mới cho anh thoát nhà.

"Bây giờ anh hiền lành thế này, chắc lát nữa sẽ kinh khủng lắm đây."

Holo cố tình chọn một câu trêu chọc dễ khiến cho Lawrence cười nhất, mà vẫn để anh thấy được là cô đang cố pha trò, dù bản thân mình đang ốm. Đã là một Hiền giả sói, thì dù cơ thể có mệt nhọc đến mức chẳng động đậy nổi đi chăng nữa, ít nhất cái đầu vẫn phải dùng được.

Người bạn của cô cười, đáp lại:

"Câu đó tôi nói mới phải chứ."

Ngón tay anh khẽ chạm vào má cô, Holo nhắm mắt lại, hình như lại sốt lên nữa rồi.

Sáng hôm sau, vừa mới tỉnh dậy dưới tấm chăn, Holo đã đồng tai về phía trước nghe ngóng. Không nghe thấy tiếng ngáy ngóc nghếch kia đâu cả. Thế tức là anh ta không có ở trong phòng.

Rồi cô bắt đầu thăm hỏi đến tình trạng chính bản thân mình. Đúng là chỉ đơn giản là do mệt mỏi thôi, sức cô bây giờ vẫn chưa đủ để chén nguyên một con cừu sống, nhưng nếu nướng chín lên tẩm thêm muối thì ngon lành.

Hôm qua người bạn ấy đã bảo cô cứ ngủ đi cho khỏe, còn chuyện nấu nướng cứ để đấy anh lo. Vừa được tĩnh dưỡng hồi phục sức khỏe, lại còn có mấy món ngon tẩm bổ nữa - đâu phải lúc nào cô cũng được như thế này.

Holo thở một hơi dài khi nghĩ đến cái cơ thể con người yếu đuối quá chừng này, mới chỉ đi đường chưa được một tháng, thêm chút náo loạn nữa thôi mà đã phát sốt phát rét lên rồi. Nhưng như thế có khi lại hay, cô mỉm cười một mình. Trước mắt anh cô chỉ muốn được ở trong hình dáng này, cũng chính vì nó yếu ớt.

"Thật là ngốc quá..."

Nói nốt một lời rõ ràng nhắm đến bản thân mình, Holo cựa quậy thò đầu ra khỏi tấm chăn. Vốn dĩ cô đã quen với cảm giác khoan khoái khi thức dậy giữa khung cảnh hùng vĩ nên giờ phải mở mắt trong cái hộp chật hẹp này thật cũng chẳng thoải mái gì cho cam.

Như thế này thì thà ngủ trong chỗ để hàng của cái xe ngựa kéo còn hơn, mặc dù cô nhớ rằng nó cũng vừa lạnh vừa chật chội. Nhưng ít ra thức dậy còn được nhìn thấy bầu trời xanh, được cảm nhận bầu không khí trong lành bất tận xung quanh mình, lại chỉ có hai người giữa một không gian mênh mông choáng ngợp, đương nhiên là tuyệt vời hơn thế này nhiều. Họa chăng chỉ có lúc hai người nằm trong hốc rỗng của một cây lớn, thì cô mới cho phép thứ gì như là "mái nhà" trên đầu mình thôi.

Vừa nghĩ ngợi, Holo vừa nghiêng đầu nhìn sang bên. Đúng là ở giường bên cạnh chẳng có ai cả, dù có khìn khịt mũi ngửi cũng chỉ thấy mùi của anh rất nhạt nhòa.

Chàng có lẽ ảnh lại đi nhà thờ để cầu cho mình khỏe lại nhỉ...

Chắc không thể đâu, nhưng nếu mà là thật thì nó sẽ là một trò đùa xấu xa hạng nhất đấy.

Nghĩ vậy Holo khẽ bật cười, nhưng vì chẳng có ai nên rồi cũng lại lặng đi rất nhanh. Cô thử một làn hơi trắng vào bầu không khí lạnh lẽo, ôm ghì chiếc gối độn đầy rom vào lòng.

Cái anh chàng thực thà ấy... thật chẳng biết ý người ta gì cả.

"Đồ ngốc..."

Vừa thì thầm cô định trở mình ngồi dậy, nhưng rồi nhận ra toàn thân mình nặng trĩu. Đã đến mấy trăm năm rồi cô mới lại đổ bệnh trong hình dáng con người nhỉ? Phải đến giờ cô mới nhận ra, là chỉ sau một đêm cơ thể mình đã suy nhược đến mức nào.

"U..."

Cô định ngồi dậy tĩa tốt cho cái đuôi, nhưng rút cuộc cũng chẳng làm được nữa.

Nghĩ đến đây cô mới thấy đói. Cổ họng cũng khát khô. Tối hôm qua gần như cô chẳng ăn được gì. Người bạn kia đi đâu mất rồi, anh đang làm gì lúc này? Như ở rừng Yoitsu ấy, đã gọi là thăm bệnh thì phải luôn ở sát bên đôi phương chứ.

Thế mà tỉnh dậy đã chẳng thấy đâu cả, đồ nuốt lời, còn đang hậm hực nói xấu anh trong lòng thì Holo đã nghe tiếng bước chân ai vọng lại.

Cô không ngồi dậy, mà thay vào đó dỏng tai nghe ngóng. Nỗi ám ức khiến cô càng ôm chặt chiếc gối hơn. Có khi mình chẳng cần anh ta ở cạnh, trong một khoảnh khắc cô đã nghĩ như thế.

"Cô dậy chưa thế?"

Có tiếng người rụt rè gõ cửa phòng, rồi anh lặng lẽ mở cửa bước vào.

Đang ngủ thì ai mà trả lời được cơ chứ, hỏi gì mà vô nghĩa kinh khủng.

Vừa nghĩ vậy cô vừa trả lời: "Nhìn thế này mà không biết hở?"

"Cô thấy sức khỏe sao rồi?"

"Tôi không ngồi dậy nổi."

Cũng chẳng phải là nói dối, nhưng cô vẫn phải cố nói với vẻ không-có-gì-to-tát nhất. Ấn ý luôn luôn ở phía sau câu chữ mà. Thế thì có khác gì nói dối đâu, tuy hay nói ra những điều như thế nhưng trên mặt anh lại bây giờ lộ vẻ lo lắng thấy rõ. Vừa thoáng liếc qua chiếc bọc da anh đang cầm trên tay, cô lại ngẩng lên nhìn khuôn mặt đến là tội nghiệp ấy.

Dễ thương đến thế này thì bảo người ta chịu làm sao được hả.

"Đúng là... nhìn sắc mặt cô trông cứ như công chúa cảm cung ấy nhỉ."

Chắc ý anh đùa là mặt mình xanh xao quá, nhưng mà chưa ăn gì thì tất nhiên là vậy rồi, cô nghĩ.

"Tại vì tôi đói."

"Ahaha, chuyện đấy thì đừng lo."

Anh cười rồi nói tiếp:

"Thế để tôi bảo người ta nấu cho cô ít cháo nhé?"

"Tôi cũng khát nữa. Cái đó... là nước à?"

Cô vừa nhìn xuống chiếc túi da đang lủng lẳng dưới tay anh vừa hỏi. Trông cũng không phải đầy cho lắm, mà cũng chẳng có chút nào cái mùi hương nồng nàn của nho.

"À, không phải đâu, là rượu táo đấy. Hôm qua cô chả bị sốt còn gì?"

Vừa nghe đến "táo" Holo đã chẳng nằm ngủ tiếp được nữa rồi. Nhưng vừa định trở mình ngồi dậy, đồng chăn đã nhắc cô nhớ ngay rằng chúng nặng đến thế nào.

"Này, cô có sao không?"

"U..."

Đã từng có lúc cô nhắc cả một thân cây đại thụ bị sét đánh gục lên để cứu bạn mình bị mắc kẹt bên dưới, thế mà bây giờ có mỗi đồng chăn cũng phải nhờ đến anh giúp đỡ. Cứu được cô ra trông anh có vẻ lo lắng lắm, nhưng cũng lại có chút mừng vui.

"Tôi xin lỗi."

Nhờ có sự giúp sức kịp thời ấy mà cuối cùng cô cũng lôi được mình ra khỏi mấy cái chăn và ngồi dậy dàng hoàng được. Anh còn giúp cô đặt chiếc gối sang bên hông để đặt cái đuôi lên cho khỏi vương nữa. Cái thân thể loài người này thật yếu đuối quá chừng. Nhưng chính vì thế nó mới lại có ý nghĩa.

"Giá mà ngày nào cô cũng dễ bảo bằng nửa thế này thì tốt quá."

Trên cái giá treo bên cạnh giường có đặt một chiếc đế nệm, nhưng ở trên nó không phải là nệm như thường lệ mà là một chiếc cốc bằng gỗ. Người bạn đường vừa rót đầy rượu táo vào trong vừa buông lời trêu chọc cô.

"Tôi mà ngoan ngoãn ngủ ngời trên xe thồ thì anh lại chẳng cẩu ầm lên ấy."

"... Thì lúc đấy tôi thức mà cô lại ngủ, chẳng phải bắt công à?"

Cô lấy cả hai tay đón lấy chiếc cốc nhỏ anh đưa cho.

"Vớ lại, tôi mà hiền lành quá thì đến bữa sẽ bị anh ăn tranh hết mất."

"Thì người tôi to hơn cô mà, ăn cũng phải nhiều hơn chứ."

Nghe đến đây Holo cười rất tươi, rồi trả lời:

"Thì đấy, nên thái độ tôi phải khó bảo mới đọ lại được với anh chứ."

Khuôn mặt người bạn đường nhăn lại vẻ bất mãn, nhưng có lẽ chẳng tìm được "ngón đòn" nào hay để đáp trả, anh chỉ biết gãi đầu trong âm ức. Phản ứng của anh không phải đến từ những thứ cảm xúc khô cứng và ngọt ngào, như là ngưỡng mộ hay kính phục. Cái bản mặt như muốn nói "Lần sau tôi sẽ thắng cho xem" ấy thể hiện rằng anh và cô có những cách nhìn rất giống nhau.

Như thế này mới thật thoải mái làm sao. Vả lại, nhìn Lawrence cố hết sức giành thế lấn lướt, chủ động trước mình khiến Holo vui không tài nào chịu nổi.

Anh không định đề tôi xuống sao?, nếu giờ cô mà nói vậy chắc mặt người bạn ấy phải đỏ lựng lên, còn luống ca luống cuống nữa ấy nhỉ.

Vừa nghĩ đến cảnh đó Holo đã suýt phá lên cười, cô ghé miệng vào cốc như muốn hóp lại tiếng cười ấy vào trong. Bỗng mặt cô biến sắc, nụ cười trên môi cũng tan biến - không phải là vì bị nuốt vào bụng rồi. "Hờ...?"

Cô rời môi khỏi miệng cốc, nhìn chăm chăm vào thứ mình vừa uống. Trong lòng cốc là một thứ dung dịch nhạt màu hổ phách.

"Sao thế?", người bạn đồng hành hỏi cô.

"Ôi... Vị của nó..."

Vừa nói cô vừa lấy ngón tay ngoáy ngoáy cái mũi mình, tự hỏi chẳng biết có phải nó bị điếc luôn rồi không. Rồi cô ngửi thử lại chiếc cốc một lần nữa, nhưng chẳng có mùi của táo, cũng không thấy hương thơm của rượu dâu cả.

Bỗng nhiên cô cảm thấy bất an. Đối với cô, cái mũi và hai tai còn quan trọng hơn cả con mắt.

"À, tại vì tôi pha nó nhạt đi rồi mà."

Nghe anh nói đơn giản như vậy làm cô thấy lòng mình bớt đi một mối lo, nhưng rồi sự nhẹ nhõm ấy cũng chỉ trong chốc lát. Cảm xúc tiếp theo bùng lên là một chút không hài lòng:

"Anh pha hơi nhạt quá rồi thì phải. Làm tôi tưởng mình hỏng luôn cái mũi rồi chứ."

"Thì cô chả bị sốt còn gì? Cho nên là uống rượu nhạt thôi."

Anh nói cứ như thể đó là chuyện đương nhiên vậy, nhưng Holo vẫn chẳng hiểu tại sao lại như thế. Cô nhú mào nhìn anh như muốn hỏi "Anh bảo... 'cho nên là'... là sao cơ?"

"À đúng rồi, cô không biết về mấy chuyện như thế này."

"Trong thế gian này còn nhiều chuyện đến cả tôi cũng chưa hiểu hết được, cái đó tôi thừa nhận mà. Phải là Hiền giả sói mới nhận ra được đó."

"Có một loại hình y thuật được tổng hợp từ kinh nghiệm người xưa truyền lại. Vừa biết cô đang ôm tôi đã vội chạy ngay đến thương quán, tra cứu trong mấy quyển sách dịch đó - thật may là tìm được chúng."

Dù nghe anh nhắc đến "y thuật", Holo vẫn chưa thật sự thủng ra.

Mỗi khi có ai đó bị ốm người làng thường hay đem cỏ thuốc sắc lên cho họ uống, hoặc lấy đắp vào vết thương nếu như bị sút đầu mẻ trán gì đó, sau đấy thì họ chỉ còn biết cầu nguyện trước những thần linh, hay là vị Chúa Trời vô hình nào đó mà họ tự tạo ra mà thôi. Còn ở rừng Yoitsu thì "chữa trị" chỉ giới hạn trong liếm vết thương và trông coi bảo vệ cho nhau, còn lại chẳng có gì cả.

Nhưng Holo vẫn luôn hứng thú với những điều mình chưa biết.

Cô ngửi lại dung dịch trong chiếc cốc một lần nữa, rồi hỏi anh: "Thế còn cái món này là sao?"

"Trong cơ thể người ta có bốn thể dịch, tương đương với bốn trạng thái."

"Ồ ồ..."

"Bốn thể dịch ấy lần lượt là máu - vốn sinh ra từ tim, mật vàng, mật đen và niêm dịch."

Anh vừa đếm từng ngón tay vừa liệt kê với vẻ đắc chí lắm, nhưng Holo vẫn chưa tin gì cả. Cô quyết định cứ tạm im lặng nghe anh nói tiếp.

"Bệnh tật sinh ra chủ yếu là do sự mất cân bằng giữa bốn thể dịch này, có thể do cơ thể mệt mỏi, không khí không trong lành, hay là do sự vận động của

các vì sao gây ra."

"À, chỗ này thì tôi hiểu."

Cô khẽ cười rồi nói tiếp:

"Mỗi khi đến trăng tròn là cả người tôi lại ngứa ngáy khó chịu lắm."

Vừa ngẩng lên nhìn anh, Holo nhận ra ngay người bạn đường ấy vừa giật mình thấy rõ. Thật là, anh trong sáng thế này sao lại sinh ra làm đàn ông.

"À, ừ, chắc cô nói cũng đúng thật. Nó giống như thủy triều dâng với cạn ấy mà. À, ừm... Khi mà sự cân bằng giữa các thể dịch bị phá hỏng, người ta sẽ phải chích máu để khôi phục lại nó."

"... Con người các anh nghĩ ra mấy thứ kỳ cục thật."

"Mỗi khi có ung nhọt gì đấy viêm lên, người ta lại chọc vỡ nó đi còn gì?"

"Hả!"

Cô giật mình nhìn thẳng vào mặt anh. Thôi xong rồi, và cô nghĩ khi thấy gương mặt ấy chuyển sang một nụ cười ranh ma.

"Con người bọn tôi chữa bằng cách đó mà. Cô thấy hay không?"

Holo quay ngoắt mặt đi, như muốn nói: Còn lâu tôi mới để anh làm cái trò dã man đó nhé.

"Ừm, đúng là có phương pháp điều hòa thân thể như thế thật, nhưng phải nhờ đến bác sĩ mới xong. Mà nếu như đang đến gặp bác sĩ, hai cái tai với cái đuôi của quý nhà cô lại nổi hửng lên thì chắc sẽ to chuyện mất. Nên mình sẽ không nhờ cậy đến bác sĩ. Tôi đang chữa trị cho cô bằng một phương pháp khác, ứng dụng kiến thức về bốn trạng thái của con người."

Nghe đến đây tai Holo giật giật, cô hé một mắt ti hí nhìn anh.

"Ý anh nói bốn trạng thái, tức là hỉ nộ ái ố chứ gì?"

"Tiếc quá, không phải rồi. Trong cơ thể con người có bốn trạng thái, là nóng, lạnh, khô, ẩm."

Cô nhấp một hớp nhỏ cốc rượu táo chẳng có vị gì, rồi nhìn vào lòng bàn tay mình.

Tự nhiên đi nói một cái chuyện dĩ-nhiên-là-vậy như thế, hình như anh định trêu cô hay sao ấy.

"Bốn trạng thái ấy có thể được điều chỉnh và cân bằng qua đồ ăn thức uống, bởi vì đồ ăn cũng chia ra nóng, lạnh, khô, ẩm mà. Vì cô đang bị sốt nên ăn táo lạnh vào là chuẩn vị."

Có thể nói một đặc tính của con người là thích gán ghép ý nghĩa cho những vật xung quanh họ. Đây là một trong những điều Holo đã phán đoán được, sau nhiều năm tháng quan sát đời sống nhân gian. Những con người ấy cứ liên tục nghĩ ra biết bao nhiêu điều thú vị, làm cô đâm ra lại đem lòng thán phục họ.

"Nhưng mà nếu thế thì tôi thích ăn táo tươi hơn..."

"Thế lại không được. Táo đúng là thứ có tính lạnh, nhưng xét trên phương diện y thuật thì nó lại là thức ăn khô. Cơ thể người đang ốm vốn đã khô rồi, cho nên phải bổ sung tính ẩm mới được. Thế nên mới phải cho họ dùng những thức có nước. Nhưng rượu mạnh lại là thứ có tính nhiệt, cho nên tôi phải pha nhạt cho nó lạnh đi trước đã."

Holo thở dài, thế nên nó mới thành cái thứ nước màu nhờ nhờ này.

Nhưng mà người bạn của cô cứ nói với vẻ rất đắc ý, dường như anh đã có nghiên cứu về chuyện này, hoặc là từ trước đến giờ đã nhờ cậy đến những kiến thức như thế này nhiều rồi, nên cho dù bây giờ Holo có bảo anh mấy chuyện này vô nghĩa quá chừng thì chắc cũng chả có ý nghĩa gì đâu. Cô biết rằng chỉ tính trong cùng một giống người với nhau thôi, chỉ cần từ nước này đi sang nước khác là coi như mọi điều họ làm đã khác nhau hoàn toàn rồi. Mà ở đây lại còn là người với sói, những điều anh tin tưởng đương nhiên phải khác những gì cô tin. Thế nên Holo đành bỏ cuộc.

"Được rồi, thế anh còn định đãi tôi món gì khác không?"

"À ừ nhỉ... Cô vốn là bị kiệt sức do mệt mỏi. Đến cả rom rạ nếu chất chồng lại với nhau cũng sẽ sinh nhiệt, nên lao lực tích lũy quá lâu cũng sẽ gây ra sốt thôi, đầu tiên là phải hạ sốt đã. Vả lại cơ thể cô còn đang bị khô, cho nên cũng phải khôi phục lại tính ẩm nữa. Sau khi chạy đường dài cổ họng ta luôn khô khốc đúng không? Nhưng mà hơi ẩm lại làm cơ thể ta lạnh đi, mà cơ thể lạnh quá mức sẽ khiến con người trở nên buồn bã. Vậy nên là ngay sau đây còn phải ủ ẩm họ nữa. Từ những điều trên..."

Lơ đang ngồi nghe cái bài diễn văn ấy, Holo thở dài thấy mình mới nông nổi làm sao khi đã kỳ vọng vào cái "khẩu phần người ốm" của anh đến như thế... Tuy nhiên, những lời tiếp theo của người bạn ấy khiến cô nhận ra mình thở dài hơi sớm:

"Từ mấy điều trên, tôi rút ra được là nên cho cô ăn cháo bột mì nấu cùng với sữa cừu, thêm mấy lát táo cắt và phô mai là hơn cả. Trong những nguyên liệu đó, táo có tác dụng như thế này..."

"Ừm, nghe ổn đấy chứ. Tôi muốn ăn cái món anh vừa nói. À không, nếu không được ăn là tôi ngắt ra đây ngay bây giờ đây. Anh nhìn thử mặt tôi xem? Đây, xanh xao đến thế này cơ mà. Nên là, nhanh lên, mang cái món đấy ra cho tôi!"

Nghe đến một món cháo ngon lành cỡ đó, Holo chẳng thể nào kìm hãm nổi cái bụng bất trị của mình khỏi rú lên từng tiếng "ùng ục". Cô vừa lấy tay quệt nước miếng sắp trào ra khỏi miệng tới nơi, vừa hét lên như thế.

"... Thực ra là cô khỏe hẳn rồi đúng không?"

"Á... Ôi, tôi hoa mắt quá..."

Làm gì có chuyện hoa mắt đúng lúc thế được, vậy mà nghe nói vậy người bạn ấy vẫn bất giác đưa tay ra đỡ hộ cô ly rượu sắp rớt xuống tới nơi. Người đầu mà tốt đến thế là cùng. Cả người cô tựa vào như vịn lấy cánh tay của anh, chớp thời cơ Holo ngược mắt lên nhìn anh khẩn khoản:

"Anh làm ơn mang ra nhanh cho tôi đi?"

Khuôn mặt người bạn đồng hành thành linh đồ lựng lên, không lẽ là tại khoảng cách gần quá chăng? Thiệt tình, chẳng biết là tôi ốm hay anh ốm nữa.

Sao lại có thể nói trích máu tốt hơn là thế này được nhỉ? Quả đúng là tri thức con người. - Holo vừa nghĩ vừa cười thâm trong bụng.

"Sợ cô rồi đấy... Nay, thế còn cốc rượu táo thì sao?"

"À, ừm, thôi tôi uống thế đủ rồi."

Rồi Holo nhận chiếc cốc từ tay anh, hớp thêm ngụm nữa.

Đằng nào thì đây cũng là thứ mà người bạn ấy đã cất công chuẩn bị cho cô. Nên mặc dù là hương vị có tệ hại thật, phải đưa trả nó cho anh Holo cũng thấy áy náy.

"Cho tôi nhiều cháo vào nha."

Holo nói, rồi anh cũng không đáp lại gì nữa.

Holo chẳng biết mình đã chờ đợi bao lâu rồi nữa.

Biết là chẳng thể nào có cháo nhanh đến thế được, cô đã chui lại dưới đồng chăn và rồi thiếp đi lúc nào không hay. Phải đến khi có một mùi hương thơm phức nhẹ nhàng khuấy động cái mũi, cô mới mở mắt thức dậy. Nhưng tâm trạng Holo không thoải mái chút nào. Không phải vì ốm, mà bởi vì cô vừa có một giấc mơ tệ hại.

Cô mơ về quê nhà. Và về cánh đồng lúa.

Một giấc mơ bao da diết nhớ thương, nhưng cũng mang nỗi căm ghét không thể nào kìm nén.

Về khoảng thời gian cô ngậm đắng nuốt cay với trách nhiệm lớn lao, trong vai trò kẻ đứng trên vạn vật. Thế giới của cô chỉ có duy nhất cánh rừng ấy, và nếu như nền đất không vững chắc, thì cây cối cũng chẳng thể sinh sôi. Vì vậy Hiền giả sói rừng Yoitsu phải trở thành nền móng chống chịu cho tất cả, bền bỉ và trợ trụ. Nếu như cô từ bỏ trách nhiệm ấy, chắc chắn cả cánh rừng sẽ khô héo chỉ trong một chớp mắt thôi.

Không ai nhờ vả cô, không ai bắt cô phải làm, nhưng không thể không có ai đó đứng ra gánh vác. Để rồi đến khi nhận ra thì nó đã trở thành gông cùm ăn sâu vào da thịt cô, nặng trĩu. Holo chẳng biết tất cả bắt đầu từ bao giờ, nhưng có lẽ từ khi cô sinh ra đã vậy rồi.

Một sinh linh khác biệt với mọi thứ xung quanh.

Cho dù có cố mang hình dáng con người, ẩn vào hàng trăm hàng ngàn người khác đi chẳng nữa, thì cô vẫn không thể nào che giấu được bản chất dị thường của mình.

Con người sẽ nhờ cậy cô - vì cô mạnh mẽ, tôn thờ cô - vì cô to lớn, và sùng kính cô - bởi vì cô có ích với họ.

Nhưng cùng với sự tôn thờ ấy, họ cũng đòi hỏi cô không chỉ linh thiêng, mà còn phải thật uy nghiêm nữa. Bởi vì một vị thần nhỏ bé, yếu ớt, thì phù hộ được cho ai cơ chứ?

Cô chưa bao giờ yêu cầu ai phải phủ phục trước mình, nhưng chỉ vì không nỡ từ bỏ con người, cô đã bị họ giam cầm trong một chiếc lồng không lối thoát. Nếu như không có một thứ gì đó để tôn thờ, thì những con người ấy sẽ run rẩy, cuồng loạn, và rồi gục ngã trước sự tuần hoàn tàn khốc của xuân, hạ, thu, đông.

Cho dù có biết rằng điều ấy là vô lý, cho dù có đau khổ đến mấy, cô vẫn không nỡ vứt bỏ họ. Không ai nhờ vả cô, không ai bắt cô phải làm, nhưng rồi mấy trăm năm cũng qua đi.

Cô đã quen với mùi của thức ăn ngon.

Nhưng tuyệt nhiên chưa từng có ai cho cô thấy một nụ cười thân mật như thế, khi cô ghé mũi lại ngửi món ăn trên tay họ.

Ngay cả lũ người ngỗ nghịch, chẳng biết thân biết phận ấy, cũng chưa từng.

"Cô ngồi dậy được không?"

Cơ thể cô đang hồi phục dần từng giây từng phút, giờ chỉ có bò ra khỏi đống chăn này thôi chắc cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng cô vẫn lắc đầu quầy quậy, cùng với cặp mắt còn ngái ngủ.

Chiếc lồng kia đã là quá khứ.

Và điều cô hằng mơ nay đã trở thành hiện thực.

Được hành động như một đứa trẻ con, ích kỷ mà yếu ớt.

Được ai đó bảo vệ, chở che.

"Chịu cô luôn đây, chẳng biết sau này tôi mà ốm, cô có chăm tôi thế này không nhỉ?"

Cũng vì vừa mới ngủ dậy nên cô vẫn còn uể oải lắm, nếu người ngoài nhìn vào chắc cứ tưởng là anh đang kéo lê một con mèo bụi khỏi chỗ ngủ.

Holo cũng xấu hổ lắm, nhưng cái trò này đã làm một lần rồi thì chẳng dứt ra được.

"Có chứ, nếu như anh thích kiểu 'Hiền giả sói rừng Yoitsu'."

Cô nở một nụ cười ranh mãnh, giấu đi ý tự giễu trong câu nói.

Bây giờ thì người bạn ấy hơi nhăn mặt thế thôi, nhưng nếu mà biết được kiểu chăm bệnh Holo nói là thế nào thì chắc anh phải sững rón lên ấy chứ.

Cô sẽ liêm láp cho anh, rồi ở bên anh suốt. Nhưng tất nhiên, anh mà không hỏi thì còn lâu Holo mới kể cho - cô đâu có "tốt bụng" đến thế.

"Không sao đâu. Cái mũi tôi thính lắm, còn lâu mới để cho anh đồ bệnh."

Holo còn định thêm vào, chứ đâu như ai đó người ta sắp ngất đến nơi còn chả biết, cứ tíu tít nói chuyện với đứa con gái khác cơ, nhưng rồi cô lại quyết định thôi.

Bởi vì lúc ấy tuy người bạn đường có vui vẻ thật, nhưng anh hiểu rõ - đó chỉ là một phần của công việc. Sự vui vẻ của anh ta lúc ấy chỉ là công việc thôi. Holo cố gắng tự thuyết phục bản thân mình.

"Ừm, tôi cũng xin lỗi vì lúc ấy đã không nhận ra sớm hơn. Nhưng mà, nếu được thì cô cũng nên nói cho tôi biết chứ. Bởi vì tôi, ừm... Tôi khờ khạo lắm mà."

Người bạn ấy nhún vai nói.

"Ừ đúng rồi. Thế nên tôi mà có mắc bệnh nặng hơn nữa chắc anh cũng chẳng nhận ra đâu nhỉ."

"Hử?"

Người bạn ấy tròn xoe mắt nhìn Holo, nhưng cô chẳng thèm trả lời anh.

Người ta nói đến đây rồi mà còn không đoán ra được nữa. Khờ đến thế là cùng.

Là bệnh yêu đó.

Chờ đến lúc anh nhận ra chắc là đến lúc lâm chung rồi.

"Thôi không có gì đâu. Mình ăn đi."

Nghe cô nói vậy, lông mày anh nhíu lại như một đứa trẻ con.

Con người thường phán đoán đối phương qua vẻ ngoài. Nên phải chịu thua một cô gái nhỏ bé như Holo, hẳn là anh âm ức lắm. Biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn, nhưng cô vẫn cảm thấy như thế lại rất vui.

Chẳng phải trong những thánh thư lưu truyền ở thế giới này vẫn có những tích truyện trào phúng về cái cảnh Chúa Trời ăn vận rách rưới hòa nhập vào cõi người để khỏi phải nghe những suy nghĩ, ước vọng khô cứng người ta dành cho mình nữa hay sao?

"Thật tình, cô là công chúa phương nào vậy hả..."

Vừa lắm bà lắm bầm anh vừa mở nắp chiếc nồi đựng đầy cháo nóng, cầm chiếc bát lên tay.

Có tên lính nào dám thái độ với công chúa thế không biết.

Miệng cười ranh mãnh, cô nàng nịu nói với anh: "Anh xúc vào thìa rồi bón cho tôi nha?"

Vừa nghe vậy người bạn ấy đã giật bắn mình lên, bản mặt trông đến là thảm hại quá chừng - thế này thì làm lính canh sao được.

"Giá mà cho nhiều táo hơn chút nhỉ."

"Đúng thật. Táo lạnh khiến người ta trở nên trầm uất."

"Ý anh bảo... Ặc... Ý anh bảo tôi hơn hờ quá ấy hả?"

Holo chén hết hai bát gỗ đáy sâu đựng đầy cháo. Đón nốt thìa cuối cùng Lawrence bón cho, cô đáp lại anh như thế.

"Ý tôi là cô mà dễ bảo hơn một chút cũng tốt."

Lúc đầu dường như còn ngượng ngùng với kiểu ăn này nên Holo cứ lúng ta lúng túng, chẳng biết phải làm sao, nhưng về sau có lẽ đã quen dần, hay là có chuẩn bị tinh thần rồi, nên cô đã có thể thoải mái hơn nhiều. Chỉ cần há miệng ra là đã có người bón thức ăn cho, cô cảm giác như mình là một con chim non vậy. Đã đến mức này thì cô cũng muốn anh chăm chút chải lông cho mình luôn, nhưng quả thật Holo vẫn chưa thể tin tưởng giao phó cái đuôi cho anh được.

Nàng sói ấy khẽ ợ lên một tiếng, làm người bạn kia nheo mắt nhìn.

"Nhưng mà hôm trước ở thị trấn nào ấy, tôi ăn cả đồng táo mà có làm sao đâu."

"À đúng rồi nhỉ. Cuối cùng cũng có ăn hết được đâu, cô chả buồn xo mất một hồi còn gì."

"Hừ."

Quả đúng là như anh nói thật, Holo nghĩ, nhưng mà chuyện đó đâu có phải vì hương vị hay tính chất của sô tảo ấy đâu. Chỉ tại hôm ấy cô mua quá tay thôi mà.

"Đến cả tôi giờ vẫn đang ngán tảo đây này."

Tuy đã hùng hồn tuyên bố một mình có thể giải quyết hết được, cuối cùng cô vẫn phải nhờ anh ăn phụ. Nhưng cũng nhờ vậy mà Holo đã ngộ ra một điều, rằng có thêm một người nữa cùng ăn ngon lành hơn so với chỉ có một mình nhiều. Nhưng đương nhiên còn lâu cô mới tiết lộ điều ấy cho anh biết.

"Nhưng mà cô ăn được nhiều thế này là tôi yên tâm rồi. Chắc chỉ ngày mai, bết lăm là ngày kia là khỏi thôi."

Vừa dọn dẹp chiếc nồi và cái bát, anh vừa nói tiếp: "Nhưng cũng không cần phải vội đâu. Sau khi rời khỏi thị trấn này chắc mình sẽ phải ngồi trên xe ngựa lâu đấy, nên giờ cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Người bạn đường ấy là một người thực thà đến nỗi không nhận ra được lời nói dối. Không, có lẽ anh thực thà đến mức không hề mảy may nghi ngờ rằng đối phương đang nói dối mình.

Cảm giác tội lỗi âm ỉ trong lòng ngực Holo. Vừa ngẩng mặt lên nhìn anh, bỗng hơi thở cô lặng đi trong khoảnh khắc. Đôi mắt anh tràn đầy lo lắng.

Thật là tệ hại quá.

"... Tại tôi mà hành trình bị chậm trễ. Tôi xin lỗi."

Holo còn chưa kịp nhận ra, thì những lời nói ấy đã buột ra từ miệng cô mất rồi.

Làm sao có thể bỏ lỡ được một cơ hội tốt đến mức này chứ.

"Từ khi nhặt được cô tôi cũng đã xác định là không vội được rồi mà. Với lại người ta có câu mưa dầm thấm lâu, tôi đã khôi phục được niềm tin với những người ở thị trấn này, thậm chí quan hệ còn tốt đẹp hơn trước nữa. Nếu xét đến khoản lợi ấy thì có bị trễ hai, ba ngày cũng có đáng gì đâu."

Holo nghĩ thầm trong lòng. Tôi muốn tạ ơn vị thần may mắn mà loài người tôn thờ, vì đã cho tôi được ngồi cùng xe ngựa với một con người thực thà như anh.

Thực thà, thực thà, Holo sợ nếu như không gọi anh bằng một cụm từ mang nét chế giễu, khinh thường như thế, thì rồi tự bao giờ cô sẽ gọi anh bằng một cái tên khác, rất khác mất thôi...

Cô muốn anh luôn ở bên mình.

Bởi vì chỉ mới nhìn bóng dáng anh dọn dẹp bát đĩa đem trả lại cho quán trọ, cái đuôi cô đã rạo rực không yên đến mức này.

"Nhưng này, anh..."

"Hử?"

"Quán trọ này... thật sự... yên tĩnh quá... nên là..."

Sự xấu hổ quá chừng khiến Holo ngày càng lí nhí, rồi mất luôn đoạn cuối câu.

Nhưng chắc chắn anh sẽ hiểu rằng đây là một màn diễn xuất của cô. Và rồi sẽ đoán ra rằng ẩn trong nó là tiếng lòng mà Holo luôn muốn nói.

Dù hai con mắt vẫn cụp xuống chẳng nhìn lên, cô vẫn cảm nhận được anh đã hơi giật mình, và rồi phá lên cười. Rồi anh đáp lại:

"Công nhận, hồi ở trên xe ngựa ngày nào cũng ồn ào mà nhỉ. Đằng nào tôi cũng chẳng có việc gì làm, mà còn phải bàn với cái-cô-ham-ăn-nào-đó xem thực đơn đêm nay là món gì nữa chứ."

Vậy nên là anh sẽ ở bên cô.

Cái tính vị kỷ này... Holo cảm giác mình như trở thành đứa trẻ con. Người bạn đường kia cười chán nản, còn cô thì giả vờ quay mặt đi như giận dỗi. Hai con người cởi mở hoàn toàn, không e ngại, chẳng dè chừng gì lẫn nhau. Nếu như hạnh phúc là một thứ gì đó có hình dáng, thì có lẽ nó sẽ giống như thế này chẳng?

"Rồi, thế đại khái là cô có yêu cầu gì không? Vì chi tiết thế nào tôi còn phải tra sách thuốc nữa, rồi còn phải nhanh chứ chợ đóng cửa là chẳng mua được gì nữa đâu."

"Ừm, hum..."

"Trông bề ngoài cô cũng đỡ hơn rồi, nhưng trong người thì chưa biết thế nào đâu. Nên là mấy món nặng quá thì thôi nhé."

"Cả thịt cũng không được sao?"

Holo ngược mắt nhìn anh - tất nhiên, đây cũng là diễn.

"Không được không được. Chỉ cỡ cháo, hay bánh mì chấm súp là cùng thôi..."

"Ừ... Thế thì cái thứ hồi nãy ấy, là sữa cừu nhỉ?"

Thấy cô chỉ vào đồng bát đĩa mình đang bê, người bạn ấy gật đầu.

"Mùi thơm nồng lên mà vị cũng đậm nữa, ngon lắm. Món đó được đấy."

"Sữa cừu à..."

"Có vấn đề gì sao?"

Cô vừa hỏi, anh đã lắc đầu.

"Vì cái món ấy nhanh hỏng nên là đến chiều tối giá bị đẩy lên ghê lắm. Mà hẳn là cô muốn uống sữa tươi đúng không?"

"Tất nhiên rồi."

Holo cười khoe cả mấy cái răng nanh ra. Người bạn đường nhún vai nói tiếp:

"Ừm, vậy thì để tôi nhờ Nora tìm thử xem. Đúng là chăn cừu lành nghề có khác nhỉ, cô ấy có con mắt nhìn hàng tinh tường l..."

.... lắm, cuối cùng câu nói ấy chẳng bao giờ được kết thúc.

"Anh vừa bảo... Nora à?"

Holo hỏi lại hoàn toàn theo phản xạ, đến mức cô chẳng biết biểu cảm mặt mình bây giờ đang như thế nào nữa. Chỉ biết là khuôn mặt người bạn kia thì y như muốn nói: Thôi chết rồi, như thể mình vừa lỡ nhắc đến một cụm từ cấm kỵ nào đó.

Bầu không khí thanh bình trong chớp mắt đã tan biến đi đâu mất.

"Mắt nhìn hàng tinh tường lắm", tức là hồi nãy lúc mình đang ngủ, anh đi khắp thị trấn cùng với con bé chăn cừu ấy.

Cùng với con bé đáng ghét ấy.

Chỉ có hai người.

Trong lúc mình đang ngủ!

"À không, chỉ là, bọn tôi đi mua sữa cho cô thôi mà..."

"Nhiều tiền như anh thì cần gì đến mắt tinh tường của nó chứ..."

Holo vừa rên rỉ vừa nói với vẻ ảm ức.

Đồ phản bội, đồ phản bội, đồ phản bội! - cô gào lên từng tiếng trong lồng ngực.

Thực ra Holo hiểu rất rõ tình thế khốn khổ của anh, cô cũng thừa hiểu anh chưa làm điều gì sai trái đến mức đáng bị nổi giận thế này cả. Thế nhưng mà, không hiểu sao, cô vẫn có những suy nghĩ như thế.

Có lẽ bởi vì với loài sói, người chặn cừu vốn là kẻ thù không đội trời chung.

"Thì, thì vì có cô ấy ở đây nên tôi tiện nhờ dẫn đường thôi mà, chỉ... thế thôi..."

Khuôn mặt người bạn đường như thể vừa đâm phải một tổ kiến lửa rất bụi, anh luống cuống tìm tất cả mọi từ ngữ có thể để thanh minh. Nhưng đối với cơn thịnh nộ đến bản thân cũng biết là vô lý của Holo, thì những lời thanh minh ấy lại càng khiến anh trở nên đáng nghi ngờ hơn. Cuối cùng, vào đúng lúc cô định nói hết những điều đang kìm nén ra, thì anh đã cắt lời:

"Nhưng mà... sao cô lại coi Nora như kẻ thù thế?"

Thời gian như dừng lại.

"Hả?"

Trước câu hỏi ấy từ phía người bạn đường, người vẫn đang e sợ trước khuôn mặt "bà la sát" của mình, Holo không biết phải làm sao. Cô chỉ còn biết há hốc miệng, hỏi lại một cách ngớ ngẩn:

"A-Anh bảo sao?"

"A, à không, chỉ là... tôi chẳng biết hỏi trước cô có chuyện gì đối với người chặn cừu không, mà cô cũng là sói nên nếu như có không thích họ thì tôi cũng hiểu. Nhưng mà, cũng đâu đến mức phải thù ghét cô ấy ra mặt như thế? Nora tuy cũng là người chặn cừu, nhưng mà, nói sao nhỉ..."

Vẫn ôm nguyên đồng bát đĩa trong tay, anh khéo léo gãi gãi cái đầu.

"... Nhưng mà, cô ấy tốt tính đến thế cơ mà. Cái gì thì cũng phải có ngoại lệ chứ."

ĐỒ NGỐC!, Holo thiếu điều muốn hét lên tới nơi Nhưng rút cuộc cô lại không làm vậy, chẳng phải vì cơ thể vẫn còn mệt mỏi, bệnh tật vẫn chưa khỏe lại hẳn, hay là lo lắng rằng Hiền giả sói mà như thế thì thật chẳng ra sao. Chỉ đơn giản là vì cái sự ngốc nghếch của anh, cái sự ngốc đến hết chỗ nói ấy, làm cô cạn lời chẳng còn sức đâu mà hét lên nữa.

Nhưng Holo cũng phải công nhận rằng từ khi rời khỏi cánh đồng nơi mình đã sống trong cô độc suốt mấy trăm năm, tâm trạng cô chưa thật sự ổn định, và cô cũng đã quên đi cách quan sát, để ý đến những chi tiết nhỏ trong khi trò chuyện với người khác - như đang thể hiện rất rõ bây giờ, cô đã quên mất cách nhận ra những cảm xúc tế nhị của đối phương.

Mà người ấy cũng đã bao năm chỉ có một mình trên xe ngựa, nên giả như anh có hơi vô tâm trước mấy chuyện như thế này thì cũng trách làm sao được, cô nghĩ.

Nhưng mà... anh thật sự không nhận ra sao, Holo chán nản.

Cái tính bất khuất chẳng bao giờ chịu đầu hàng dù có bị dồn vào chân tường ấy, dù cho bản thân có yếu ớt đến đâu, cái trí tuệ càng bị dồn vào nghịch cảnh lại càng nghĩ ra nhiều mưu kế, dù cho thường ngày có ngốc nghếch, rồi còn cả trái tim mới nhìn qua tường dễ mũi lòng, yếu đuối, thế mà lúc cần thiết lại kiêu hãnh đến không ngờ... Anh có tất cả những điều như thế, mà tại sao đến cái lúc khẩn cấp này thì lại dốt nát, óc đặc đến thế được hả... Holo chẳng thể nào hiểu nổi.

Anh thật sự, thật sự không nhận ra sao?, cô bắt đầu nghi ngờ.

Có lẽ nào... anh đang muốn thử mình chăng? - và nghĩ đến cả những điều như thế.

Đại khái, chẳng lẽ mãi mà anh vẫn không hiểu ra được tình thế bây giờ, và tại sao sói lại ghét người chặn cừu đến thế sao?

Sói đóng vai trò đi săn cừu, còn người chặn cừu có nhiệm vụ bảo vệ sinh vật yếu ớt, đáng thương ấy. Và như vậy thì áp dụng vào tình huống hiện nay, sói sẽ là ai, người chặn cừu là ai, và cuối cùng thì cừu là ai hả? Nếu chịu suy nghĩ kỹ thì hẳn anh sẽ hiểu ra ngay, rằng tại sao cô lại đang bực mình đến nhường này.

Tôi không có ghét người chặn cừu. Nhưng tôi không chịu được, khi người ấy cứ mãi ở bên chú cừu này.

Tôi không muốn chú được người chặn cừu ấy bảo vệ. Tôi không muốn chú bị tiếng sáo người chặn cừu thổi dẫn đi mất. Tôi không muốn chú cừu yếu ớt, ngốc nghếch, chẳng chịu suy nghĩ gì cả này bị cái cô chặn cừu hiền lành, chân chất ấy bắt đi!

Rốt cuộc, Holo đánh một hơi dài thườn thượt.

Người bạn ấy vẫn đứng như trời trồng, y như mọi khi, dường như anh chẳng biết phía cô đang nghĩ ngợi điều gì cả. Trông anh đúng thật chẳng khác gì một chú cừu ngốc nghếch đáng thương.

Những ký ức ngọt như mật đường, được anh lấy thìa xúc cháo cho, bón từng chút một vào miệng, giờ đã như là chuyện xa xưa lắm rồi.

Giấc mơ của cô đã gần thành hiện thực.

Được giải thoát khỏi chiếc lồng kia, được tự do làm gì mình thích mà không bị ai xa lánh, được ích kỷ một chút mà không làm ai phiền lòng.

Vì vậy mà cô đã nghĩ ra bao nhiêu mưu kế, trêu chọc anh biết bao nhiêu bận, tất cả cũng chỉ vì cô muốn được sống tự do như thế, dù chỉ một lần. Cô đã được làm nũng anh như một đứa trẻ con, đúng như những gì mình muốn, nhưng rốt cuộc thì để làm gì cơ chứ?

Rốt cuộc thì cô cũng không thể thắng được cái tính ngốc nghếch bẩm sinh của anh.

Sau một cuộc chè chén thâu đêm, người còn tỉnh táo phải chăm sóc cho kẻ đã say mềm mà.

"Anh nè..."

Giọng nói Holo có phần hơi mệt mỏi, chính xác là vì tinh thần cô uể oải lắm rồi. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng chỉ có làm một đứa trẻ con thôi, ngây thơ, thanh thản, được làm nũng người khác hết mực mà cũng lại vất vả đến thế này.

Đúng là sói mà lại giả làm cừu, có bao giờ dễ dàng kia chứ.

Có lẽ người bạn kia cũng phân nửa coi cô như một con sói đội tấm da cừu, chẳng bao giờ nhìn thấy được thâm tâm, mà có lẽ trong đó cũng có một phần

trách nhiệm của cô. Cho dù có muốn trở thành một chú cừu non, Holo cũng chẳng bao giờ làm được, cũng tại vì đã có anh là một con cừu to quá chừng rồi.

Rốt cuộc thì cô và anh đều là hai con cừu ngốc nghếch, rồi sẽ cùng nhau ngã xuống bờ đá mất thôi. Vậy nên là một trong hai con - hai người - phải đủ tỉnh táo để còn dẫn cả hai đứa đi.

Thế là lỗi rồi.

Vụ này đã lỗi ngay từ đầu rồi.

"Tôi xin lỗi."

Holo cố tình nói với vẻ miễn cưỡng lắm, nhưng rõ ràng người bạn kia nhẹ nhõm ra mặt.

"Nhưng mấy chuyện yêu ghét thế này đâu thể giải thích bằng lý trí được. Hình như trước đây tôi cũng nói rồi thì phải."

"À, cái đó là tất nhiên. Đâu phải chuyện gì cũng đem lý trí ra phân giải được."

Dường như người bạn ấy muốn thể hiện rằng mình hiểu được cảm xúc của cô bây giờ, nhưng mà đằng nào cũng vậy, anh cũng đâu có hiểu được ý nghĩa thật sự trong câu nói của cô.

Thật hết biết. Tôi có thể cho anh xoa đầu, nhưng kiêu này thì chắc chưa giao cho chải lông cái đuôi được rồi.

Chẳng biết có bao giờ ngày đó đến không đây?

Cô vừa nghĩ vừa nhìn anh bằng ánh mắt mệt mỏi.

"Nhưng mà này, anh..."

Cô vừa nói tiếp, người bạn kia đã sẵn sàng tư thế như để đón nhận một điều gì đó sắp xảy ra. Anh tiến lại gần định xoa đầu cô, làm Holo hơi co người lại như một chú chó con vậy.

"Cắt xong mấy cái đó, anh quay lại ngay nhé?"

Vừa nói, cô vừa chuyển sang một nụ cười nũng nịu. Ngay lập tức bàn tay anh đã đặt lên đầu cô, động tác linh hoạt đến mức làm Holo cũng phải giật mình.

Quả thực ảnh cũng không ngốc đến thế.

"Ừm, tôi hiểu rồi. Tại quán trọ này yên tĩnh quá nhỉ."

Mới chỉ nói tiếp đúng được ý người ta thôi mà bản mặt đã thỏa mãn chưa kìa. Anh ngốc là ở chỗ đó ấy. Những cái chuyện như thế nó phải là đương nhiên, vô cùng đương nhiên rồi chứ. Anh thật là ngốc đến không thể tin được..

Chẳng biết rằng Holo đang nghĩ về mình như thế, khuôn mặt anh thư giãn hẳn đi, như thể vấn đề đã được giải quyết xong xuôi rồi vậy.

"Rồi, vậy thì tôi đi cắt đồ nhé. À thế cô muốn uống gì không?"

Tất nhiên rồi còn phải hỏi - Holo chẳng buồn thờ dài nữa, nhưng ít ra anh cũng đã có lòng lo cho cô. Thế nên là cũng phải có thưởng cho anh mới được.

"Cho tôi cái món rượu táo pha nhạt của anh đi. Còn phải khỏe lại cho nhanh mà."

Anh cười rất tươi, cứ như vừa gặp chuyện vui nhất trần đời vậy.

Nhìn cái vẻ mặt ấy, Holo chẳng biết phải lạnh nhạt với anh kiểu gì nữa bây giờ.

"Được rồi, thế thì ngồi yên đây chờ tôi nhé!"

Đang cao hứng anh nói đúng một lời cuối, rồi phóng vụt ra khỏi phòng.

Tuy lúc nào cũng bảo anh ngốc hết chỗ nói, nhưng thực sự thì cái nàng sói đang nằm lười biếng trên giường này, bên cạnh chỗ của anh, chắc cũng chả khá gì hơn.

Khoảng thời gian yên tĩnh, bình yên này.

Holo hiểu rất rõ rằng sẽ chẳng bao giờ có thứ gì thay thế được nó cả. Thế nên phải tranh thủ mà ủ ấm, tận hưởng nó thôi. Nhưng thực ra vẫn có một điều đang làm cô áy náy.

Holo giấu mình dần xuống dưới tấm chăn, gói đầu lên chìm hẳn vào chiếc gối như con người vẫn hay làm.

Chắc vì anh phải sống khô khan nhường ấy quá lâu rồi, nên chỉ cần một thái độ, một câu nói ngọt ngào là anh đổ ầm cái mặt ngay. Nhưng mình mà làm thế nhiều quá chỉ sợ hết tác dụng mất.

Tất cả mọi thứ trên đời này, dù là gì đi nữa nếu mà lặp lại quá nhiều thì sẽ nhàm đi, rồi cũng đến lúc đâm chán mất thôi mà.

Nếu vậy thì phải nghĩ thêm phương pháp khác thôi.

Và chẳng cần nghĩ ngợi lâu, Holo đã tìm ra câu trả lời.

Nếu như anh đã ngán vị ngọt, thì phải dùng đến vị mặn thôi.

Nếu như nụ cười không lôi kéo được ảnh nữa, thì chắc chắn vài giọt nước mắt rom róm sẽ làm được thôi mà.

Thật sự là đơn giản quá chừng. Nhưng như vậy có khi lại hiệu quả, trước một chú cừu cũng đơn giản thế này.

"... Hở?"

Nghĩ ngợi đến đây, Holo bỗng cảm thấy như có điều gì khúc mắc. Rồi chẳng cần vắt óc nghĩ ngợi lâu, cô đã nhận ra ngay nguyên nhân. Là chuyện trong bữa tiệc đêm qua, trước khi cô bị ngắt giữa chừng.

Là câu chuyện của cô gái chăn cừu kia. Về một tập tính của loài cừu, chỉ cần có vị muối là chúng sẽ cứ liếm mãi không thôi. Nhớ đến thói quen ấy, một ý nghĩ kỳ dị bỗng nổi lên trong đầu cô.

Cô nghĩ đến cảnh anh sẽ cứ liếm mặt mình mãi, vì cái vị muối trong những giọt nước mắt rom róm kia.

Chắc hẳn lúc đầu sẽ nhột lăm, chắc cô sẽ còn cười phá lên vì mắc cỡ nữa, nhưng rồi hẳn nỗi buồn bã sẽ đến rất nhanh thôi. Bởi vì cô hoàn toàn có thể hình dung ra người bạn mình thật sự chẳng biết gì đến thế thật. Và thế là cái khung cảnh quá dễ tưởng tượng ấy lại khiến cho Holo trở nên chán chường.

Đúng là mình phải nắm dây cương của ảnh cho thật chặt thôi. Phải bắt ảnh chạy theo ý mình. Thật là lăm chuyen phải lo quá mà, cô vừa nghĩ vừa trở mình.

Nhưng rồi vẫn ngả đầu vào chiếc gối, vừa nằm nghiêng vừa co mình lại thành quả bóng tới nơi, Holo bật cười khúc khích.

Bởi vì đã phải lâu lắm rồi, cô mới lại được vui đến thế này. Cô không biết chính xác tại sao mình lại vui. Bởi vì có quá nhiều chuyện xảy ra, nên cô

không thể quyết định được đâu là lý do lớn nhất nữa.

Nhưng nếu như bắt buộc phải nói ra, thì có lẽ là vì chú cừu kia, tuy ngốc nghếch đến vậy nhưng để bắt được thì lại chẳng phải chuyện đơn giản chút nào. Đó chính là thú vui của cuộc săn, và nó thắp lên một ngọn lửa trong tâm hồn loài sói của cô.

Có tiếng bước chân của người bạn kia, chắc hẳn đã cất xong đồng bát đĩa xuống dưới nhà và, theo đúng lời hứa, đang quay lên đây ngay rồi.

Lòng ngực cô khẽ đập từng tiếng thành thịch.

Cái đuôi cô xoắn xuýt cả lên, còn hai tai thì giần giật. Cái mũi thì ngửa ngửa ngáy, đến cọ cả vào chiếc gối đang nằm.

Tiếng bước chân dừng lại trước ngưỡng cửa. Sự mong chờ đã đạt đến đỉnh điểm.

Rồi cánh cửa mở ra, và ở phía bên kia...

"Holo."

Là người bạn ấy đang nở nụ cười.

Còn dất theo cô gái chăn cừu kia bên cạnh nữa.

"Có Nora đến thăm này."

Thật đúng là chẳng đơn giản chút nào.

Trước nụ cười trong vắt như thảo nguyên đầu hạ của cô gái chăn cừu ấy, Holo cũng nở nụ cười của một Hiền giả sói đáp lại. Nhưng nụ cười ấy không đến từ kinh nghiệm lâu năm, đã lỗi đời của cô. Mà đến từ một niềm vui quá độ, đến mức cô chẳng biết phải làm gì khác.

Giữ dây cương của chàng bạn đường đại ngốc này thật khó khăn quá mức, khiến Holo dù không muốn cũng phải bật cười.

"Sức khỏe cô sao rồi ạ?"

Cô gái chần cừ tên Nora ấy hỏi thăm cô.

"Sao là sao, tôi chỉ bị mệt tí thôi mà."

Trước một câu hỏi như thế, nếu như không đáp lại thế này thì biết đáp làm sao bây giờ? Dù cho mang cái đầu của một Hiền giả sói trên cổ, Holo vẫn chẳng biết câu trả lời. Nhìn hai cô gái đối thoại trong yên bình, người bạn kia cười đắc thắng, gật đầu lia lịa như thể đang vỗ về, khen ngợi.

Thế này thì bảo không mệt làm sao được. Còn đang sắp phát sốt lên đây này

"Nhưng mà tôi cũng đang thèm có người nói chuyện. Cho nên là, có chuyện này từ nãy đến giờ tôi muốn hỏi cô..."

"Dạ? Hỏi... tôi ấy ạ?"

Cái tính khiêm nhường vừa khôn ngoan vừa chùng mực ấy, phải công nhận, người bạn kia không mê tí mới là lạ.

"Nếu như tôi có thể trả lời được thì..."

Rồi cô gái ấy lại nở nụ cười.

Không được bất cần. Holo cảm thấy điều mình sắp hỏi là không phải, nhưng dù sao đây vẫn là một cuộc săn, mà cũng phải mãi mới có dịp trò chuyện thế này nên cô muốn hỏi một lần cho chắc:

"Bí quyết quan trọng nhất của chần cừ là gì vậy?"

Hai mắt cô gái kia mở to như vừa bắt gặp một câu hỏi quá bất ngờ, nhưng rồi cô ngay lập tức quay trở lại với nụ cười thường lệ. Bên cạnh cô, con chó chần cừu hõn hào vẫn gườm gườm nhìn Holo như mọi khi, không chút lơ lửng.

Cô gái chần cừu chân chất màu xám nhạt ấy từ từ, thông thả trả lời cùng với một nụ cười dịu dàng:

"Là phải có một trái tim rộng lượng."

Khoảnh khắc nghe thấy câu trả lời ấy, Holo cảm giác như một làn gió vừa thổi qua.

Cô gái này là hàng thật

Là một người chần cừu thực thụ.

Để chần được cừu cần có một trái tim rộng lượng. Vừa len lén nhìn sang người bạn đường, Holo vừa nghĩ - chắc đúng thế thật.

Nhận ra ánh nhìn Holo đang hướng vào đâu, trong khoảnh khắc khuôn mặt cô gái mang tên Nora kia như suýt "A" lên một tiếng. Tất nhiên rồi, ai mà thông minh một chút thì cũng phải đoán ra ngay rồi chứ.

"Bởi vì lũ cừu ấy, chúng luôn cho rằng bản thân mình thông minh mà."

Nora hướng mắt lại nhìn cô, rồi cô gái ấy cười lúng túng, nhưng cũng có phần thích thú.

Holo cảm thấy biết đâu hai người có thể làm bạn với nhau.

Nhưng vừa hướng mắt sang nhìn người bạn đường, vẫn cười tươi roi rói chẳng hề biết hai cô gái kia đang nói về mình, cô lại băn khoăn chẳng biết mình có thể nắm cái dây cương của anh cho chắc chắn không nữa.

Đúng là chỉ có thần mới biết.

Mà tôi cũng (mang danh) thần cơ mà.

Cảm thấy ánh mắt hờn dỗi của sói hướng vào mình, người bạn kia sững sờ trợn tròn mắt.

Con cừu này, con cừu này, con cừu đúng nghĩa hết chỗ nói này! - Holo liên tục thét lên trong lòng.

Nhưng chính bởi vì anh ngờ nghệch như thế...

"Anh ngốc thật đấy." - Holo thì thầm.

Nên tôi mới thương chú cừu ấy đến vậy.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 7

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Lâu lắm mới gặp mọi người, tôi là Hasekura đây.

Vừa viết đoạn tái bút này tôi vừa nghĩ "Thật ra thì đã lâu đến thế đâu", mà đúng là mới chỉ có hai tháng nhỉ. Hồi xưa chỉ một tuần thôi cảm giác đã dài đến như thế, mà bây giờ thì trong nháy mắt đã qua đi rồi.

Chắc là vì dạo này tôi ngủ đến tận mười sáu tiếng một ngày nhỉ. Ngủ đến mức chẳng biết đâu là mơ, đâu là thực nữa luôn. Thế nên là hai tháng của thế gian đối với tôi chắc chỉ còn tầm một tháng thôi.

Tập bảy này có phần hơi khác so với những tập trước, vốn toàn là truyện dài. Tập này lại là tổng hợp một truyện ngắn và một truyện vừa đã đăng trên trang chủ của Dengeki Bunko, thêm một truyện ngắn tôi sáng tác thêm nữa.

Truyện vừa là một cuộc phiêu lưu trong quá khứ của Holo, còn hai truyện ngắn là những phụ chương của mạch truyện chính.

Trong truyện vừa, Holo hiện lên như một người chị, còn trong hai câu chuyện ngắn cô ấy lại chủ yếu mang dáng vẻ một cô gái ham ăn. Rốt cuộc thì Lawrence biến mất đi đâu rồi ấy chẳng biết, tôi cũng tiếc lắm nhưng chẳng biết làm sao.

Trong tập này, nếu như có một phần nào tôi dồn nhiều tâm trí vào nhất, thì có lẽ là chương truyện ngắn tôi sáng tác thêm, đứng từ góc nhìn của Holo.

Lúc đầu tôi cũng lo lắng lắm, chẳng biết có thể miêu tả đầy đủ được góc nhìn của cô ấy không, nhưng lúc viết thử rồi thì lại thoải mái lắm. Đến mức mà sau này đọc lại, tôi vẫn tưởng tượng được lúc đầu viết mình đã vui thích như thế nào cơ mà. Thế nên là tôi rất mong mọi người cũng sẽ cảm nhận được sự vui thích ấy như tôi.

À, cho tôi đổi chủ đề tí, gần đây tôi vừa được cho đi kè trên một chiếc xe ô tô mới do một-tác-giả-nào-đó mua, đến tận bốn trăm hai mươi mã lực lận đó. Bốn-trăm-hai-mươi-mã-lực. Lắm mã lực đến thế thì đường nào ở Nhật Bản đủ cho nó chạy được nhỉ, có khi không còn là xe hơi nữa mà thành động cơ tên lửa rồi ấy chứ. Mỗi lần nó tăng tốc tôi cảm nhận rõ ràng bao nhiêu máu trong người dồn hết cả ra sau lưng, đến khi tăng tốc xong lại lũ lượt chảy về chỗ cũ.

Tôi vốn cũng chẳng phải dân chơi xe gì cả, nhưng mà chỉ nhìn thôi đã thấy nó ngầu kinh khủng rồi, biết chắc chắn không thể là xe hạng xoàng được. Nhưng mà thật tiếc là một chiếc xe tuyệt vời như thế lại phải chờ bốn ông tác giả uống rượu thâu đêm say mềm, lại còn không phải đi ra vùng vịnh biển ngắm cảnh đêm đẹp đẽ, mà là một khu suối nước nóng nổi tiếng chữa mấy bệnh nhức vai, đau hông thôi. Mọi người đều đã có tuổi rồi mà vẫn còn vừa mặc yukata vừa nói chuyện ầm ĩ, xong nhìn thấy sàn nhà bằng gỗ lại còn nổi hứng "Tất cả chơi trượt băng đi!", rồi lại còn làm thật nữa chứ. Nhưng mà chơi xong cũng hết say cả bọn luôn, hiệu nghiệm thật đấy. Nhưng mà vì danh dự bản thân tôi cũng phải nói, là tôi không có tham gia cái trò chẳng ra làm sao ấy đâu nhá. Tôi nói thật mà!

Rồi sau đấy bọn tôi còn chơi vật tay, đo số lần chống đẩy (và thậm nguyên rửa cái sự lười vận động hàng ngày của mình), rồi còn vào bắt chụp ảnh với nhau nữa, y như là đi tham quan hồi còn đi học luôn đó. Lúc về nhà tất nhiên lại dùng con siêu xe bốn-trăm-hai-mươi-mã-lực kia rồi. Nhưng mà trên

đường về lại bị cái xe tay ga vượt mặt, rồi lại còn hăng máu lên đòi vượt lại người ta nữa, thật chẳng biết nói sao nhỉ...

Ôi, viết lung tung mấy chuyện như thế mà cũng kín số trang rồi. Tập tiếp theo sẽ lại là truyện dài như mọi khi. Tôi muốn làm cho Lawrence trở thành một chàng trai mạnh mẽ hơn, nhưng chẳng biết kết quả sẽ ra sao nhỉ. Xin chào tạm biệt ở đây, mong sớm gặp lại mọi người.

Hasekura Isuna